

Giới thiệu Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo

Thêm một truyện xuyên không khá thú vị dành cho các độc giả của goctruyen.com, hãy đến với bộ truyện Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo của tác giả Cửu Nguyệt để đắm chìm mình trong một không gian hoàn toàn mới lạ.

Nhân vật nữ chính của chúng ta sẽ là một nữ vương ngang ngược không màng thế sự, nhưng rất độc tôn không ai dám chống lại. Nhưng có người nói sẽ vì nàng mà diệt thiên hạ nếu nàng không cần, và nếu nàng muốn thì người đó sẽ đoạt cho nàng. Thiên hạ ư! Nàng không màng đến mà.

Người vì nàng làm tất cả chính là một yêu hoàng cao quý, tà mị cuồng ngạo, tuyệt thế vô song. Cả đời này anh dừng mảnh mẽ, nhưng số mệnh đã định nàng lật tay là gió, úp tay là mưa. Vận mệnh kiếp này trăm bông, may mà vẫn có nàng ở bên cạnh cùng hắn đồng sinh cộng tử. Lên núi cao, xuống biển lửa, nếu nàng muốn đi, ta bồi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nam Nhân Chuẩn Bị Xong Chưa

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Sắc đêm hơi lạnh, ánh sao lấp lánh.

Bên trong Cảnh Dương thành, một chiếc xe ngựa bề ngoài bình thường nhưng bên trong lại xa hoa lướt qua rất nhanh, giống như một cơn gió mạnh, chỉ ở trong không khí lưu lại một đạo bóng dáng thoáng mờ hồ vụt qua.

Trong xe, một nữ tử đang nghiêng người tựa lên trên chiếc gối dựa màu hồng cánh sen, khép hờ đôi mắt, một bộ khinh sam nguyệt sắc giản đơn, tôn lên thân thể trắng như tuyết đang nằm nghiêng.

Tóc dài đen như mực được buộc lại bởi một sợi dây màu đồng, vài sợi tóc thoát mái men theo bờ vai trái buông rũ xuống, xõa đến cả trước ngực. Mà gương mặt tinh tế trắng trẻo không tí vết kìa, đẹp vô cùng. Hàng mi trên đôi con ngươi sáng như sao đêm vừa dày vừa đậm, dưới chiếc mũi ngọc hé ra một đôi môi anh đào xinh xắn, trong nháy mắt làm rung động lòng người.

Ngoài xe, người đánh xe là một nam tử trung niên hơi mập, lúc này đang cúi thấp đầu xuống, có chút muốn nhìn vào bên trong, nhưng lại thực không có dũng khí đó.

“Lâm Nhược Vũ thế nào rồi?” Nữ tử bên trong xe đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh nhạt như nước, thản nhiên bình tĩnh.

“Đã uống chén nước bị động thủ qua, hiện đang ở trong Lan uyển của Ngọc Dương lâu.”

“Nam nhân chuẩn bị xong chưa?”

“Theo yêu cầu của Cửu tiểu thư, bảy ngày trước đã loan tin khắp Cảnh Dương thành, bỏ ra số tiền lớn chiêu mộ vô số nam nhân. Mãi cho đến hôm qua, đã có một gã nam nhân dám hiến dâng, không sợ chết, không sợ mệt, dũng cảm hiến thân tỏ vẻ nguyện ý thử một lần...”

“Một gã?”

Phượng Cửu Ca bỗng dừng mở to mắt, nghe thấy thế không khỏi nhú mày.

Thù lao mười vạn kim tệ lại còn được một đêm xuân với mỹ nữ, thế nhưng bảy ngày mới có một gã nam nhân nguyện ý đến?

Đầu của đám nam nhân vương triều Minh Nguyệt đây đều để mọc hoa cả à.

Tất Hổ cẩn thận dè chừng cười bởi nói: “Chủ yếu là do tên tuổi của Lâm tiểu thư gần đây quá nổi, mọi người đều biết nàng là nữ nhân của đại thiếu gia, cũng coi như là một nửa người Phượng gia rồi. Mặt mũi của Phượng gia đặt ở đó, ai còn dám động đến nàng a.”

Cũng đúng, Phượng gia là thân phận gì chứ?

Gia tộc Tây Tinh, một trong tứ đại gia tộc của vương triều Minh Nguyệt, đó chính là Phượng gia.

Vấy vùng ở phía tây- một phần tư quốc thổ của vương triều Minh Nguyệt, thế lực thâm nhập đến từng ngõ ngách, cho dù người có trốn đến chân trời góc biển, đều có thể dùng trăm phương nghìn kế để đem người ngoan ngoãn tự quay về.

Tên tuổi vang dội như vậy vừa ra mặt, không bị dọa cho sợ tới run cả chân là may rồi, kẻ nào không lo nhanh chân chạy trốn chứ?

Phượng Cửu Ca trừng Tats Hổ một cái, nhưng cũng không tức giận: “Chiều mộ không được thì thôi, có một kẻ là được rồi.”

“Nhưng là...”

Nhưng là nếu ngay cả một kẻ cũng không có thì sao?

Tats Hổ cúi đầu, chỉ dám dùng dư quang ánh mắt nhìn về phía Cửu tiểu thư “bên ngoài đầy tiếng xâu” nhà mình, biểu tình sợ hãi.

“Hửm?” Đôi mày lá liễu xinh đẹp của Phượng Cửu Ca vừa nhướng, đôi con ngươi như Hắc Diệu thạch* tỏa sáng rạng rỡ, gấp gấp bức người.

*Hắc Diệu thạch: (còn gọi là hắc diệu quang thạch) là một loại đá kỳ diệu có thật, màu đen rất đẹp...

“Tên nam nhân kia tối qua do quá hưng phấn, kết quả thờ gấp một hơi, ngắt xiu. Lúc này đang nằm ở trong y quán, còn chưa tỉnh lại...”

“Ngươi...”

“Àm——”

Vừa mở miệng nói một lời, từ xa liền truyền đến một tiếng vang khó chịu cực lớn, cắt ngang lời nói của Phượng Cửu Ca.

Nàng giương mắt nhìn về phía trước, trong nền trời tối đen mạnh mẽ quét qua một đường sáng sắc lam, ở trên bầu trời lập lòe nửa giây, rồi sau đó nhanh chóng rơi về phía dãy núi xanh phía trước.

Trong khoảng thời gian nửa giây đó, vài đường sáng sắc tím lóe lên, đuổi theo ánh sáng sắc lam phía trước, nhanh như sao băng lướt qua chân trời.

“Sao băng à?” Tats Hổ dụi mắt mình, khó tin mà lẩm bẩm tự nói.

Không phải sao băng.

Làm gì có sao băng nào vừa xanh lại vừa tím?

Hai mắt Phượng Cửu Ca bỗng dừng nhú lại, hai tay đoạt lấy dây cương trong tay Tats Hổ, mạnh mẽ đem ngựa ghì chặt: “Xuống xe.”

“Gi ạ?”

“Xuống xe!”

“Cửu tiểu thư à, cho dù ta không hoàn thành nhiệm vụ cũng không thể trừng phạt ta như vậy chứ, đây là vùng quê hoang vu...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy thất lung đột nhiên chịu lực. Cửu tiểu thư của hấn cư nhiên không nói hai lời trực tiếp ném hấn xuống xe, sau đó vung roi da, trực tiếp điều khiển xe ngựa nghênh ngang mà đi!

Tats Hổ quay về phía đám tro bụi mà chiếc xe cuộn lên, hít thở sâu.

“Bình tĩnh bình tĩnh, Cửu tiểu thư chưa lột da rút gân ta là may rồi...”

Ở một phía khác, Phượng Cửu Ca điều khiển xe ngựa, chạy thẳng về hướng nơi có mấy đường ánh sáng kia rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một Chọi Bảy

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Trăng thanh gió mát, rừng cây um tùm đen đặc như mực.

Chim chóc còn trùng bốn bề tựa hồ như thoáng cái đã biến đi đâu mất, khiến cho màn đêm cô tịch càng thêm trống vắng lạnh lẽo.

Bầu không khí quý dị, giống như là tóc đen không gió mà tự bay.

Phượng Cửu Ca từ trong thùng dụng cụ trên xe ngựa chọn ra vài công cụ nhỏ thuận tiện mang theo người, sau đó một mình đi bộ vào bên trong cánh rừng sâu.

Nơi này là biên giới của Cảnh Dương thành, nằm chính giữa bốn bề là núi có một hồ nước sâu. Dưới ánh trăng tỏa, sóng gợn dập dềnh, trông rất đẹp mắt.

Mà ở chính giữa hồ nước, nơi mà quang sáng lúc xanh lúc tím tỏa ra, để lộ bóng người rõ ràng bên trong.

Vỗ cổ- Thủy Thượng Phiêu*.

*Thủy Thượng Phiêu: nổi trên nước...

Không, không đúng.

Nhìn kĩ lại, mũi chân mấy người này còn cách mặt nước một chút, cả người hoàn toàn lơ lửng trên không, đứng giữa màn sương mờ ảo bao phủ lấy thân mình.

Không ngờ sự việc chân thực như vậy lại xảy ra ngay trước mặt.

Có rất nhiều thứ, mới nghe thì giống như là ban ngày nói chuyện đêm đen, nói ra hẳn không ai tin cả.

Thế nhưng, điều đó lại thực sự xảy ra trước mặt người khác.

Tỷ như một kẻ chuyên trà trộn vào xã hội đen như nàng đây, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày chết oan, lại có thể kỳ diệu mà xuyên đến thời không không rõ này, may mắn sao trở thành Cửu tiểu thư của Phượng gia năm nay mười lăm tuổi.

Cũng giống như vậy, trên thế giới này, có người có thể biết trước được tương lai, có người có thể chế ngự được lực hút của Trái Đất khiến cho mọi vật trôi nổi bồng bềnh, có người có thể điều khiển được gió sương mưa tuyết, có người có thể bay lên nóc, xuyên qua tường, dẫm lên tuyết mà không để lại vết tích.

Mọi người gọi bọn họ là- kẻ dị năng.

Mà kẻ dị năng nhiều nhất thế giới này, chính là những kẻ tu luyện đấu khí.

Yêu cầu để tu luyện đấu khí nói cao thì không cao, mà nói thấp cũng không thấp.

Đầu tiên là phải có năng khiếu bẩm sinh về trường khí. Không có tiềm lực về đấu khí, thì bất quá cũng chỉ gần giống như người thường thôi.

Tiếp theo là phải có phương pháp tu luyện chính xác, bằng không cho dù có một thân tiềm lực đấu khí, cả đời vất vả thì cũng chỉ là một lão bách tính nhỏ nhoi bình thường.

Mà tứ đại gia tộc đã có từ lâu đời, là ông tổ về tu luyện đấu khí của vương triều Minh

Nguyệt, cho nên những kẻ tu luyện đấu khí của Minh Nguyệt vương triều, cơ hồ toàn bộ đều tập trung trong tứ đại gia tộc, điều này cũng đã đặt nền tảng vững chắc cho tứ đại gia tộc xưng bá ở vương triều.

Đấu khí có sự phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím; càng về sau võ công càng cao, uy lực của đấu khí sắc tím, nghe nói luyện đến đỉnh có thể dời núi lấp biển dễ như trở bàn tay.

Bất quá mỗi lần vừa nói đến điều này, Phượng Cửu Ca đều sẽ khinh bỉ nhìn lão gia từ nhà mình, cực kỳ không cho chút thể diện nào mà phun ra hai chữ: “Khoác lác!”

Nhưng giờ tận mắt nhìn thấy khí thể của mấy người trước mặt, Phượng Cửu Ca liền có chút tin vào những lời lão gia từ nói.

Chỉ thấy hào quang lam sắc bên người một nam tử ở giữa ngày càng nồng, một thân bạch y toát ra loang lổ vết máu, nhưng lại không hề nhìn ra chút vẻ khó khăn nào, ngược lại lại lộ ra một tia khí lạnh lùng và trang nghiêm.

Trên khuôn mặt tuấn kiệt kia tràn đầy sự ngang ngược cùng tàn nhẫn, một đôi con ngươi đen như mực sắc bén như chim ưng, lạnh lùng nhìn về phía đám người đang vây đánh trước mặt, vẻ mặt không chút hoảng loạn, lẫm liệt mà cuồng ngạo.

Y phục thấm máu trên người tung bay, mơ hồ còn có máu loãng nhỏ xuống.

Cũng không biết là máu của hắn, hay là máu của kẻ khác.

Bốn phía xung quanh hắn, bảy gã mặc hắc y đang đem hắn vây chặt lấy. Một bộ áo choàng dài liền mũ phủ kín lên bọn họ, chỉ thấy toàn thân từ khí cuộn cuộn, khí thể cuộn trào.

Một chọi bảy.

Khí lam chóng khí tím, chiều hướng tuyệt đối là nghiêng về một phía.

Đáng tiếc cho mỹ nam tử cuồng ngạo yêu dã như vậy.

Phượng Cửu Ca nhìn thấy tình huống này sớm đã không có tâm tình hăng hái bùng bùng mà xem chiến rồi, người cúi thấp xuống phân nửa, lén lút chuẩn bị chuồn đi.

Loại quyết đấu thực lực kiểu này, nàng mà tiếp tục đứng tại đây, thì chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Thế nhưng tốc độ di chuyển của nàng đã nhanh, tốc độ của nam tử áo trắng kia còn nhanh hơn. Năm ngón tay bắt vào trong không trung, một đường sáng lam quần lấy cánh tay hắn, trở thành một thanh roi kéo dài cả mặt hồ, thuận tay giương lên, quát xuống một cái quần lấy bảy gã mặc áo đen.

Trong nháy mắt, khí thế nuốt son hà.

Một roi tập trung linh lực quét qua trường không, bóp méo thời không xung quanh, mà mọi thứ xung quanh đều bị kéo vào bên trong cái không gian hỗn loạn ấy, phối hợp với nước hồ bắn tung tóe khắp nơi, giống như một lưỡi dao sắc nhọn phóng ra bốn phía.

Mà Phượng Cửu Ca lại ở cách đó rất gần, một thân cây to bằng miệng bát bị nhổ bật cả rễ, thuận theo sự chấn động của sóng khí, mà trực tiếp đánh về phía nàng!

Ê ê cái tên kia, đừng loạn sát người vô tội chứ!

Mắt Phượng Cửu Ca hơi nhú lại, hai đạo tinh quang trong con ngươi chột lóc, đồng thời mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, vụt một cái, liền lùi lại phía sau.

Thân cây theo sóng khí xoay tròn không hề kiêng nể gì mà va quệt lung tung, đem chỗ nàng vừa mới ở lúc này trong nháy mắt phá hủy thành một đồng cỏ tàn lá nát.

Chỉ cần nàng rời chậm nửa giây, nhất định sẽ bị cái thân cây kia đập cho thịt máu lẫn lộn.

Trước mắt vẫn chưa dừng lại, sức mạnh mà thân cây kia mang theo dường như cũng không vì sự ngăn trở của rừng cây mà yếu đi, tốc độ vẫn không giảm tiếp tục quét về phía nàng, khiến nàng ngay cả cơ hội xoay người cũng không có.

Bị thân cây quét ngang, mọi thứ xung quanh giống như bị hút vào một cái máy nghiền cực lớn, nơi nào đi qua cây cỏ không còn.

Hai tay Phượng Cửu Ca ngưng tụ một đoàn khí trắng, nhanh chóng ném về phía thân cây đối diện, chỉ mượn sức mạnh để phản kích, như mũi tên rời khỏi dây cung, nhanh chóng mà thoát khỏi cái không gian bị bóp méo này.

Xoay người đáp xuống đất, thật là quá mức chịu đựng của Phượng Cửu Ca, nhìn không được nữa hung hăng thờ hèn hèn mấy hồi.

“Ê ê cái tên kia, bảo vệ rừng là trách nhiệm của mỗi người, động tĩnh lớn như vậy sao không tạo ra kết giới hả?” Thấp giọng chửi rủa một câu, Phượng Cửu Ca đứng thẳng người dậy, ngẩng mặt giương mắt, nhìn chăm chăm về phía chính giữa trường khí.

Nơi ban này nàng vừa chạy khỏi, lúc này đã sớm mất đi diện mạo vốn có của nó, giống như là bị chiếc xe lu nào đó không chút lưu tình cán qua, xem ra thật vô cùng thâm hiểm.

Vén vén chỉ một sóng roi, liền như sóng thần ào ạt đến khiến người ta chống đỡ không kịp.

Nam nhân kia...

Khẽ nâng cằm, ánh mắt thăm dò tập trung ở mảnh trung tâm giao chiến.

Bảy đường khí điểm sắc tím xung quanh đám người mặc áo đen cứ như lửa mạnh hùng hực thiêu đốt, ở giữa không trung đan xen vào nhau tạo thành một bức tường vây màu tím, đem nam nhân kia vây ở giữa làn khí điểm mãnh mẽ.

Mà thân thể nam nhân kia không chuyển động gì, dây xích lam sắc trong tay dường như lại muốn thoát khỏi sự trói buộc gì đó nên cứ điên cuồng múa trong không trung. Cặp mắt lạnh thấu xương kia, giống như Hắc Diệu thạch rạn rở lấp lánh, ngay cả sao sáng trên trời, cũng không rực rỡ bằng mắt hắn.

Ánh sáng xanh tím tương giao, sấm vang chớp giật, đằng đẵng sát khí.

Bỗng chốc——

Cây roi lam sắc kia phân thành bảy cái, dùng mắt thường khó có thể phân biệt được thế Tồi Khô Lạp Hủ, chỉ chốc lát càn quét tất cả, giống như đóm lửa nhỏ, thuận theo gió mà lớn lên, chỉ chốc lát lại trở thành thế Liễu Nguyên, đem vây bảy người kia lại, kéo về phía hắn như ở bên trong một cái máy trộn cực lớn.

Tất cả đều quá nhanh quá nhanh, nhanh đến mức Phượng Cửu Ca cũng chưa kịp nhìn thấy hai bên chính xác đã giao thủ thế nào nữa, thì bảy gã mặc áo đen đã bị trường khí cường hãn kia hóa thành một đồng hạt phấn Mi*, phiêu tán trong không trung.

*Mi: ý chỉ Mi Vu, một thứ cỏ có hoa thơm. . .

Thực lực như vậy, sợ là có mười lão gia tử tới, cũng chống không lại một kích tùy tiện của hắn nữa.

Quả nhiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên* mà.

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: thành ngữ ý chỉ người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn. . .

Ánh sáng lam quét ra nơi xa kia nhanh chóng biến mất, Phượng Cửu Ca hơi trầm ngâm, trầm nghĩ không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không Làm Thì Thôi, Đã Làm Là Phải Làm Tới Cùng

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Nếu một kẻ sát nhân bị người khác nhìn thấy mình giết người thì sẽ như thế nào?

Không làm thì thôi, đã làm là phải làm tới cùng!

Nếu là Phượng Cửu Ca, nhất định sẽ đem mấy kẻ nhìn thấy kia thủ tiêu hết, một kẻ cũng không tha.

Trường khí phía sau người dường như là để kiểm chứng ý nghĩ của nàng, nhanh chóng nổi lên sóng gió, ngăn trở đường về của nàng.

Xoay người lại, mặt mũi nam nhân kia nồng đậm sát khí, lạnh lùng nhìn nàng.

Máu tươi trên người hắn tươi đẹp đến khó có thể so sánh, giống như đóa tường vi đỏ rực rỡ đang nở rộ.

Thân thể bên dưới bộ quần áo dính máu bồng bềnh, nghìn lỗ trăm loét.

Bị thương nặng vậy mà vẫn lợi hại thế, nếu như ở lúc khỏe mạnh thì. . .

Phượng Cửu Ca căn bản là tìm không ra lời nào để hình dung sự cường đại của vị nam nhân này.

Nếu mình đối đầu với hắn. . . Đơn thuần chính là tự tìm chết, hơn nữa lại là chết không toàn thây. Giống như bảy tên cao thủ khí tím vừa rồi vậy, ngay cả nhặt xác cũng không được.

Nàng thu lại thần sắc sợ hãi, khóe miệng giương lên một nụ cười lấy lòng: “Cao thủ, ta nói ta là đến ngắm trăng, người có tin hay không?”

Nam tử nghe vậy không chút động tĩnh, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lại tràn ngập một cổ sát khí âm độc, nhìn thẳng vào Phượng Cửu Ca.

Phượng Cửu Ca thấy thế ha ha cười ngây ngô hai tiếng, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, cũng không biết trăng sáng đang tròn ở đâu nữa. Ý cười trên mặt vẫn không giảm, hơi xoay đầu hướng về phía bầu trời đêm ngậm nga cổ tình thơ ý họa đã thuộc nằm lòng: “Trăng có từ bao

thuở, nâng chén hời trời cao...’*’

*Trích từ bài Thủy điệu ca đầu- Trung thu

“Phụt——”

Nam từ trước mặt phun ra một ngụm máu, bắn lên chính giữa mặt Phượng Cửu Ca.

Thật đúng là... rất cho nàng thể diện.

Người Phượng Cửu Ca đơ ra trong chốc lát, sau đó ý cười không giảm mà đưa tay lau đi vết máu tươi trên mặt, tầm mắt nhìn về phía nam nhân đối diện, trong lòng đã có chút lo lắng.

Hóa ra không phải là không động đến nàng, mà là không thể động à!

Tốt, thật sự quá tốt rồi!

Ban này khiến nàng chật vật như vậy, lúc này lại phun máu lên mặt nàng, có cừu không báo, không phải là phong cách của Cửu tiểu thư gia tộc Tây Tinh a.

“Soái ca, người biết con tinh tinh vì sao phải mang thai không?” Phượng Cửu Ca ghé sát vào nam nhân trước mặt, nhìn lửa giận ngút trời đang bùng cháy trong mắt hắn, nhưng bộ dạng lại không có cách nào phát tiết, trong lòng thực sự sáng khoái cực kì. Thuận miệng nói ra một câu hỏi đùa nhợt nhạt, vẫn kì vọng đối phương sẽ trả lời.

Kết quả đối phương chính là một tên đầu gối, Phượng Cửu Ca đành phải tự đùa tự vui, tự hỏi tự đáp: “Bởi vì—— là do bị trắng sáng gây ra.”

“Vậy ta liền đưa người đi gặp trắng sáng.”

Nam nhân mặt lạnh năm ngón tay bắt vào trong không trung, Phượng Cửu Ca biết hắn muốn triệu hoán cây roi lam sắc siêu cấp biến thái vừa rồi, vội vàng thu lại ý cười, lướt người lên trước một bước tấn công về phía tên nam nhân kia.

Bàn tay trở ngược, lá cây xung quanh bay lên không trung, giống như những lưỡi dao sắc bén trôi nổi, theo cách phát lực của Phượng Cửu Ca, toàn bộ đều tấn công về phía nam nhân kia.

Lá rụng đã thương người.

Nam nhân kia tựa hồ như đã không còn khí lực để triệu hoán cây roi lam sắc của hắn lần nữa, một quang sáng trắng xanh như có như không hiện lên xung quanh hắn, giống như tấm khiên kiên cố nhất thế gian, đem toàn bộ công kích từ bốn phương tám hướng đánh ngược trở lại.

Lá cây mềm mại đánh lên bức tường khí hư vô, lại phát ra tiếng “keng keng keng” giống như tiếng kim loại va chạm nhau, những chiếc lá bắn ngược trở lại giống hệt như phi đao, từng mảnh từng mảnh cắm phập vào trong đất.

Sát khí dày đặc.

Nam tử nương mày nhìn về phía Phượng Cửu Ca, sự tàn nhẫn dày đặc trong mắt không hề tan đi.

“Võ cô!”

Đôi mắt Phượng Cửu Ca cười tí cong tựa trăng non, giọng điệu không hồn không giận, nhưng lại mang theo sự không thể phủ định: “Vẫn là có ánh mắt rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Còn Có Tay Sau

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Trong tứ đại gia tộc lấy đầu khí làm chủ, đặc biệt là gia tộc Tây Tinh dùng sức chiến đấu để vang danh, thì sự tồn tại của Phượng Cửu Ca là một sự lạc loài.

Con cháu gia tộc Tây Tinh tổng cộng có mười hai người, ba vị ca ca, tám vị tỷ tỷ, toàn bộ đều có năng khiếu về đấu khí, từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện. Nhưng chỉ có một mình nàng là không có, ở trong gia tộc Tây Tinh thực lực cường thịnh, quả thực giống như một kẻ lạc đi.

Vì vậy lão gia tử không bình tĩnh nổi, đem nàng vứt vào một ngôi chùa xập xệ nơi rừng già núi sâu, bắt nàng đi theo lão hòa thượng duy nhất trong đó tu hành cho tốt.

Lão hòa thượng cũng không phải chỉ là một lão hòa thượng, một thân võ cổ có thể đối kháng với đấu khí từ sắc của lão gia tử, tuyệt đối cũng tính là cao thủ tuyệt đỉnh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay trên thế giới.

Bất quá điều không ai ngờ đến là, nếu luận về võ cổ, nàng thực ra là truyền nhân duy nhất của võ cổ truyền thống thế kỉ XXI, công lực của lão hòa thượng kia cũng chỉ sàn sàn cỡ nàng.

Chỉ là, là trẻ con trọng sinh, nàng cần thời gian để khôi phục lại.

Vì vậy sau mười lăm năm, sau khi Cửu tiểu thư đi “tu hành” trở về, từ đó gia tộc Tây Tinh lâm vào trong gió tanh mưa máu, không bao giờ thấy lại mặt trời...

Bất quá đây chỉ là tin vụn, là đương sự, Phụng Cửu Ca rất kiên quyết chứng tỏ rằng cái ý kiến này ngay cả dấu chấm câu cũng không thể tin tưởng!

Tuy rằng thực tế đánh thắng biện hộ.

Phụng Cửu Ca vẫn chưa từng nghĩ rằng vương triều Minh Nguyệt cư nhiên còn có người có thể liếc mắt liền nhìn rõ đường võ của nàng, không khỏi như sương mù, chống lại ánh mắt của nam nhân trước mặt.

Nam nhân kia với huyết y tung bay, ánh mắt nghiêm nghị, nói toạc ra là tàn bạo.

Trên tay phải hắn mang theo một chiếc nhẫn lóe sáng ánh lam, dường như có rất nhiều thế phá không của chiếc roi màu lam lúc này.

“Ngươi, nhất định phải chết.”

A? Còn có tay sau*?

*Tay sau: được hiểu như đường rút, hay một phương án, kế hoạch, thứ để đối phó sau...

Phụng Cửu Ca thấy ánh mắt ấy vừa thu lại, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp tiên hạ thủ vi cường*, lại một lần nữa nhảy lên xuất chiêu chống lại nam nhân trước mặt.

*Tiên hạ thủ vi cường: ai ra tay trước là kẻ mạnh...

“Àm——”

Đối chọi với màn chắn lam sắc, sự va chạm kịch liệt theo dự đoán bắn ra tia lửa dữ dội, trong nháy mắt chiếu sáng cả màn đêm đen kịt.

Phụng Cửu Ca không lùi xuống mà lại tiến lên, xoay tròn khuỷu tay, dùng hết toàn lực đem màn phòng ngự của nam nhân kia phá thủng một lỗ, sau đó tay kia nhanh chóng làm ra một động tác nhỏ, thừa dịp hào quang của chiếc nhẫn kia còn chưa phóng ra hết, nhanh chóng dùng một vật nhỏ đâm lên trên cánh tay của nam nhân kia.

“Ngươi có tay sau, ta cũng có tay sau!”

Một thân thể đẹp đẽ lượn vòng rơi xuống đất, Phụng Cửu Ca không quay đầu lại, chỉ nghe thấy phía sau vang lên một tiếng “bịch” ngã xuống đất, mới mỉm cười búng ngón tay: “Kết thúc.”

Cổ ý mang theo thuốc trấn định tự chế từ trên xe ngựa đến, một liều đảm bảo công hiệu.

Xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh vị nam tử, Phụng Cửu Ca vẻ mặt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn hắn mang trên tay, trong lòng trăm xoay ngàn chuyển hồi lâu, cuối cùng vẫn thuyết phục bản thân thành công: “Dù sao cũng là kẻ sắp chết, giữ lại vật lợi hại như vậy làm gì. Không bằng cho ta, vẫn hết sức hữu dụng.”

Nói xong mi mày giương lên, lúc nên động thủ thì tuyệt không động khẩu, hai tay ra sức kéo, dễ dàng đem tài sản của người khác thu vào trong ngực.

Nhìn bảo thạch lấp lánh hào quang lam sắc trên tay mình, Phụng Cửu Ca không tim không phổi mà cười.

“Cũng xem như chuyện này không tệ.”

Đứng dậy chuẩn bị đánh xe về nhà, đi được hai bước bỗng nhiên dừng lại.

Nàng có phải đã quên mất chuyện gì đó quan trọng không?

Vừa nãy Tất Hồ có phải đã nói, gã nam nhân duy nhất bằng lòng làm chuyện nợ cứ thờ gấp một cái lại ngất xỉu phải không?

Bước lùi hai bước trở lại bên cạnh nam nhân kia, ánh mắt rơi vào trên gương mặt hắn, tinh tế đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trông Hoàn Toàn Không Tệ, Liền Chọn Người Đi

EDIT: NGUYỆT NHAN

BETA: TỬ SA

Mây rậm như kiếm sắc xuất vỏ, mang theo khí thế tàn nhẫn và cuồng ngạo. Khuôn mặt sắc xảo cứ như mặt cắt kim cương, kiên nghị mà nghiêm khắc.

Bờ môi tái nhợt, hai mắt khép kín, cho dù suy yếu thành bộ dạng như vậy cũng không giấu được một thân khí phách hung hăng ngang ngược, dường như chỉ cần nhìn bộ dạng hắn, từ duy nhất nghĩ đến chính là khuất phục.

Thế nhưng, trong từ điển của Phụng Cửu Ca từ trước đến nay chỉ có câu “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”, chưa từng có qua cái từ “khuất phục” này.

“Ừm, trông hoàn toàn không tệ, liền chọn người đi.”

Đem tên nam nhân kia nhét vào trong xe ngựa, Phụng Cửu Ca giương roi phi ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy về hướng Ngọc Dương lâu.

Ha ha, chị dâu tương lai sao?

Màn vui hôm nay xem như là quà cưới của cô em chồng nàng tặng sớm cho nàng ta— nếu nàng ta thật có thể gả vào Phụng gia.

Ngọc Dương lâu là khách điểm lớn nhất và tốt nhất Cảnh Dương thành, không vì bất kỳ nguyên nhân gì, ngoại trừ hệ thống bảo mật hoàn thiện, kiểu phòng gian từng lầu độc lập, quả thật là nơi cần thiết của những nhà “du lịch” lên.

Hơn nữa sản nghiệp nơi đây do nàng bí mật sở hữu, dùng để làm những ngón trò không thể để người khác thấy, thật sự là không thể tốt hơn.

Quen cửa quen đường mà từ cửa sau tiến vào, Phụng Cửu Ca huyết sáo một tiếng, liền có hai gã mặc áo đen từ chỗ tối lướt đến. Tốc độ cực nhanh, mơ hồ có thể nhìn thấy trên người bọn họ lấp lóe ánh khí thanh sắc.

“Hắc Phong, Hắc Vũ, khiêng tên nam nhân này lên, đi theo ta.”

Lan uyển là một viện tử được trang hoàng tao nhã mà độc lập của Ngọc Dương lâu, dường như người có thể tiến vào không phải quan to thì cũng là quý tộc. Hôm nay bên trên chiếc giường có màn che lay động, lại nằm một tiểu mỹ nhân mặt mũi thanh thuần nhưng vóc người lại bốc lửa dị thường, nhìn kỹ lại, không phải là Lâm Nhục Vũ— thứ nữ của Lâm Bình, thành chủ Cảnh Dương thành, gần đây khiến cho đại thiếu gia của Phụng gia quả thực phát hỏa một phen hay sao?

Phụng Cửu Ca bảo Hắc Phong và Hắc Vũ đem vị nam nhân bị thương kia ném lên trên giường, sau đó phát tay, bảo bọn họ đi ra.

Những chuyện tiếp theo không thích hợp với trẻ em, Phụng Cửu Ca càng đùa càng cao hứng, dứt khoát đem vị nam nhân bị thương kia coi hết chỉ để lại cái tiết khô, trực tiếp ném qua bên cạnh Lâm Nhục Vũ.

Biểu tình của Lâm Nhục Vũ có chút khó chịu, hơi nhú mồm dường như rất thống khổ.

Xem vẻ mặt đỏ ửng không tự nhiên của nàng ta, rõ ràng là thuốc mà Tất Hồ hạ đã có tác dụng rồi.

Rất tốt.

Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Phụng Cửu Ca phui phui tay, khóa miệng giường lên một nẹp cười tự tin, đồng thời cũng vỗ vỗ tay, đem tờ giấy trong tay đưa về phía không trung: “Ta muốn trong nửa canh giờ nữa, tất cả mọi người trong Cảnh Dương thành đều biết tin này.”

“Vâng.”

Chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người, nhưng tờ giấy trong tay Phụng Cửu Ca cũng không thấy bóng dáng đâu.

Cùng lúc đó, từ Ngọc Dương lâu bay ra vô số bóng ánh màu đen, khuếch tán khắp bốn phía Cảnh Dương thành.

Giáp: “Con gái thứ hai của Lâm thành chủ- Lâm Nhựt Vũ, đang ở Ngọc Dương Lâu.”

Ất: “Đại thiếu gia Phụng gia cùng với Lâm tiểu thư lẳng lẳng vào ở trong Ngọc Dương Lâu, hắc hắc, người cũng hiểu rồi đó.”

Bính: “Vị hôn thê của đại thiếu gia Phụng gia- Lâm Nhựt Vũ, vào trong Ngọc Dương Lâu, có người tận mắt nhìn thấy còn có một nam nhân đi theo.”

Đinh: “Vị hôn thê của đại thiếu gia Phụng gia- Lâm Nhựt Vũ, ở Ngọc Dương lâu cùng với người tình của nàng thâu hoan.”

Mậu: “Đại thiếu gia Phụng gia giận dữ mang theo người chuẩn bị đi bắt kẻ thông dâm.”

...

Lưu ngôn phi ngữ* cứ thấy kể mà đâm kim, theo gió mà lớn lên, mà nguồn ban đầu bắt quá chỉ là một tờ giấy nhỏ của Phụng Cửu Ca thôi. Đương nhiên, nàng cũng không quên thông báo cho đại ca iu quý của nàng biết, để đến xem màn kịch vô cùng đặc sắc này.

*Lưu ngôn phi ngữ: những lời đồn đại bịa đặt vô căn cứ...

Gió đêm hơi lạnh, tóc đen theo gió bay bay.

Phụng Cửu Ca đứng trên mái nhà lầu chính của Ngọc Dương lâu, nhìn xuống xe ngựa phía dưới cứ một chiếc tiếp một chiếc xếp thành hàng dài dừng ở cửa Ngọc Dương lâu, trên gương mặt lạnh nhạt hiện lên một ít ý cười không thể nhận ra.

“Vẫn là nhanh hơn so với tưởng tượng.”

Xem ra những kẻ quan to hay quý tộc trong Cảnh Dương thành này thật sự là nhàn rỗi đến sợ rồi, còn thành thoi chạy đến đây xem náo nhiệt nữa.

Bắt quá Ngọc Dương lâu không phải ai cũng có thể tùy tiện tiến vào, xem ra lại có thể kiếm thêm được một khoản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Trò Hay Bắt Đầu

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Ý cười của Phụng Cửu Ca còn đang ở nơi khóe miệng, đã thấy đám xe ngựa đứng ở cửa đột nhiên không chịu kiểm soát nữa mà chảy loạn khắp hướng, hỗn loạn cực kỳ, lại vội vã một cách dị thường, chớp mắt đã không còn bóng dáng đâu nữa.

Không cần ngừng lên, cũng cảm giác được một hơi thở mãnh mẽ ở phía trên đỉnh đầu. Chỉ nghe thấy một tiếng gầm thét vang trời, một cỗ xe hoa lệ từ đầu trên trời bổ nhào xuống, đáp xuống vững vàng ngay trước cửa Ngọc Dương lâu.

Chỉ thấy vật kéo xe không phải là súc vật bình thường, mà là một đám sáu con Phi Lang.

Toàn thân trắng xám, đầu so với ngựa cũng phải lớn hơn gấp đôi. Răng nanh trong miệng nhều đầy nước dãi, thoát nhìn u ám kinh khủng, dữ tợn vạn phần. Điều quan trọng nhất là đôi cánh giương ở phía sau lưng kia giống y như máy gạt đang tiến tới, có thể dễ dàng đem con người ta xé thành nhiều mảnh nhỏ, đem nhà cửa phá hủy thành phế tích.

À, sáu con ma thú này kéo xe đằng không mà đến, màn này thật quá phô trương đi!

Vị trí của ma thú trong thế giới này, cũng giống như thanh kiếm trong tay kiếm khách.

Trình cao thấp của kiếm khách, cũng quyết định uy lực mạnh yếu của thanh kiếm trong tay.

Một người tu luyện đấu khí, đạt tới cấp bậc màu da cam có thể thu phục ma thú làm của riêng cho mình, bắt quá ma thú thu phục được tối đa cũng chỉ là ma thú cấp hai hay ba.

Nói cách khác, cấp bậc đấu khí càng cao, càng có thể thu phục được ma thú lợi hại.

Ma thú đồng đấu khí với nhau, cũng có phân chia đẳng cấp, chỉ bắt quá là dùng từ một đến mười làm để phân biệt. Tại vương triều Minh Nguyệt to lớn này, ma thú lợi hại nhất là

Chức Long cấp chín của gia chủ Trịnh gia Đông Kiền, một thân bản lĩnh phun lửa có thể đem tiên cảnh tuyệt thế biến thành địa ngục nhân gian, khiến cho

người của những gia tộc khác đều không dám khinh thường.

Về phần ma thú cấp chín phía trên đây, chỉ là truyền thuyết, chưa có ai từng tận mắt thấy qua. Bất quá suy nghĩ lại một chút, cấp chín đã lợi hại như vậy, nếu như là cấp mười lăm, vương triều Minh Nguyệt không phải là sẽ trông nháy mắt sẽ biến thành tử địa hay sao?

Xe dừng lại, mười mấy tên áo đen từ trên xe bước xuống, mang theo lệ khí của nơi hỗn tạp sát phạt lâu năm.

Bọn họ đứng ở trước xe, nhất loạt chỉnh tề, cung cung kính kính, từ trên xe xuất hiện một vị nam nhân còn chưa để cho người ta thoáng qua diện mạo, đã liền được bọn họ bảo hộ ở giữa, nhanh chóng tiến vào trong lâu.

Phượng Cửu Ca ở trên đỉnh lâu nhìn thấy rất rõ, gương mặt quen thuộc cùng mình có vài phần tương tự, không phải vị đại ca Phượng Lễ yêu quý nhà nàng thì là ai?

“Ha ha, trò hay bắt đầu rồi.”

Bấm tay tính giờ, tên nam nhân lãnh khốc cuồng ngạo đáng thương kia, thời khắc này hần hẩn đã bị Lâm Nhược Vũ ăn sạch sành sanh hết rồi.

Thời gian vừa vặn, nàng cũng đi theo tróc gian thôi!

Toàn bộ Lan uyển đều bị phong tỏa không chế, nghiêm ngặt đến mức ngay cả một con ruồi cũng đừng mơ bay vào được. Phân bố theo kiểu ba bước một tốp năm bước một đoàn thể này, làm cho những người không hiểu chuyện còn tưởng bên trong có vị hoàng thân quốc thích cấp bậc quan trọng nào đó đang ở.

Phượng Cửu Ca một thân y sam nguyệt sắc, đứng ở trên đỉnh lâu tạo thành một bóng ảnh yêu dị.

Nàng điểm nhẹ mũi chân, phi thân xuống. Tiếng gió bên tai gào rít mà qua giống như bạo tạc kịch liệt, ầm ầm rung động.

Thân thể rơi xuống được một nửa, nàng đột nhiên xuất thủ, một sợi dây thừng bắn ra từ chỗ cổ tay, một đầu trực tiếp gắn vào tường, một đầu lại gắn với người Phượng Cửu Ca nhanh chóng hạ thấp, làm nàng ở phía trên tường ngoài Lan uyển chao qua chao lại vài cái, sau khi trở người một lần nữa thì vững vàng đáp xuống ngay bên cạnh cửa sổ ngầm của căn gác lửng tại Lan uyển.

Cánh cửa sổ phía đối diện được mở rộng, màn che bên trong thuận theo gió đêm mà bay múa cuồng loạn.

Mí mắt Phượng Cửu Ca khẽ nhú, thần sắc chột lạnh tanh.

Cửa sổ này không thể mở ra dễ dàng được, cho dù là người của Ngọc Dương lâu cũng chẳng có bao nhiêu người biết cả, lúc này sao lại mở ra toang hoác như vậy?

Nàng nín thở nhìn kỹ, xuyên qua khe hở của tấm màn che, nhìn vào phía bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đáp Xuống Sườn Núi

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Trên giường hỗn loạn rồi bời, không thấy tung tích của tên nam nhân bị thương kia đâu, chỉ có Lâm Nhược Vũ đang nằm lê lết, thập phần thống khổ mà rên rỉ vô lực.

Hai tay nàng ta quờ quạng bắt lấy đồ đạc bên giường, giống như muốn tìm kiếm thứ gì đó để tự giải thoát cho mình. Vòng ngọc treo ở đầu giường rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ chói tai.

Chuyện gì xảy ra vậy? Một mình Lâm Nhược Vũ đang tự biên tự diễn...

Người nàng ta trúng được chưa giải, chẳng lẽ tên nam nhân kia...

Lúc Phượng Cửu Ca vừa nghĩ đến đó thì cửa sổ mở rộng ra, trong lòng vang mạnh một tiếng “bộp”, liền cúi đầu nhìn xuống dưới lầu.

Trên mặt đất khô phẳng lạng, có bóng dáng của một nam nhân, hiển nhiên là tên nam nhân đó rất đẹp trai.

Chỉ là bị thương thành bộ dạng như vậy, còn bị nàng hạ được, thế mà vẫn có thể chạy thoát, thật đúng là mệnh lớn mà.

Đỉnh mây hơi nhú lại, y sam nguyệt sắc bao lấy thân hình đơn bạc, thấp thoáng nổi lên một trận khí thế sát phạt.

Nếu tùy ý để cho tên nam nhân kia chạy thoát, những ngày về sau của nàng có thể sẽ chẳng dễ chịu gì.

“Ừm... A Bản... A Bản...”

Trong tai đột nhiên vang vọng tiếng Lâm Nhược Vũ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Phụng Cửu Ca, nàng quay đầu nhìn vào lại trong phòng, bên giường đã có nhiều thêm một nam nhân, chính là Phụng Lễ.

Hai tay Lâm Nhược Vũ chạm đến người Phụng Lễ, cũng giống như được giải cứu, nhanh chóng đem thân thể mềm mại kia tựa sát qua, hé đôi môi xinh xắn dán lên đôi môi của vị nam nhân như đói như khát.

Thế nhưng sắc mặt Phụng Lễ lại khó coi đứng yên tại chỗ không động, cho đến khi Lâm Nhược Vũ đưa tay muốn cởi đai lưng hắn, hắn mới đẩy mạnh nàng ta ra, mặt mày chứa đựng sự chán ghét.

“Dâm đảng!”

Phụng Lễ- người cũng như tên, luôn là người khiêm tốn, ôn hòa hữu lễ. Từ như vậy, lần đầu tiên xuất ra khỏi miệng hắn.

Lâm Nhược Vũ lúc này bị một thân lửa nóng khó nhịn dày vò đến mức thần trí không rõ ràng, vẫn bỏ nhào về phía Phụng Lễ, không chịu buông tha.

“A Bản... A Bản, ta muốn... Cho ta A Bản...”

Lửa nóng khó nhịn tạo tiếng rên khê, hấp dẫn bức người, thiếu rui tâm trí của toàn bộ nam nhân. Nhưng cũng chính là ở trong tiếng rên khê đó, đã giúp Phụng Cửu Ca nhận ra nguyên nhân khiến đại ca nhà mình nổi giận.

A Bản?

Nàng không nhớ Phụng Lễ có cái nữ danh nào như vậy.

Làm bộ làm tịch không tình giả có, thứ nữ của một gia tộc bình thường muốn bay lên đầu để thành phụng hoàng không có gì đáng trách, nhưng là sau khi đem thanh mai trúc mã của mình hại chết vẫn lo làm đẹp để gả vào Phụng gia, ả nữ nhân đó vẫn thật là si tâm vọng tưởng.

Được rồi, để lão ca bên này giải quyết cho xong. Đường đường là đại công tử Phụng gia, kết thúc sự tình sẽ không khiến nàng phải bận tâm.

Chỉ hy vọng sau khi về nhà lão gia từ đừng giam hãm nàng là được, vậy là quá hoàn mỹ rồi.

Chỉ là...

Vừa nghĩ đến tên nam nhân chạy thoát ngày hôm nay, toàn bộ tâm tình tốt của Phụng Cửu Ca nhất thời đều biến đi đâu hết.

Tên đó chính là độc dược mãn tính bất cứ lúc nào đều có thể lấy mạng nàng, không trừ tận gốc tùy thời sẽ có thể giết nàng.

Quả nhiên nhỏ cỏ không nhổ rễ, gió xuân thổi lại sinh.

Lúc này là nàng thất sách.

Xoay người lại, thân thể Phụng Cửu Ca nhẹ nhàng như hồng nhạn phiêu du trong không trung, đáp xuống trên lầu chủ của Ngọc Dương lâu, sau đó chuyển người nhanh một cái, bóng dáng màu đen thướt tha kia liền biến mất trong Cảnh Dương thành đèn đuốc sáng ngời.

“Đi tìm cho ta, đem mặt trắng lật ngược lại, cũng phải tìm cho ra tên nam nhân đó.”

“Vâng.”

Cơ ngơi của Phụng gia Tây Tinh nằm trên đỉnh núi, theo lời tổ tiên ông cha mà nói, đó gọi là một kẻ giữ cửa, vạn kẻ không thông*.

*Một kẻ giữ cửa, vạn kẻ không thông: nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai... thông ở đây là thông qua, thông suốt, ý nói không thể qua cửa được.

Xung quanh là núi non trùng điệp nghìn dặm, nhưng đột ngột ở chính giữa lại mọc lên một ngọn núi sừng sững, giống như một lưỡi dao sắc đã xuất khỏi vỏ, phảng phất như muốn xuyên thủng trời không.

Đường có thể lên núi chỉ có một, mấy trăm cầu thang hơn nghìn bậc vuron thẳng vào trong mây, chỉ cần ngửa mặt trông lên liền khiến cho lòng người nảy sinh sợ hãi.

Bất quá cũng may Phụng Cửu Ca có một thân võ cổ, khinh công tuyệt thế, chút khó khăn này, quả thực nhỏ nhặt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Mặt Mũi Có Đủ Lớn

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Cửu Ca dễ dàng thuận lợi đi lên đỉnh núi một mạch, lại nhìn thấy đèn đuốc trên đỉnh sáng rực, giống như là đang tận lực chờ nàng trở về vậy.

Chẳng lẽ tin tức của lão gia tử lại linh hoạt như vậy, đã biết chuyện tốt mà nàng gây ra rồi sao?

Hai bên đường đi từ cửa lớn đến sảnh chính đều lát cẩm thạch, tại đó nhiều kẻ mặc áo đen đang đứng rất mực nghiêm trang. Chỉ là xem ra bầu không khí lại nghiêm túc một cách dị thường.

Phượng Cửu Ca vừa nhìn thấy tình thế không được đúng cho lắm, liền lập tức muốn quay đầu bỏ chạy, chẳng ai ngờ tới lại có kẻ nào ngăn mất tình nào đó, kêu lên một tiếng kinh khủng “Cửu tiểu thư”, sau đó liền thu hút sự chú ý của cả đám kẻ áo đen đang đứng ngay ngắn chỉnh tề, bọn họ đồng loạt cúi người chín mươi độ, chào nàng: “Cửu tiểu thư!”

Chào! Chào cái đầu bọn người!

Lúc này có muốn chuẩn cũng chuẩn không được rồi, Phượng Cửu Ca thu lại thần sắc trong mắt, thần thái tự nhiên tiến vào đại sảnh.

Ngồi trên vị trí chủ tọa trong đại sảnh là một cụ ông râu tóc bạc phơ nhưng lại hết sức linh lợi khỏe mạnh —— đó chính là Phượng Chấn, đương gia gia chủ của Phượng gia Tây Tinh, cũng chính là ông nội của Phượng Cửu Ca, chỉ là nàng quen gọi ông là lão gia tử hơn.

Ngồi ở chỗ của khách bên cạnh, là một nam tử cường tráng khoảng bốn năm chục tuổi, thời khắc này đang cùng lão gia tử nói cười hi ha, chuyện trò rất vui.

Bốn vị bá bá cũng tham gia, lão cha tuy rằng đang ở bên cạnh với một bộ dạng bất cần đời, nhưng lại hiếm khi thấy không nhân cơ hội mà chuẩn đi.

“Xem ra người đến hôm nay mặt mũi cũng đủ lớn a, lại có thể khiến Phượng gia phải cử cả nhà ra tiếp đón thế này.”

Phượng Cửu Ca nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu một câu, lại không ngờ rằng vị nam tử cường tráng kia bỗng dừng quay đầu lại, nhìn thẳng vào nàng, cười đến cực kỳ sáng lạng: “Có thể không phải do mặt mũi ta lớn, mà là do mặt mũi của đứa cháu gái người lớn a!”

Cháu gái?

Tên nam nhân này là thân thích từ đâu chui ra vậy?

Khoảng cách xa như vậy, giọng nhỏ đến như vậy, khung cảnh xung quanh lại âm ỉ như vậy, hẳn lại có thể nhoáng cái nhận ra người ta đang nói gì, xem ra người đến này thực lực không tệ a.

Bất quá câu “Không phải do mặt mũi ta lớn, mà là do mặt mũi của đứa cháu gái người lớn” nghe sao thì nghe đều khiến cho người ta có một loại cảm giác “Hắc, lợi ích do người đạt được. Là lợi ích của người sao?”

Vị nam tử đột nhiên lên tiếng, khiến cho ánh mắt tất cả mọi người trong nhà đều tập trung lên người Phượng Cửu Ca. Nàng hơi nhếch khóe miệng, thông thả ung dung bước qua, ngồi xuống bên cạnh lão cha Phượng Vân nhà mình.

“Ha ha, trong nhà thật đúng là náo nhiệt.”

Trẻ như vậy còn không lo tắm rửa đi ngủ đi, cả đỉnh núi đều châm đèn, rất là hao tiền tốn bạc biết không.

Phượng Vân có chút há hê liếc nhìn Phượng Cửu Ca một cái, chẳng nói lời nào, ý vị ngờ vực trong mắt lưu chuyển, ý cười lấp lóe.

Phượng Cửu Ca bỗng nhiên cảm giác được đêm nay sẽ chẳng có chuyện gì tốt xảy ra.

Nàng trời sinh đã cùng Phượng Vân mệnh cách tương khắc, nghe nói lúc vừa mới sinh ra đã liền tiểu lên người Phượng Vân. Về sau hai người dường như trở thành oan gia, gặp mặt nhất định sẽ cãi vã long trời lở đất không thể can ngăn, hại cho những người xung quanh vừa nhìn thấy hai bọn họ ở cùng một chỗ liền nhanh chóng chuẩn đi càng xa càng tốt.

Con gái là người yêu của cha kiếp trước gì chứ?

Trông thấy bộ dạng vân đạm phong khinh của Phượng Cửu Ca bị hủy ông cười rất đắc ý, ông trừng mắt giận đến hai chân nhảy cẫng: “Mẹ nó ta kiếp trước coi trọng mị, ta liền chọc đuôi mất mình.”

Chương 10: Các Vị Ta Đã Có Nam Nhân Của Mình Rồi

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Họ Lăng?

Đó không phải là Lăng gia Nam Dự sao?

Lão Nhị của Lăng gia, Lăng Nhượng, với một thân công phu nghe tiếng định vị vang danh khắp vương triều Minh Nguyệt, chẳng trách vừa rồi thoáng cái có thể nghe thấy giọng nàng lâm bà lâm bẩm.

Phượng Cửu Ca gật đầu chào hỏi Lăng Nhượng: “Lăng nhị bá nghe danh đã lâu.”

“Lăng nhị bá gì chứ? Đó là cách xưng hô của người ngoài, người cứ theo tiêu từ Dự Nhị gọi ta Nhị bá là được rồi!” Lăng Nhượng nổi tiếng là không câu nệ tiêu tiết, một lời nói ra hoàn toàn không xem mình là người ngoài.

Phượng Cửu Ca nhú mày nhìn chằm chằm vào vị nam nhân đang tự nói tự cười kia, cực kỳ khó hiểu.

Dự Nhị là tên nào vậy?

Phượng Vân bên cạnh giống như đoán được Phượng Cửu Ca đang nghĩ gì, ung dung lơ đãng nhỏ giọng giải đáp thắc mắc cho nàng: “Lăng Dự, tam thiếu gia của Lăng gia, vị hôn phu của người.”

Dường như cảm thấy ba chữ ‘vị hôn phu’ còn chưa đủ kích thích Phượng Cửu Ca, Phượng Vân còn nhanh chóng tiếp thêm một câu: “Bất quá lập tức sẽ trở thành phu quân người. Lăng nhị gia tự mình đến rước dâu, mặt mũi của người, hắc hắc, thật đúng là rất lớn.”

Mười ngón tay Phượng Cửu Ca nắm chặt thành quyền, nét mặt dợn sóng nhưng không động (Sa: ý nói tức giận nhưng nét mặt không thay đổi).

Nếu làm mất mặt Lăng gia, gây nháo với Phượng Vân, ném sạch thể diện của Phượng gia đi, thì lão gia tử sẽ lột da nàng mất. Phượng Vân kia không rõ tâm tư người khác, nhưng nàng thì rất rõ.

Chỉ là, Lăng Dự? Vị hôn phu?

Được, được lắm, nàng thế nào lại không được biết có cái chuyện cưới xin này chứ?

“Aizz, chớp mắt liền đã lớn như vậy rồi. Nhớ lại lúc trước khi Phượng Vân lão đệ mang theo Tiểu Cửu đến Mạnh Lệnh thành, mới mấy tháng tuổi thôi, chỉ là một đứa bé mới sinh. Lão Tứ còn theo Phượng Vân lão đệ đánh cược, để cho Dự Nhị ba tuổi chạy bộ thi với Tiểu

Cửu, ai thắng liền gả cho người nấy. Lòng dạ đó, là nhất định muốn Tiểu Cửu phải làm con dâu hắn. Hôm nay xem ra, cũng may mà lão Tứ có dự tính trước, nếu không tiểu nữ bé bỏng xinh đẹp này, có thể là của nhà người khác rồi!”

Con người Lăng Nhượng rất thẳng thắn, trực tiếp đem Phượng Vân bán đứng.

“Lão Ngũ này cũng thật là.”

“Không chừng ngũ đệ sớm đã nghĩ tới ngày hôm nay, cho nên lúc đó mới đáp ứng trận cược hoang đường như vậy.”

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm.”

Lão gia tử cùng bốn vị bá bá cười đến khoái chí, chỉ còn một mình Phượng Vân với khuôn mặt đau khổ cười gượng hai tiếng ‘ha ha’, sau đó bày ra vẻ mặt chột bưng tỉnh giấc:

“Đúng rồi, Doanh Doanh kêu ta đưa nàng ấy đi ăn khuya, mọi người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục...”

Ngũ gia Phượng gia đứng dậy cáo từ, đi tìm nương tử nhà mình cầu phù hộ che chở.

Đúng rồi, còn phải nhanh chóng đổi chỗ đảm bảo bối mà ông thiên tân vạn khổ mới thu thập được, miễn cho con nhóc kia tức giận đem toàn bộ hủy đi không còn một mảnh, ngay cả một chút nhỏ cũng không lưu lại.

Phượng Chấn nhìn Phượng Vân chạy như bay ra ngoài lại không để ý lắm, rõ ràng là tâm tình đang rất tốt: “Ha ha, Tiểu Cửu có thể tìm được nơi chốn,

đối với Phụng gia chúng ta mà nói, quả thực là chuyện cực kỳ tốt a! Chuyện này chúng ta phải chuẩn bị cho thật tốt, chuẩn bị cho thật tốt!”

“Điều đó là tất nhiên!”

Lăng Nhượng hươu bàn tay lớn, rất có tư thái.

Phụng Cửu Ca ở một bên yên lặng nhìn mấy nam nhân thức khuya ở đây bàn bạc chuyện hôn sự của nàng, ngoại trừ khóe miệng liên tiếp hoạt động không ngừng ra, thì không còn tìm ra được từ ngữ nào có thể mô tả bọn họ nữa.

Cháu chắt của Phụng gia tổng cộng có mười hai người, trừ đại tỷ đã gả cho người ta ra, ba vị ca ca và bảy vị tỷ tỷ của nàng đều còn độc thân, sao không lo chuyện hôn sự của bọn họ nhanh đi, mà lại vội lo gả nàng đi chứ?

Nguyên nhân rất đơn giản, Phụng Cửu Ca dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Phải trăm phụng ngàn kể đem nàng gả vào nhà Lăng gia, thứ nhất là tổng đi được một tai họa như nàng, lấy lại một mảnh trời xanh êm dịu cho Phụng gia. Thứ hai, để một đứa tai họa như nàng mang đến chút tai vạ cho Lăng gia, coi như vì mục tiêu vĩ đại của Phụng gia mấy trăm năm qua là muốn thôn tính tứ đại gia tộc mà làm nên một phần công hiến.

Chủ ý này, bày ra được lắm.

Phụng Cửu Ca nhìn mấy người kia đang thảo luận chuyện sinh lễ cùng giá trang, rất không nể mặt mà lên tiếng cắt đứt ảo tưởng của bọn họ: “Các vị, ta đã có nam nhân của mình rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vì Phụng Gia Trừ Đi Một Kẻ Gây Họa

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Cái gì gọi là không sợ người khác, chết không an lành?

Cái gì gọi là “Ta đã có nam nhân của mình rồi.”

Bầu không khí hài hòa giữa mọi người trong nháy mắt tràn ngập lãnh khí đông kết lại thành băng, phảng phất còn có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ vụn.

Toàn bộ những người đang ngồi ở đây đều là lão cá chạch* cửu kinh thể có**, người một người hai đều khôn khéo cực kỳ. Ngay lập tức liền phản ứng lại, trên mặt vẫn tràn đầy nét cười như cũ, cứ khách khí mà cười rồi cười với đối phương, tựa hồ như chỉ là sợ không đem cơ thịt trên mặt cười đến co rút được mà thôi.

*Cá chạch: đây là một loại cá có tuổi thọ cao...

**Cửu kinh thể có: từng trải nhiều nên hiểu đời...

“Lăng Nhượng huynh đệ đừng nghe con nha đầu kia nói xằng nói bậy. Gia giáo của Phụng gia rất nghiêm, Tiểu Cửu cả ngày cổng lớn không ra cổng hai không bước, sao có thể có nam nhân.” Đại bá nói.

“Ta...”

“Đúng vậy đúng vậy. Tiểu nha đầu này sợ gả chồng, cho nên tùy tiện bịa ra một cái lý do đó mà, có thể hiểu được, có thể hiểu được.” Nhị bá nói.

“Ta...”

“Lăng Nhượng huynh, không bằng chúng ta đi uống vài chén? Trăng sáng thế này, uống rượu làm thơ, quả thực là quá tuyệt quá tuyệt. Những chuyện vụn vặt kia, vẫn là giao cho bọn người dưới làm đi.” Tam bá nói.

“Ta...”

“Vậy còn chờ gì nữa? Qua nửa đêm, có thể sẽ không ngắm được ánh trăng mờ ảo của đỉnh Tiên Nữ nữa đâu. Khó có được một chuyến đến đây, Lăng Nhượng huynh cũng không thể bỏ uống chuyến này”. Tứ bá nói.

“Ta...”

Vài lần muốn mở miệng, nhưng lại bị mấy vị bá bá cười tít mắt cắt ngang. Lăng Nhượng ngậy ra, một lời cũng đều chưa nói khỏi miệng, đã liền bị đẩy ra khỏi cửa, đi về phía khán đài phía sau đình Tiên Nữ.

Đại sảnh trong chớp mắt vắng tanh trống hoắc.

Đám hạ nhân vừa rồi còn đứng bên cạnh hầu hạ giờ nhìn thấy chỉ còn lại lão gia và Cửu tiểu thư, vội vàng cất bước bỏ chạy mất dạng.

Lão gia từ lại muốn thu thập Cửu tiểu thư rồi, bọn họ sao có thể đứng đó làm bia đỡ đạn được.

Dưới ánh nến chập chờn, chiếu rọi lên khuôn mặt không chút cảm xúc nào của Phụng Chấn. Một thân khí thế凛冽 kia, không giận mà uy.

Phụng Cửu Ca ngẩng đầu nhìn lão gia từ đang ngồi ở phía trên, không sợ mà cười, chạy chậm tới, túm lấy cánh tay ông rồi bắt đầu lay lay. Trên mặt bày ra nét cười nịnh nọt, tươi đến nỗi chỉ thấy răng mà không thấy mắt đâu.

“Lão gia từ, người thật là nhẫn tâm đem ta gả vào Lăng gia ư? Nghìn dặm xa xôi như vậy, nếu ta ở bên đó bị Lăng gia ức hiếp thì làm thế nào?”

Người mà Phụng Cửu Ca thân thiết nhất ở Phụng gia không phải là Phụng Vân hay Hạ Doanh Doanh, mà là Phụng Chấn- ông nội nàng.

Kiếp trước nàng là một cô nhi, ông nội nhặt rác mưu sinh đã ở trong trời đông tuyết lạnh mà phát hiện ra nàng trong thùng rác, rồi mới đem một đứa tai họa như nàng nuôi dưỡng, dần dần từng bước từng bước trèo lên được đỉnh núi của vương quốc xã hội đen (hắc đạo), trở thành hắc đạo nữ vương khiến người người nghe tiếng đều biến sắc.

Cũng đại khái là bởi vì như thế, nàng từ nhỏ đã không thích lão cha bắt cản đời nhà mình, ngược lại lại cam tâm tình nguyện đi kề cận lão gia từ. Hơn nữa, trong mười lăm năm đi tu hành ở núi sâu, lão hòa thượng kia cũng chỉ đề cập sự anh dũng vô địch của lão gia từ, làm cho nàng càng thêm ngưỡng mộ ông ba phần.

Ngữ khí nũng nịu này, đại khái là cũng chỉ có ở trước mặt Phụng Chấn, Phụng Cửu Ca mới biểu hiện ra như những đứa con gái nhỏ nhà người khác vậy thôi.

Nhưng mà Phụng Chấn mặc cho nàng lay lay lắc lắc, bản thân ông sừng sừng không động, giọng điệu rất chi là kiên quyết: “Nếu ngươi gả được đi rồi, lão gia từ ta mới thật sự cảm ơn trời đất, tổ tông họ hàng đó. Vì Phụng gia trừ đi một kẻ gây họa, vì bách tính của Tây Tinh trừ đi một kẻ đầu sỏ, còn có thể thu nhận lấy một đồng tử lễ vật, có chi không làm? Lại nói tiếp, người có thể ức hiếp ngươi còn chưa sinh ra, ngươi không cần phải lo lắng vô nghĩa đâu.”

Những lời này nói ra...

Phụng Cửu Ca vẫn không ngừng kiên trì nỗ lực, vội vàng lấy lòng thay Phụng Chấn bóp

vai: “Lão gia từ, người cũng biết tính tình ta mà. Nếu ta thật sự muốn bỏ chạy, không người nào ở Phụng gia có thể tóm được ta. Nhưng là ta lại vì cái gì không chạy? Bởi vì ta thật sự không nỡ bỏ Phụng gia.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lời Nói Đó Có Thể Tin Được Mấy Phần

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Những lời này đương nhiên là giả rồi.

Nếu như quả thật không có ai có thể bắt được nàng, nàng đã sớm chuồn rồi, còn ở lại đây giờ chiều bài tình thân ra làm gì chứ? Lúc này nếu lão gia từ nổi nóng đem nàng nhốt vào trong Thiên Ki tháp, sau đó trực tiếp cầm tháp đi Nam Dự thành thân, nàng thật một chút sức lực để phản kháng cũng không có.

Phụng Chấn quay đầu lại, liếc nhìn Phụng Cửu Ca một cái, rốt cục cũng coi bỏ về mặt nghiêm túc, chậm rãi thở dài một tiếng như khổ nỗi.

“Nha đầu nhà ngươi a... Thành thực nói cho gia gia nghe, ngươi nói ngươi đã có nam nhân của mình rồi, lời nói đó có thể tin được mấy phần?”

Phụng Cửu Ca hơi sững sốt, thật không nghĩ đến việc Phụng Chấn sẽ đem một lời nói do thuận miệng của mình cho là thật. Nàng ngập ngừng một chút, đáp lại: “Bảy phần đi.”

Phụng Chấn hơi nhú mắt: “Là sao?”

“Ta xem trọng một vị nam nhân, chỉ là hiện tại vẫn chưa tìm thấy chàng.”

Cái tên nam nhân bị thương tội nghiệp kia, tạm thời mượn hình mẫu hấn dùng đỡ.

“Thích thật lòng sao?”

“Vâng.”

“Đến mức nào rồi?”

“Có thể vì chàng, hủy diệt Lăng gia.”

Cho dù không phải vì hấn, thì nàng hiện tại cũng có một loại xúc động muốn phá hủy Lăng gia.

Tam thiếu gia của Lăng gia? Lăng Dục? Hôn ước?

Nàng còn chưa nghe nói gì mà đã dám đem Phụng Cửu Ca nàng ép gả ép cưới rồi!

Trong lòng bốc lửa a!

Không ngờ rằng Phụng Chấn đột nhiên vỗ đùi một cái, đứng bật dậy, cao giọng nói:

“Được, ngày mai ta sẽ đi nói chuyện với Lăng lão Nhị, bảo hấn mang sinh lễ về nhà.”

Chao ôi?

Mi mảy Phụng Cửu Ca khẽ nhướn, sau đó trong mắt ngập tràn một tầng sương mù dày đặc, hết sức cảm động: “Lão gia tử...”

“Lăng gia cũng không thể hủy bây giờ, nội bộ của Minh Nguyệt vẫn chưa thể loạn được.”

Nghe lão gia tử nhìn trời thì thầm tự nói, Phụng Cửu Ca nhất thời không biết nói gì hơn.

Phụng Chấn tựa hồ như đã học được của Phụng Vân một chiêu, cảm thấy một kích chưa đủ, thì phải bồi thêm một kích nữa: “Cửu Nhị, ta cho ngươi thời gian ba ngày. Nội trong ba ngày, phải đem tên nam nhân kia đặt đến trước mặt ta. Ta muốn xem xem hấn có xứng với người Phụng gia ta hay không?”

Được rồi, vừa rồi cũng đã đem tên nam nhân kia ra nói đến như vậy, lúc này đi đâu tìm một kẻ như thế ra để đáp vào đây?

Tùy tiện đặt một tên Trương Tam Lý Tứ* nào đó về, lão gia tử nhất định sẽ dùng một cước đem con người ta đá bay ra khỏi cổng chính, lăn xuống mấy trăm nghìn bậc thang, lúc đến được dưới chân núi thì đã thịt máu lẫn lộn rồi.

*Trương Tam Lý Tứ: giống như ông A bà B gì đó- chỉ người lạ... ở nước ta

Lúc bước ra khỏi đại sảnh, Phụng Cửu Ca ngẩng đầu nhìn về phía sau núi, chỉ thấy ở chỗ khán đài mọc lên phía trên đỉnh Tiên Nữ, có mấy vị đại nam nhân đang uống rất hưng phấn, biểu diễn... thoát y vũ.

Mấy lão già vài chục tuổi, nàng không có hứng thú.

Xoay người, trở về phòng đi ngủ.

Kết quả là giữa trưa ngày thứ hai, Lăng Nhượng trong lúc mơ mơ màng màng vì say đã bị lão gia tử gọi đến nói chuyện một hồi, thành quả thu được là chưa đến chiều, thực sự đã thu dọn xong đồ đạc, cưới Linh Bằng cấp bảy trở về Nam Dục.

Phụng Cửu Ca nhìn đội ngũ trùng trùng điệp điệp kia, không khỏi cười khẽ một tiếng.

Xem ra nàng vẫn rất có giá trị a, sinh lễ nhiều đến như vậy còn gì.

Có thể nàng không biết, những thứ được Linh Bằng mang về lần này, phần lớn là lãnh thổ cắt ra để bồi thường của Phụng gia. Loại chuyện hủy hôn này, chuyện nhỏ là chuyện của hai cái miệng, chuyện lớn lại là mâu thuẫn của hai gia tộc.

Lão gia tử phải cắt đất để bồi thường không nói, vì vốn trước đây cũng không tán thành

Nhị tiểu thư Phụng gia Phong Trần Ca gả cho Thất gia của Lăng gia, kia là vì kém nhau một bối phận, lần này cũng chỉ có thể đáp ứng, còn góp vào đó một phần giá trang.

Phụng Vân trùng mắt nhìn Phụng Chấn, đầy một bụng tức giận: “Lão gia tử người cứ cứng chiu nó như vậy, nó sớm muộn gì cũng tạo phản mất thôi! Người xem đi, ta đâu phải dễ dàng mới đặt ra được hôn ước cho nó? Đáng về nó dạ xoa như vậy ai nguyện ý lấy nó chứ!”

Chương 13: Kẻ Nào Đang Nói Xấu Nàng Vậ

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Chấn mặt không chút biểu tình nhìn Phượng Vân, đợi cho đến khi ông làm ẩm ỉ xong, ông mới chậm rãi mở miệng: “Vân Nhi, tính tình Cửu Nhi người cũng rõ hơn ai hết. Dù sao cũng là con gái ruột của người, làm ẩm ỉ như vậy làm gì, người cũng hy vọng nó tìm được một nhà chồng tốt mà phải không. Nhưng người có từng nghĩ qua, vương triều Minh Nguyệt sớm đã không còn là một vương triều nữa rồi, bốn gia tộc chia để trị, mỗi bên tự cai quản lãnh địa riêng của mình. Mà đại lục Lâm Uyên không phải chỉ có riêng mỗi một mình Minh Nguyệt, mà còn có vương triều Thánh Dực và đế phong Vô Thượng nữa. Nếu như bản thân tứ đại gia tộc trở nên loạn lạc, chuyện bọn chúng muốn thôn tính Minh Nguyệt, chỉ là một sớm một chiều.”

Những năm gần đây tứ đại gia tộc nỗ lực bỏ qua những chuyện rắc rối phức tạp để thành thông gia với nhau là vì cái gì chứ?

Là vì để củng cố mô thức chung sống hòa bình của tứ đại gia tộc.

Nếu có một ngày mô thức này bị phá đi, thì vương triều Minh Nguyệt sẽ bị hủy.

Sự lợi hại của mối quan hệ này, khiến cho người ta phải dè chừng. Cho nên chỉ có thể dùng hết toàn lực để duy trì nguyên trạng, không cho phép bất kỳ kẻ nào chạm vào nút thắt của sợi dây này.

Nếu thật sự đem Phượng Cửu Ca gả đi, dựa theo tính tình của nàng, tuyệt đối có bản lĩnh quấy phá Lăng gia đến mức gà chó không yên, đến lúc đó, không phải chỉ là chuyện của một cái hôn ước nhỏ nhoi thôi mà còn xa hơn thế.

Trong mắt Phượng Vân hiếm khi xuất hiện thần sắc nghiêm túc. Im lặng một lát, việc có thể làm cũng chỉ là thờ dài một hơi theo Phượng Chấn: “Con ranh kia, thật khiến cho người ta muốn lột da nó.”

...

Ở giữa phòng gian đồ thảm của Ngọc Dương lâu, Phượng Cửu Ca đang khép mi nằm trên võng chợp mắt, bỗng hást xì mạnh một tiếng, khiến nàng chợt tỉnh.

Kẻ nào đang nói xấu nàng vậy?

“Hắc Phong, Hắc Vũ, Hắc Kim!”

Vừa lên giọng kêu, ba nam tử áo đen liền tung người nhảy vào trong phòng, tựa hồ như đem không khí biến thành một trận gió lốc.

Hai mắt Phượng Cửu Ca khẽ nhú, ánh mắt đặt lên trên gương mặt của ba người kia tra xét.

“Không tệ không tệ, đầu khí sắc xanh của Hắc Phong đã đạt đến đỉnh điểm, sắp chuyển sang đầu khí sắc lam rồi. Cái tên Hắc Vũ dễ thương này cũng không tệ, xem thân thể nhỏ nhắn ngày càng cường tráng, ngày càng đẹp ra. Còn Hắc Kim người mà ta yêu thương nhất nữa, quả nhiên đủ đến tới a, vừa rồi xem qua sổ sách một chút, thật sự là mỗi ngày thu vào được vô số đầu vàng a. Bất quá thể lực luôn không có ý nghĩa gì ở vương triều Minh Nguyệt, vì vậy phải chớp lấy cơ hội, thâm nhập vào vương triều Thánh Dực và đế phong Vô Thượng là tốt nhất.”

Một mình một người tự biên tự diễn nửa ngày, ba người áo đen trước mắt sắc mặt vẫn không chút thay đổi, kẻ không biết còn tưởng ba tên đứng trước mặt này là đầu gối.

Phượng Cửu Ca “khụ khụ” hai tiếng, lúc này mới vào chủ đề chính: “Tên nam nhân kia, các người rốt cục đã tra được chút manh mối gì chưa?”

Mạng lưới tình báo tồn nhiều năm để phát triển đến như vậy, đừng nói ngay cả một tên nam nhân bị thương cũng tìm không ra, trừ phi nàng thật sự gặp phải quý rồi.

Trên mặt Hắc Phong hiện ra nét lúng túng: “Tên nam nhân kia, mất tiêu mất tích rồi.”

Mất tiêu mất tích rồi!

Ngữ khí vui vẻ của Phượng Cửu Ca trong nháy mắt trở nên tĩnh mịch. Khẽ nhắm mắt lại, cắn chặt môi hồng. Biểu tình trên mặt u ám, nói không rõ không ràng.

“Các người phải lo bảo hộ ta cho tốt rồi, ta không chừng ngay cả mặt trời ngày mai cũng không thấy nổi đâu.”

Tên nam nhân kia đã có bản lĩnh biến mất ngay trong tầm kiểm soát nghiêm mật của nàng, vậy tuyệt đối sẽ có bản lĩnh ở giữa tầng tầng bố trí của bọn họ mà vào trong phòng, lấy đi cái mạng nhỏ của nàng.

Chiếc roi lam sắc kia cứ như sấm sét, có thể không biết ăn chay là gì đâu.

“Chủ tử, tên nam nhân kia rốt cục là ai?”

Hắc Phong cuối cùng vẫn nhìn không được mà mở miệng. Song chỉ đổi lại được cái lắc đầu của Phụng Cửu Ca.

Nếu như nàng biết thì đã tốt rồi, có đánh chết nàng cũng không nguyện ý đi chọc vào nhân vật nguy hiểm như vậy a.

Vuốt ve chiếc nhẫn xanh ngọc trên tay, trong mắt Phụng Cửu Ca lóe qua một tia thần sắc phức tạp, sau đó hai mắt nhắm lại, trực tiếp ngã lên trên võng: “Vừa rồi nhất định là hắc nói xấu ta, thật là tên nam nhân đáng ghét. Các người đều đi ra ngoài cả đi, ta ngủ các người cũng muốn nhìn à!”

Sắc mặt ba nam nhân nhất thời lúng túng, sau đó nhanh chóng phi người ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trả Nhẫn Cho Ta

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Đêm, màn đêm nguội lạnh như nước.

Trăng sáng vàng vạc, ánh trăng trong vắt giống như một tấm lưới trắng mỏng manh, xuyên qua song cửa sổ đang mở rọi vào căn phòng đỏ thẫm phía trên lầu, lưu lại một mảnh sương trắng bạc.

Bóng cây đuống đưa, vang tiếng xào xạc.

Phụng Cửu Ca tựa người trên nhuyễn tháp, tấm thảm lông dê đen hết một nửa, mực tản đi tứ tung, thuận theo đường cong của nhuyễn tháp mà tuôn chảy xuống dưới, giống như một dòng thác nước mang màu mực.

Ánh trăng trong vắt, con người xinh đẹp kia vẫn tĩnh lặng.

Bỗng chốc ——

Một luồng gió mát lướt qua rất nhanh, màn che trong phòng khẽ lay động, giây tiếp theo lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ yên bình, giống như chút động tĩnh lạ trong không khí kia chỉ là chút ảo tưởng nhất thời khi tâm tình bất ổn.

Thế nhưng nhìn về phía cạnh nhuyễn tháp, lại trông thấy một nam tử cao lớn mặc y sam huyền sắc đang đứng ở trước mặt Phụng Cửu Ca, một tay nắm ngón dương vuốt, sắc nhọn phi thường, mang theo một cỗ gió mạnh lam sắc, rất nhanh đánh thẳng vào mặt Phụng Cửu Ca.

“Người quả nhiên đến rồi.”

Hai mắt bùng mở, mỉm cười chống lại ánh mắt nồng đậm sát khí của nam nhân kia.

Phụng Cửu Ca thản nhiên mở miệng, tay phải nhanh chóng ấn vào nút khởi động cơ quan trên nhuyễn tháp.

Nhuyễn tháp đột nhiên biến mất, trở thành một cây cung tinh nữ cực lớn, mà nàng chính là mũi tên trên cây cung tinh nữ không trúng không bắn đó, trong nháy mắt đã bị bắn ra xa khỏi cửa sổ, bóng dáng nhỏ xinh thoáng chốc ẩn nấp phía trong rừng cây ngoài lầu các.

“Chết tiệt!”

Giọng nói trầm thấp mang theo sự giận dữ bạo ngược, Vân Ngạo Thiên mây sắc khê nhú, ánh lam trên người ngày càng sáng rực hơn.

Xoay người đuổi theo, thuận theo khí tức của chiếc nhẫn liên tục đuổi theo suốt mười mấy dặm, mới dừng lại tại một nhà dân lẻ loi trong rừng.

Mà Phụng Cửu Ca một thân nguyệt bạch, chấp tay đứng trên một thân cây, thân hình linh động, cứ như muốn phiêu diêu.

Nàng ngẩng mặt nhìn hắc, đôi con ngươi xinh đẹp như ngọc hơi hơi lưu chuyển, khê gọn sóng.

Nàng cũng không định chạy đâu, chạy được hòa thượng cũng chạy không nổi miếu, trốn qua rừng một cũng không trốn quá mười lăm. Có chút chuyện

vẫn nên giải quyết sớm an tâm sớm, miễn cho ngủ cũng cảm thấy bất an.

Nhưng mà lâu các ở Ngọc Dương lâu đều là sản nghiệp của nàng, chiếu theo tình hình gây nhau của tên nam tử trước mặt này, thì chắc chắn sẽ đem tâm huyết của nàng hủy đi hết.

Ngược lại vùng ngoại thành hoang vu quê mùa này, thật sự là rất thích hợp để giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích.

Bất quá ai giết ai, vẫn còn chưa biết a.

Sức hồi phục của tên nam nhân này cũng quá kinh người đi, rõ ràng hôm bữa đã bị thương đến như vậy...

Tay phải bắt vào trong hư không, ngân quang chột lóe, cổ nguyệt loan đao rơi vào trong tay nàng, mặt đao sáng loáng phản chiếu ánh trăng lãnh lẽo, chiếu lên gương mặt tuấn đạt nhưng có chút nhợt nhạt của nam nhân kia.

Quả nhiên vẫn chưa hồi phục a.

Phượng Cửu Ca khẽ nhếch khóe môi, cười nhạt một cái.

Vân Ngạo Thiên và Phượng Cửu Ca đứng đối diện nhau, lại là lơ lững trên ngọn cây, cả người bị bao lấy bởi một quang sắc lam trong suốt, tay áo huyền sắc tung bay phấp phới.

Hắn vừa giương tay phải lên, một đoàn sáng màu lam chột hiện ra, trong lòng bàn tay hắn từ từ hình thành nên một quả cầu sáng lam sắc, ngày càng lớn, dường như còn bí mật mang theo sấm vang chớp giật.

“Trà nhẩn cho ta.” Hắn mở miệng, giọng nói rét lạnh thấu xương.

Phượng Cửu Ca liếc nhìn chiếc nhẫn vẫn đang mơ hồ lấp lóe ánh lam mang trên tay trái mình, nghiêng đầu bày ra vẻ mặt vô tội: “Cao thủ à, nếu ta nói chiếc nhẫn này cời không

ra, ngươi tin chứ?”

“Tim chết đi!” Giọng nói tàn nhẫn đầy áp khí giận khôn nguôi, quát lớn một tiếng, gió nổi mây tuân.

Tiếng vừa dứt, quả cầu sáng sắc lam cực lớn kia cũng đã dùng tốc độ kinh người bắn về phía Phượng Cửu Ca, mà không khí xung quanh đều bị dòng khí mãnh liệt kia kéo theo, vang lên tiếng xé gió.

Lá rụng cành khô bị khuấy đảo trong không trung, cuộn cuộn xoay vần. Cây cối dưới chân

theo sóng khí cuộn cuộn kia xáo động, giống như một mảnh đại dương xanh biếc.

Hai mắt Phượng Cửu Ca chột nheo lại, đem cổ nguyệt loan đao từ một tay cầm đổi lại thành hai tay.

“Tru Hồn à, tốt xấu gì ngươi cũng được tính là danh đao thượng cổ, đừng có để lần đầu ra quân liền mất mặt nha.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Phế Nhân

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Tấn công, khí thế ào ạt.

Phòng thủ, cẩn thận chặt chẽ.

Quả cầu sáng lam sắc kia dường như xé không mà tới, mang theo tiếng ngâm khê kéo dài như thể truyền lại từ thời cổ xưa, mang theo tiếng gầm thét cuồng loạn, mang theo tiếng sét đánh vang trời, một vùng lửa hoa sáng rực, khản trương đánh vào trước mặt Phượng Cửu Ca.

Khí thế thật mạnh mẽ!

Chỉ một đêm đã khôi phục được như vậy, tên nam nhân này rốt cục là mạnh đến mức độ nào thế!

Phượng Cửu Ca ngưng thần tĩnh khí, hai tay cầm đao hơi trắng bệch.

Ánh mắt nàng trong phút chốc không rời khỏi quả cầu sáng đang bay tới kia, nhắm ngay thời cơ tốt nhất, rồi sau đó nhảy vọt lên. Thân thể đột nhiên bay lên cao giống như đồ vật bất chợt bị ngoại lực tác động vào, đồng thời khi đạt tới điểm cao nhất, sát khí trên mũi đao của Tru Hồn chợt nổi cuồng phong, nháy mắt đã đạt tới cực điểm.

Một đao bổ xuống.

Nhanh gọn sạch sẽ, không chệch giây nào.

Mấu chốt chính giữa quả cầu sáng sắc lam dường như chớp mắt đã bị phá hủy, bắt đầu từ lưỡi đao, vết rạn giống như cỏ dại sinh sôi, trong chốc lát liền bao lấy toàn bộ quả cầu ánh sáng, sau đó gió vừa thổi, liền vỡ tan thành bụi phấn.

Cái quái gì vậy!

Phượng Cửu Ca còn chưa kịp vui vẻ chút nào, liền trông thấy những mảnh vụn của quả cầu ánh sáng vỡ nát khi nãy đang dần tụ lại thành quả cầu sáng sắc lam được tạo thành từ hàng ngàn hàng vạn viên cầu lam lớn nhỏ, giống như rất nhiều ngôi sao trời nổi trong khung trời bao la, chiếm lấy hết tất cả cảnh địa chung quanh.

Vân Ngạo Thiên đứng ở đối diện, đôi mắt sắc như chim ưng lạnh nhạt nhìn nàng như nhìn loài giun dế: “Đem nhẫn lại đây.”

“Ai thèm chứ!” Phượng Cửu Ca hừ lạnh một tiếng, chìa tay cời chiếc nhẫn màu xanh ngọc ra. Kết quả vừa mới kéo ra được một nửa, liền cảm thấy bên hông bị thắt chặt, tựa hồ như bị cái gì đó trói buộc.

Nàng sửng sốt, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một cây roi sắc lam kéo dài ra từ trong tay Vân Ngạo Thiên, một đầu đang quán lấy thắt lưng nàng.

“Ta không phải đang chuẩn bị trả cho ngươi đó sao!” Âm điệu tức giận còn chưa thốt ra hết, liền cảm giác được cây roi trong tay Vân Ngạo Thiên mạnh mẽ thu về, cả người

Phượng Cửu Ca hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, trong nháy mắt đã đi đến bên người hắn.

Tru Hồn dường như đánh hơi được mùi vị của con mồi, đao phong âm ý réo, kêu gào như muốn nếm hết máu tươi của địch nhân.

Nhưng mà Phượng Cửu Ca nhìn thấy nơi bản thân vừa mới đứng không biết lúc nào đã đổi thành chỗ của chín gã áo đen, toàn bộ lửa giận cùng khí điểm hung hăng của nàng nháy mắt bị dập tắt.

Khí tức màu tím cuộn cuộn, màu sắc của cả mảnh trời tựa hồ đều biến thành màu đỏ sậm quỷ dị.

Giống y chang ngày hôm đó, cao thủ đầu khí sắc tím.

Nàng hiện tại có thể nói, nàng chỉ là đi ngang qua được không?

Liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, hắn một thân khí tức cuồng ngạo phun trào, thân thể kia giống như một miệng suối mãnh liệt vô cùng vô tận, cuộn cuộn không dứt, bắt đầu xuất ra khí điểm màu lam, đem hai người bọn họ vây lấy.

Đứng là đứng gần một chút, hoàn toàn có thể nhìn thấy khuôn mặt kiên nghị sắc như đao tước, tái nhợt chẳng giống người sống tí nào.

Tay áo huyền sắc tung bay, một thân phong thái vương giả tỏa ra khắp bốn phía, làm kinh sợ đến chín kẻ áo đen đang vây đến, chậm chạp lưỡng lự không dám lại gần thêm bước nữa.

Hắn cười lạnh một tiếng, lạnh lùng mở miệng: “Thánh cung khuyết* không còn người sao? Để Tu phải đám hạ ba các ngươi đến để đòi mạng bản tôn, có phần quá không tự lượng sức mình đó!”

*Cung khuyết: đồng nghĩa với cung điện

Hạ ba?

Chín người cấp bậc tử tôn* ở trong mắt nam nhân này chỉ là thứ hạ ba! Phải biết rằng bất cứ tử tôn nào xuất hiện tại đại lục Lâm Uyên, tuyệt đối là kẻ mạnh, là nhân vật người người đều phải run sợ! Từ lúc nào, tử tôn lại mất giá đến như vậy thế?

*Tử tôn: cách xưng hô kính trọng đối với người cấp bậc đầu khí tím

Đang ở trong kinh ngạc, một gã áo đen đối diện khẽ cười hắc hắc một tiếng, cũng liền mở miệng: “Ha, tên phế nhân ngay cả Hình Lôi cũng không có cách nào triệu hoán, đám hạ ba chúng ta cũng đã đủ hài lòng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ai Sợ Kẻ Đó Là Chó

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

“Vây cứ thử xem!” Sát khí trong mắt Vân Ngạo Thiên bỗng dung trở nên nồng đậm, bờ môi mỏng mím chặt lại thành một đường thẳng, để lộ ra vẻ cương nghị của một nam nhân đầy ý chí kiên cường.

“Núp ở phía sau ta.” Căn thân nhắc nhở Phượng Cửu Ca một câu, hai tay hất giờ lên, quả cầu ánh sáng sắc lam được ngưng kết từ những viên cầu lam lớn nhỏ vừa rồi, toàn bộ đều đang trôi nổi bồng bềnh ở lưng chừng không trung, tuyệt đối có thể so với hiện tượng cực quang* còn đẹp hơn nhiều lần.

*Cực quang: là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh.

Có người chống đỡ cho còn không tốt sao?

Phượng Cửu Ca nghe vậy cũng không tranh luận gì, dưới chân khẽ động, nhanh chóng lánh ra phía sau người Vân Ngạo Thiên, Tru Hồn che ở trước ngực, trầm tĩnh đảo mắt nhìn chín gã áo đen đang vây xung quanh.

Áo choàng màu đen đầy âm tà theo gió lạnh điên cuồng bay giữa không trung, chín luồng khí tím bỗng dung tuôn ra cuộn cuộn như sóng trào, sóng to gió lớn tuôn trào mãnh liệt mà tới.

Mười ngón tay khép lại trước ngực, khí tím trong tay xoay vần.

Động tác của chín gã áo đen cực kỳ thống nhất, vàng sáng màu tím từ trong lòng bàn tay bọn họ dần dần khuếch tán, khoảng chừng nửa khắc đã đem khu vực này ngăn cách với bên ngoài thành hai thế giới riêng biệt.

“Suy cho cùng cũng là Thiên Nguyên trận!”

Ánh mắt sắc bén của Vân Ngạo Thiên ngày càng nghiêm trọng, hai tay xuất ra một chiêu Cuồng Lãm, gân xanh trên cánh tay nổi lên, trên mi tâm đang nhú chật từ từ kết lên một tầng băng sương mỏng manh. Mà tầng băng sương kia, đang từng bước kéo dài đến cổ, rồi lan rộng đến lồng ngực...

Bốn phía xung quanh hắn, quả cầu ánh sáng lam sắc hiện lên mang theo hoa lửa màu trắng bạc, nghe theo bàn tay vung lên của hắn, liều mạng va mình vào viên cầu màu tím đang bao lấy đám bọn chúng, như là muốn tìm kiếm cái gì đó để phá bỏ.

Quầng sáng màu tím lam giao nhau, tiếng “bình bình bang bang” vang ù cả tai.

Thế tiến công của Vân Ngạo Thiên đang bị chèn ép dưới một sức mạnh lớn hơn, giống như loài giun dế đầu vói sao trời, những quả quang cầu lam sắc vô vọng nện lên trên vách tường vô hình màu tím, ra sức vật lộn, nhưng vẫn không làm xê dịch được một chút khí thuẫn* nào.

*Khí thuẫn: màn chắn, lá chắn bằng khí

“Giữa vô ích thôi, Ngô hoàng thánh dụ*, chỉ cần người đồng ý thần phục Ngô hoàng, đình Vân Thiên vẫn là của người!” Giọng nói trầm thấp âm lãnh của một gã áo đen phía đối diện, mơ hồ như mang theo một tia hưng phấn khó hiểu.

*Thánh dụ: người trên bảo người dưới gọi là dụ, thánh dụ chỉ sự cấm dận một cách tôn kính

Cùng lúc đó khí điểm bốn phía mạnh thêm, giống như có vô số tảng đá lớn nặng ngàn cân* dồn ép vào chính giữa, mang theo cái sức mạnh có thể nghiền nát mọi thứ.

*Cân: ở đây là ta thay thế cho chữ quân để đọc cho suông câu, dễ hiểu. Bản gốc tác giả xài đơn vị quân chứ không phải cân, 1 quân = 30 cân, đây là đơn vị đo trọng lượng thời xưa của người Trung Quốc

Phượng Cửu Ca cho dù được khí thuẫn của Vân Ngạo Thiên bao bọc, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ được sức ép từ bốn phía ngày càng tăng. Nàng dùng Tru Hồn chặn bớt một nửa áp lực phía trước, nửa áp lực còn lại kia lại cũng đủ đem nàng kéo xé đến biến dạng.

Không ổn rồi! Cứ như vậy mình thế nào cũng phải theo cái tên nam nhân này biến thành phấn Mị, tan thành mây khói mất thôi!

Phượng Cửu Ca nàng rất luyện tiếc sinh mạng đây, thật không dễ dàng gì mới một lần nữa có được cái mạng nhỏ này, cũng không thể mất đi vô duyên như vậy!

Thu đao xoay người, giờ hai tay lên, một cỗ khí tức màu trắng lưu chuyển trong lòng bàn tay Phượng Cửu Ca, sau đó dần dần lan rộng ra toàn thân. Mà khí tím phía sau người kia sắc nhọn như đao, sau khi không bị ngăn trở, toàn bộ ập về phía sau lưng nàng.

Á—— đau!

Cắn chặt răng, hai mắt bị sự nguy cấp bức cho đỏ rực, nàng xuất ra hai chưởng, truyền vào phía sau lưng Vân Ngao Thiên, đem sức mình cấp thêm cho hắn.

Vân Ngao Thiên hơi sững sờ.

Hắn tưởng nàng vận công để đánh lên hắn.

Hắn hiện tại bị thương, dùng hết sức cũng ngăn không nổi áp lực Thiên Nguyên trận của chín tên kia, càng không nói đến là phải đi đối phó với kẻ khác. Nếu bây giờ nàng ra tay với hắn, hắn tuyệt đối sẽ phải bỏ mạng tại nơi này.

Thế nhưng nguồn sức mạnh sau lưng lại cuộn cuộn không dứt chảy vào trong người, giống như một cỗ nước ấm, ngấm khắp toàn thân.

Nàng đang giúp hắn!

Hắn tuyệt đối có thể tưởng tượng ra bộ dạng lúc này của nàng, cho dù đang đưa lưng về phía nàng. Trong tiếng nổ vang đình tai nhức óc, tiếng máu thịt trong người gặp phải gió đao mưa kiếm, tiếng da dẻ bị cắt chém đều truyền vào tai hắn một cách rõ ràng.

“Đừng sợ.”

Cứ như một lời an ủi ôn nhu, lại chỉ là trong phút chốc, nhanh đến mức dường như chỉ là một ảo giác chợt thoáng qua trong không khí.

Trong lúc này, khóe miệng mang theo tia máu tươi của Phượng Cửu Ca hiếm khi nhếch lên, đáp lại một câu: “Ai sợ kẻ đó là chó con.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bản Tôn Ở Đây, Có Gì Là Không Thể

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Cửu Ca vừa mới mạnh miệng một câu, gió mạnh bốn phía dường như mạnh thêm lên một bậc, điều này tạo ra cái cảm giác áp bức giống như bị đá tảng tập kích, bạo liệt mà hung hãn, cứ như nghiền nát cảnh khô cằn mục.

“Phụt——”

Một ngụm lớn máu tươi cứ như phun sương mà mạnh mẽ phun ra, thấm vào y sam huyền sắc của vị nam tử kia, ở nơi đó, dưới ánh trắng, màu đỏ của máu càng trở nên yêu dã hơn.

Vân Ngao Thiên cảm nhận được sự thay đổi phía sau người, thần sắc khê nghiêm, môi mỏng mím chặt, bỗng bắn ra một cỗ khí tàn bạo mãnh liệt, sắc bén liêu lĩnh: “Thu tay lại, tự bảo hộ tốt cho mình đi!”

Tay phải giương lên, roi dài lam sắc mang theo ngân quang chiếu sáng cả một góc trời, xen lẫn cuồng phong rét lạnh xé không mà tới. Giống như xích khóa từ trong trời không kéo dài, mang theo sấm chớp mãnh liệt, với tốc độ mà mắt thường khó có thể nhận thấy, nhắm vào mắt trận của Thiên Nguyên trận mà xuyên thẳng qua.

“Ầm——”

Một tiếng nổ vang gãy gọn, giống như tiếng gầm của một thần thú thời cổ xưa giãy giụa để thoát khỏi gông xiềng.

“Phá!” Một tiếng gầm giận dữ, quả cầu màu tím bao lấy bọn họ giống như pháo hoa rực rỡ phóng trong ngày lễ, nháy mắt đã nổ thành một đám bụi sáng xinh đẹp trong không trung, rực rỡ sáng ngời.

Sóng khí đập chồm, khiến cho chín gã áo đen phải liên tục thối lui. Những ánh mắt lúc đầu không chút cảm xúc, thời khắc này toàn bộ đều để lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Không... Không thể nào! Với công lực của ngươi, căn bản không thể triệu hoán Hình Lôi!”

“Hừ, bản tôn ở đây, có gì là không thể!” Giọng nói kiêu căng ngạo mạn, đi theo cây roi dài lam sắc đang tùy ý múa máy trong không trung, cứ như một con mãnh thú miệng đầy máu đang giương nanh múa vuốt, tùy thời có thể đem toàn bộ những con người nhỏ bé nuốt hết.

Chín gã áo đen đồng loạt thối lui một bước, song Vân Ngao Thiên vẫn chưa công kích qua, ngược lại lại trong nháy mắt thu tay, lướt đến trước mặt Phượng Cửu Ca.

“Trà nhẫn đây!”

Giọng nói trầm mang theo sự bức thiết, giống như đang truy tinh cần nguyệt.

Phượng Cửu Ca giương mắt nhìn Vân Ngạo Thiên, sắc thái trong mắt hắn biến chuyển, dần dần bị một màn sương màu đỏ sậm yêu dị chiếm lấy. Mà cả người hắn giống như là bị hàn băng trên đỉnh Tuyết Sơn tập kích, phía ngoài đông kết lại thành một tầng băng mỏng, khẽ cử động một xú cũng có thể nghe thấy tiếng rạn nứt của lớp băng trên người.

Đám áo đen kia nói đúng, hắn quả thực không thể triệu hoán Hình Lôi. Một kích vừa rồi, đã tiêu hao toàn bộ công lực của hắn.

Phượng Cửu Ca lập tức đưa tay cời nhẫn, kết quả là câu nói đùa trước kia giờ đây đã trở thành sự thật. Chiếc nhẫn dính chặt ở trên ngón tay nàng, thật sự cời không ra.

Chết tiệt!

Bên này nhẫn đang còn ở trên tay, bên kia đám áo đen đã có phản ứng.

Khí thể của Vân Ngạo Thiên sau một kích đó đột nhiên thu lại, người sáng suốt nhìn thoáng qua cái liền biết được. Dù sao cũng đều là người từng trải qua chém giết, trận này, không phải người chết thì ta chết, ra tay càng lúc càng tàn ác hơn.

Nắm ngón tay nắm vào hư không, trong tay bọn áo đen nháy mắt đã nhiều thêm một thanh tuyệt thế binh khí thuận tiện. Đại đao mang khí tím uy phong lẫm liệt, khí thể ngất trời. Ngân thương sáng loáng lập lòe ánh tím, hô mưa gọi gió...

Đất trời mù mịt, gió cuốn mây tuôn.

Tia máu trong mắt Phượng Cửu Ca ngày càng đậm, áp lực mạnh mẽ phía sau người ngày càng lớn dần như xoáy nước, không ngừng đem nàng kéo vào trong vùng mắt xoáy nguy hiểm.

Nàng cắn chặt răng, ra quyết tâm, tay phải giương đao, như muốn bỏ xuống!

“Người điên rồi!”

Con người đỏ sậm mang sát khí ngất trời, tiếng rống giận xuyên thấu tận chín tầng mây.

Phượng Cửu Ca nhìn Vân Ngạo Thiên nhưng bàn tay vẫn tiếp tục nắm chặt lấy Tru Hồn, ngay ra nửa giây, lúc này mới nhanh chóng nhấc đao lên. Giương mắt liếc hắn sắc lẹm một cái, giọng không nóng không lạnh: “Đừng quản chuyện người khác!”

Nàng tự chặt ngón tay để bảo vệ mình, dù sao so với mạng sống này vẫn đỡ lỗ vốn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chiết Máu Nhận Chủ

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Khí thể ào ạt giống như vạn mã lao nhanh.

Hàng ngàn hàng vạn cây cối dưới chân cứ như muốn vì sóng khí mà bật cả gốc.

Chín tên áo đen vận hết toàn bộ công lực, thể phải nhuộm màn đêm hôm nay thành một mảnh đỏ tươi.

Vân Ngạo Thiên ánh mắt băng lãnh nhìn, bờ môi nhếch lên mang theo một loại cảm giác áp bức không nói nên lời: “Tạm thời tin người một lần.”

Giọng nói nhẹ nhàng mà trầm thấp, lại mang một loại khí phách vương giả hoàn chỉnh như sẵn có. Vân Ngạo Thiên vừa dứt lời, một cánh tay liền nhanh chóng bắt lấy tay trái Phượng Cửu Ca, một tay hóa thành lưỡi đao, nhanh chóng cắt lên cánh tay phải nàng.

“Mau, chiết máu nhận chủ!”

Từng nghe nói khi ký kết khế ước thu phục ma thú cần phải chiết máu nhận chủ, nhưng mà chỉ với một vết không sự sống như cái nhẫn này, sao lại phải phiền toái như vậy?

Phượng Cửu Ca cũng lười suy nghĩ, trực tiếp đem cánh tay bị thương ấn lên trên chiếc nhẫn. Thứ có thể làm cho tên nam nhân lợi hại này để ý như thế, nhất định không phải là thứ đồ bình thường. Nàng nhỏ hai giọt máu một cách không may mắn thương tiếc.

Chỉ trong nháy mắt, cả người Vân Ngạo Thiên đều bị đông kết thành băng. Điều này là do bị bản thân tự phản phệ, khiến hấn ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Chớp mắt, chín tên áo đen phi thân đến, thần thái mang nồng đậm sát khí toàn bộ dồn đến, đem mọi thứ xung quanh quét sạch, nát tươm thành tro bụi.

Ngay sau đó, Phượng Cửu Ca liền cảm thấy trong thân thể mình dường như tràn đầy một loại sức mạnh thập phần khí phách, một cỗ khí lam bốc lên, từ trong chiếc nhẫn tuôn ra dữ dội.

“Mạnh thật!”

Nguồn sức mạnh trong chiếc nhẫn so với sức mạnh của bản thân nàng không phải chỉ lớn hơn một lần hai lần, mà là lớn hơn gấp trăm ngàn lần.

Nàng ngưng thần tĩnh khí, đem ánh sáng lam mờ hồ trong chiếc nhẫn hóa thành ngàn vạn thanh kiếm ánh sáng, chớp mắt bắn đi. Một đường hoa lửa văng tứ tung, kéo theo tiếng rền vang cực lớn của sấm chớp giao nhau, ầm ầm ụp cả tai.

“Ầm——”

Vàng sáng lam tím giao thoa, va chạm nhau bắn ra hoa lửa kịch liệt.

Thế nhưng chỉ là biến chuyển trong chốc lát, vô số đường kiếm ánh sáng lam sắc giống như bị đám áo đen kia hấp thụ hết, toàn bộ không còn bóng dáng, mà đám áo đen kia may mắn vẫn còn lơ lửng trong không trung, khí tím trên người lúc ẩn lúc hiện.

Phượng Cửu Ca giờ tay trái lên, liếc mắt nhìn chiếc nhẫn màu xanh ngọc lấp lóe ánh lam, dự định bất cứ lúc nào cũng có thể cấp cho đám áo đen kia thêm một kích nữa. Nhưng lại bị một tiếng quát bên người ngăn lại: “Không được dùng nữa!”

Không dùng? Không dùng có mà chờ chết à!

Phượng Cửu Ca cũng định không thèm để ý đến Vân Ngạo Thiên, nhưng mà lúc giương mắt nhìn qua, lại thấy thân thể của đám người áo đen dường như bị vô số thanh đao sắc bén vừa hấp thụ khi nãy xuyên thủng ra từ bên trong thân thể, tan vỡ thành muôn vàn mảnh nhỏ ngay giữa không trung.

Tốc độ hủy diệt cứ y như tai vạ ập đến, núi xanh bị san bằng, cát bụi bị cuốn bay.

Cũng như hôm trước, đem tất cả mọi chứng cứ hủy diệt sạch sẽ.

Phượng Cửu Ca bị say sẩm do mất quá nhiều máu, tê liệt ngồi ở trên mặt đất, cảm giác cả người như bị Dung ma ma dùng châm chích qua, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Aizz, nguoi không sao chứ...”

Giọng nói như dần tan vào trong gió nhưng vẫn cứ mạnh mẽ như trước, trong không gian bao la chỉ vọng lại tiếng trả lời của bản thân nàng. Phượng Cửu Ca giương mắt nhìn về phía

Vân Ngạo Thiên, khi ánh mắt vừa chạm đến nam nhân kia, trái tim nhỏ của nàng kiên cường là vậy nhưng lại bị kinh hãi đến mức nhảy lạc mất nửa nhịp.

Toàn thân Vân Ngạo Thiên bị bao lấy bên trong hàn băng trong suốt sáng ngời, ánh trắng sáng chiếu lên tầng băng, còn có thể trông thấy được bờ môi khẽ nhếch lên và dung mạo kiên nghị của hấn, vẫn là giữ nguyên trạng thái y như lúc nãy.

Lớp băng dày vững chắc kia tản ra khí lạnh rét buốt, từng trận sương mù vẩn vít xung quanh. Phượng Cửu Ca đi quanh Vân Ngạo Thiên hai vòng, biểu tình trên mặt từ từ dần ra, nheo mắt bật cười.

“Nguoi nói ta nên cứu nguoi, hay là không cứu nguoi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cứu Người Hay Không Cứu Người Đây

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

“Nguoi nói ta nên cứu nguoi, hay là không cứu nguoi đây.”

Phượng Cửu Ca khẽ cười một tiếng, không vội đi cứu Vân Ngạo Thiên ngay lập tức, ngược lại lại thông thả ngồi xếp bằng tại chỗ, vận khí một lượt để điều chỉnh lại đám chân khí đang hỗn loạn bên trong người.

Những vết thương phía sau lưng vừa rồi không cảm giác được, lúc này liền đau nhức đến xé ruột xé gan.

Nàng hiện tại thiết đúng chuẩn là một cô gái yếu ớt tay trái gà không chặt, tay phải không bằng vận năm kia cảm giác như đã bị hàn khí xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cái chuyện cứu người cao thượng kia, vẫn là đợi cho cái đại lục dị thể này xuất hiện một đấng cứu thế đi rồi nói tiếp.

Sau nửa canh giờ, đám vết thương đan xen chằng chịt trên người đều đã khô máu, nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt thêm nửa tháng nữa, hẳn sẽ tràn đầy sức sống như trước.

Điều kiện tiên quyết là —— nếu nàng không vận động gì mạnh.

“Ta hiện tại rất ghét bản tính của mình, không muốn người khác thiếu mình mà cũng không muốn mình thiếu người khác.”

Phượng Cửu Ca giương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Vân Ngạo Thiên ẩn sau lớp băng dày, cặp ngươi đen láy lấp lánh rực rỡ dưới ánh trăng kia, rốt cục đã làm cho nàng phá bỏ đi niềm kiêu hãnh dân quốc.

Lần cuối cùng, Cửu hấn, ân oán giữa hai người coi như chấm dứt.

Hai tay khẽ nhấc, hai quả cầu lửa ở trong lòng bàn tay từ từ chập chôn bay lên. Ánh lửa sáng rực rất đẹp mắt, giống như ngôi sao lửa vĩnh viễn bất diệt.

Vô cớ —— Liệt Diễm Chương.

Bị thương nặng như vậy còn sử dụng loại võ công bá đạo thể này, nếu lão hòa thượng mà ở đây thể nào cũng mắng nàng chán sống.

Được rồi, chán sống thì chán sống, dù sao ngay từ đầu mình cũng không muốn sống mà chạy đến xem náo nhiệt, thì liền đã định là phải rơi vào cái rắc rối ngày hôm nay.

“Tiến lên cho ta!”

Nương theo tiếng quát, ngọn lửa sáng rực ở hai tay bỗng bùng mạnh lên gấp khoảng bốn năm lần, gió ở đầu tiên cuồng nổi lên, giống như đổ thêm dầu vào lửa, men theo bề mặt khối băng mà bao quanh toàn bộ.

“Xèo xèo xèo xèo...” Ngọn lửa cứ như đã thú hám ăn, bắn về phía trước như đang lao về phía con mồi của mình.

Ánh lửa ấm nóng cùng với băng lạnh rét buốt va nhau, nước lửa chính thức giao hòa. Nơi mà chúng tiếp xúc, hai loại sắc thái biến đổi dao động, trông rất đẹp mắt.

Bỗng nhiên, khối băng chợt phát ra tiếng rạn nứt như sắp vỡ tan. Phượng Cửu Ca neho mắt nhìn qua, chỉ thấy bề mặt tầng băng đột nhiên bị ánh sáng màu lam bắn ra từ bên trong phân tách thành những vùng khối nhỏ, mà cái vết rạn nứt kia cứ như sợi máu lan khắp toàn thân, làm rạn nứt mọi nơi.

Cái tên chết dẫm!

Phượng Cửu Ca nhìn cái tình thế đó không nhận được mà bắt đầu mắng.

Sớm biết tên chết dẫm hẳn có thể tự cứu mình ra, nàng sẽ không điên mà hao phí nhiều tinh lực như vậy để cứu hắn!

Vội vàng thu tay, nhanh chóng nhảy ra chỗ khác. Song động tác nàng đã nhanh, động tác của Vân Ngạo Thiên còn nhanh hơn. Khối băng “ầm” một tiếng nổ tung, các mảng băng văng khắp tứ xứ, trông như muốn nện về phía nàng vậy.

“Lên...” Khôì Thủ Thức, nhưng là cổ nhấc mãi hồi lâu mà vẫn không lên. Vừa rồi thu tay gấp quá, khí tức mãnh liệt của Liệt Diễm Chương kia thoáng cái chảy ngược lại, khiến cho bị thương càng thêm nặng, không có cách nào phát lực để phá mấy mảng băng đang đập về phía này.

Ha, chẳng lẽ bản thân anh minh thần vũ, từng trải đến hai kiếp người, mà lúc này lại bị một tảng băng đập chết hay sao?

Tuy nghĩ như vậy, dưới chân lại không chút lơ là. Nàng đang định chuẩn bị ra sức để nhảy đi, bỗng một bóng người huyền sắc từ không trung lướt qua, trong nháy mắt khối băng đang lao tới vỡ vụn thành bụi phấn màu trắng.

Khí tức trong không khí, chớp mắt đã trở nên tĩnh lặng.

Phượng Cửu Ca cúi đầu, nhìn bàn tay nam nhân kia đang ôm lấy eo mình. Sau lưng là lồng ngực rộng rãi có chút lạnh lẽo, vẫn còn mang theo khí lạnh của hàn băng vừa rồi, nhưng dựa vào như thế này, vẫn làm nàng cảm thấy yên bình trong chốc lát.

Mạng nhỏ chỉ có một, sống so với cái gì cũng tốt hơn.

“Có sao không?” Vân Ngạo Thiên mở miệng, lời nói cứng rắn, nhưng vẫn mang theo một chút quan tâm.

Phượng Cừu Ca lắc lắc đầu, cười nói: “Mạng ta từ trước đến nay luôn lớn mà.”

Lời vừa dứt, chỉ thấy Vân Ngao Thiên nhanh chóng đem người nàng kéo qua, đầu liền tiến gần ngực nàng, vùi vào ngay giữa lồng ngực.

Phượng Cừu Ca bị biến cố bất ngờ như thế liền kinh hãi nhảy ra, lập tức giơ tay như muốn cho tên lưu manh chết tiệt kia một tát, nhưng còn chưa kịp tát, Vân Ngao Thiên lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Tâm tạng của ngươi đã hỏng quá rồi, bị thương rất nặng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có Hứng Thú Làm Phu Quân Ta Hay Không

CHUYỆN NGŨ: TỪ SA

Tâm tạng hỏng quá? Bị thương rất nặng?

Cái tên chết tiệt này thừa cơ ăn đậu hủ một cách quang minh chính đại đây mà!

Phượng Cừu Ca vừa nghĩ xong, chiếc nhẫn màu xanh ngọc đeo trên tay liền bắt đầu phỉm lên ánh hào quang màu lam nhạt.

“Đừng động sát khí với ta, công lực trong chiếc nhẫn là của ta, cho dù đã cùng ngươi kết khế ước nhưng nếu làm hại ta, thì sẽ liền phản phệ lại ngươi.” Vân Ngao Thiên liếc mắt một cái liền nhìn ra chút tâm tư của cô gái trước mặt, trên khuôn mặt sắc xảo toàn là hàn ý lạnh băng.

Phượng Cừu Ca giơ tay nhìn ánh hào quang màu lam trên chiếc nhẫn thoáng chốc đã biến mất không còn, mi mày khẽ nhíu, trong lòng cũng biết rằng lời nam nhân này không phải là giả.

“Như vậy tốt rồi, ta đem nhẫn trả cho ngươi, hai người chúng ta giải quyết xong xuôi, sau này nước sông không phạm nước giếng, trên đường đâu có gặp nhau cũng chỉ coi như hai người xa lạ, được chứ?”

Cái phương pháp hòa hảo này, đối với nàng mà nói thì có chút thiệt thòi, nhưng cũng vẫn là sớm giải thoát cho bản thân. Đám người từ tôn vương giả này rất phức tạp, nàng tốt nhất là không nên têu vào.

“Chiếc nhẫn đó đã kết khế ước với ngươi thì chính là đồ của ngươi, ta lấy lại cũng vô dụng.” Vân Ngao Thiên cúi đầu nhìn Phượng Cừu Ca đang khó nhọc rút chiếc nhẫn ra, hừ khẽ một tiếng, “Trừ khi ngươi đem ngón tay chặt đi, bằng không cả đời cũng rút không ra.”

Ngươi Phượng Cừu Ca ngây ra, xem như bản thân thấy giàu nên ham mà trả giá cao.

Hiện tại làm sao bây giờ? Chặt ngón tay đem nhẫn trả cho tên nam nhân trước mặt sao?

Kinh Hồng trong ngực dường như cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên bắt đầu rung động nhẹ, giống như bộ dạng khát máu lúc này.

Phượng Cừu Ca đưa tay vỗ vào đầu đao của Kinh Hồng, có chút giận dữ: “Đủ rồi đó, ngón tay của lão nương mà ngươi cũng muốn chặt, bộ muốn quay về lò nung đầu thai à?”

Lời uy hiếp rất có hiệu lực, Kinh Hồng thoáng cái liền trở nên hiền lành.

Vân Ngao Thiên nhếch nhếch khóe miệng, toát ra tia cười khó nhận ra.

Đưa tay bắt vào không trung, một viên nội đan ma thú màu đỏ thẫm xuất hiện trong tay hắn, ánh sáng đỏ sậm lưu chuyển, mờ hồ tán ra lệ khí của nguyên chủ.

Phượng Cừu Ca nhìn không dời mắt.

Nàng từng may mắn nhìn thấy một viên nội đan của ma hổ răng nhọn cấp tám trong phòng bán đấu giá lớn nhất của tổ chức Hắc Kim, đó đã xem như là viên nội đan cao cấp nhất đương thời, lúc ấy nó đã bị người của gia tộc Đông Kiền mua đi mất, giá bán xấp xỉ một ngàn vạn tiền vàng. Viên trong tay Vân Ngao Thiên hôm nay, tuyệt đối mạnh hơn so với cái viên nội đan cấp tám kia không biết bao nhiêu lần, khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được khí tức mãnh liệt vẫn vút xung quanh.

Vân Ngao Thiên thấy Phượng Cừu Ca cứ nhìn chăm chăm vào viên nội đan trong tay hắn, liền dứt khoát ném thẳng qua cho nàng: “Nội đan của thiên ma bò cạp lửa cấp mười ba, cho ngươi để tăng công lực.”

Cấp mười ba...

“Người đào đâu ra cái này?” Phụng Cửu Ca nheo mắt, trong lòng nghĩ có nên đổi ý việc vừa nãy đòi giải quyết sòng phẳng cho xong hay không?

Bảo bối trên người nam nhân này, dường như có rất nhiều.

Câu trả lời của Vân Ngạo Thiên cũng không có vẻ gì để ý lắm, giống như cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả: “Lúc đi, nó cản đường ta.”

Gió chợt nổi lên.

Y sam màu trắng non mang theo vết máu, theo gió bay bay. Tóc dài đen nhánh vương vấn, giống như sa mạn* màu đen.

*Sa mạn: mạn che mặt màu đen của các hiệp khách xưa...

Phụng Cửu Ca giương mắt nhìn Vân Ngạo Thiên, ánh mắt thư thái vạn phần, đôi con ngươi đen phát sáng rực rỡ, nhưng lại mang theo sự sâu sắc khó hiểu. Cây cung trong đầu nàng bỗng như bị kéo căng, da đầu có chút tê dại.

Ma thú cấp mười ba, cũng như lông phượng sừng lân. Ở đại lục Lâm Uyên này nếu hỏi có ai từng thấy qua chưa, sợ rằng không một người nào dám đứng ra.

Mà nam nhân này...

Phụng Cửu Ca bỗng cười thần nhiên, đưa tay kéo lấy cánh tay của nam nhân kia: “Đại hiệp có hứng thú làm phu quân ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cảm Phiền Nương Tử Bảo Hộ Ta

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phụng Cửu Ca thừa nhận là nàng có đầy rẫy những sở thích xấu xa, hơn nữa, lão gia tử kia vẫn đang cần nàng tìm một tên nam nhân về để lừa gạt.

Sở dĩ đột nhiên mở lời như vậy, chỉ vì nàng vừa phát hiện được bí mật của Vân Ngạo Thiên.

Dù cho người đã mạnh trở lại thì sao chứ?

Từ sau khi Vân Ngạo Thiên thoát ra khỏi khối băng, trên người hắn liền ẩn dấu một nguồn khí tức tràn đầy năng lượng, trông vẫn như một người bình thường, nhưng không nhìn ra một tia tầm thường nào.

Mà khi nàng đưa tay kéo lấy cánh tay hắn, hắn tuy có chút bại xích, nhưng toàn thân lại không có nổi một tia khí lực để phản kháng.

Điều này trực tiếp chứng minh, nam nhân này đã trở thành cạp giấy mất rồi.

Tư tưởng đang trầm xoay ngàn chuyển trong chốc lát, lời thốt ra khỏi miệng lại là một câu như vậy. Phụng Cửu Ca giương mắt cười tìm tìm nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, nét cười bên miệng tươi như hoa: “Thế nào đại hiệp, có muốn suy nghĩ một chút hay không?”

“Phu quân?” Vân Ngạo Thiên kiên nghị nhú mày, trên mặt hiện rõ sự kinh ngạc vì lời nói của Phụng Cửu Ca. Mây sắc khê như rồng, trông đẹp chết đi được.

“Ừm.” Trong mắt Phụng Cửu Ca tỏ ra mãnh ý cười ngày càng sâu.

Nhân trung long phượng*, khí chất tuyệt thế, quả thật đẹp trai không chịu nổi.

*Nhân trung long phượng: rồng trong bảy người, chỉ những người cao quý tài giỏi khác biệt...

Nam nhân này cho dù công lực có mất hết, đem về nhà cũng có thể hù dọa được không ít người a.

Nào ngờ Vân Ngạo Thiên khẽ cười một tiếng, vươn bàn tay lớn ra, kéo Phụng Cửu Ca lại gần trước mặt, một cổ cảm giác bức bách ập đến: “Người thích ta à?”

Phụng Cửu Ca gật gật đầu.

Thích kẻ mạnh, thích soái ca, thích tiền bạc, thích bảo bối... Thứ nàng thích có vẻ như hơi nhiều chút, thêm một Vân Ngạo Thiên này cũng không sao.

Vân Ngạo Thiên tựa hồ như rất hài lòng về câu trả lời của nàng, tóm lấy cánh tay nàng đem nàng kéo vào trong lòng, để cả người tựa qua: “Ta tiếp nhận lời bày tỏ của nàng. Giờ để ta dựa một lát.”

Ai bày tỏ chứ?

Phượng Cửu Ca ngăn người ra một lát, mới hiểu được là đang nói nàng. Giận dữ muốn đẩy Vân Ngạo Thiên ra, không ngờ vừa mới dùng lực nhẹ một cái, hân dương như giống mây thứ không xương không cốt, mềm nhũn ngã ra đất.

“Oái! Người sao vậy?” Vội vàng ngồi xổm xuống xem xét, thấy Vân Ngạo Thiên vẫn còn tỉnh, Phượng Cửu Ca lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Vừa rồi cường hân như vậy, lúc này sao lại vô dụng thế?”

Nhắc tới vấn đề đó dường như đã động chạm đến điều cấm kỵ của Vân Ngạo Thiên. Ánh mắt hân đột nhiên có chút lãnh lẽo nhìn về phía trời không đang dần chuyển sang màu trắng bạc, mãi hồi lâu mới quay đầu lại lạnh nhạt mở miệng với Phượng Cửu Ca: “Pháp lực của ta sẽ mất đi một thời gian. Trong khoảng thời gian đó, cảm phiền nương từ bảo hộ ta rồi.”

Lời này nói ra cứ như là điều hiển nhiên vậy, Phượng Cửu Ca thoáng cảm thấy dường như mình đã ra một quyết định sai lầm.

Đem theo một nhân vật nguy hiểm như vậy bên cạnh, còn phải bảo vệ cho hân an toàn. Nếu đám cao thủ tứ tôn lợi hại kia trở lại, không phải chỉ nàng, sợ rằng ngay cả toàn bộ Phượng gia sẽ bị họa oan.

Vân Ngạo Thiên vẫn luôn nhìn Phượng Cửu Ca không dời mắt, đem tia do dự trên mặt nàng thu vào tầm mắt. Bất quá vừa nhớ đến lúc nàng ra tay khi bị dân Thiên Nguyên trận, ánh mắt hân không khỏi trở nên nhu hòa: “Nàng không cần lo lắng quá nhiều. Người của ta sẽ giữ chân đám người kia, càng hướng chỉ ta hiện tại hoàn toàn mất đi pháp lực, bọn họ sẽ không cảm nhận được khí tức của ta, nên cần bản sẽ tìm không thấy ta.”

Phượng Cửu Ca hơi mở miệng muốn hỏi cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không hỏi.

Có những thứ biết càng nhiều, chết càng sớm a.

“Đại hiệp như vậy đi...”

“Phu quân.” Vân Ngạo Thiên nhú mày, có chút không vui sửa lời.

Phượng Cửu Ca cũng lười so đo: “Được rồi phu quân, ta muốn hiểu rõ sự việc trước đó một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người Này Là Nam Nhân Của Ta Sao

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Cửu Ca cũng lười so đo: “Được rồi phu quân, ta muốn hiểu rõ sự việc trước đó một chút, tuy rằng chúng ta đã mang danh phu thê, cũng không thể để sự thật tung hoành phá bình.”

Vân Ngạo Thiên có chút khó hiểu nhìn nàng: “Nàng không phải thích ta sao?”

“...” Phượng Cửu Ca suy nghĩ mình có nên phủ nhận thử xem sao không, chỉ là ý nghĩ đó vừa đến liền từ bỏ. Nàng hiện tại chính là một con buôn, trước mắt đem tên nam nhân này lừa về nhà đã rồi tính tiếp.

“Đúng, ta thích chàng, bất quá ai nói cho chàng rằng thích thì phải theo chàng lên giường chứ?”

Bởi vì chưa bao giờ thấy có một nữ nhân nào lại đem hai chữ kia nói thẳng thừng không chút ngượng ngùng như thế, gương mặt không chút biến đổi này giờ của Vân Ngạo Thiên hơi co giật một chút, quay đầu nhìn bên cạnh: “Ta cũng không nói là muốn cùng nàng như vậy, mọi thứ đợi ta trở về rồi nói.”

“Vậy mới đúng chứ.”

Phượng Cửu Ca cười khẽ một tiếng, vác phu quân về nhà.

À, đúng rồi, tốt nhất nên ở lại thành Cảnh Dương tịnh dưỡng một chút, với bộ dạng tả tơi của hai người hiện giờ thực sự không thích hợp để gặp người khác.

Ngọc Dương lâu, thành Cảnh Dương.

Đây là địa bàn của Phụng Cửu Ca, tuy Vân Ngao Thiên có chút ký ức không tốt đối với nơi này, nhưng vẫn là mang vẻ mặt chán ghét tiến vào trong.

Hắc Kim cầm một cái bảng tính tiền đứng ở bên cạnh lách cách tính toán không ngừng, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên lịch sự dương khỏe miệng ngoài cười nhưng trong không cười với Vân Ngao Thiên: “Vị quan khách này, tiền ăn ở, tiêu khiển cộng thuốc men, cần khoảng ba trăm sáu mươi tám vạn tiền vàng. Xin đặt cọc trước ba mươi sáu vạn tám trăm tiền vàng, chúng tôi sẽ chuẩn bị phục vụ cho ngài thêm chủ đáo.”

Phụng Cửu Ca đang nằm trên nhuyễn tháp làm bằng gấm hoa màu tím nhạt ăn mứt, nghe thấy những lời này lập tức phun hột táo qua chỗ Hắc Kim: “Đi đi đi đi, lạnh quá phát ngốc à, người ta mang đến còn dám đòi tiền, người muốn tạo phản đúng không?”

Hắc Kim liếc nhìn Phụng Cửu Ca một cái, hoàn toàn bất mãn: “Kẻ không thân không quen với người, vì sao không thu tiền chứ? Ngọc Dương lâu chúng ta mở cửa làm ăn, không thu tiền thì người định để cho trăm miệng ăn từ trên xuống dưới nhìn đời hết cả sao?”

Những lời này là nói rõ để cho Vân Ngao Thiên nghe. Thế nhưng Vân Ngao Thiên lại ngồi xuống một bên nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn coi những lời của Hắc Kim như gió thoảng qua tai, toàn quyền đều giao cho Phụng Cửu Ca xử lý.

Phụng Cửu Ca lại ném một miếng mứt vào trong miệng, ghé mắt liếc nhìn Hắc Kim một cái: “Người từng thấy ta mang một nam nhân không thân không quen đến Chuyển Giảng các bao giờ chưa?”

Chuyển Giảng các là lầu gác riêng của Phụng Cửu Ca trong Ngọc Dương lâu, ngoại trừ ba người Hắc Kim, Hắc Vũ, Hắc Phong biết ra, cơ hồ không ai biết có một nơi như vậy.

Ngày hôm nay nam nhân này công khai thoải mái ngồi ở đây... Chứng minh quan hệ của hắn cùng với Phụng Cửu Ca không phải bình thường!

Hắc Kim nhú mày, đã có một loại dự cảm rất không tốt.

“Vụt ——”

Đến rồi, Hắc Phong và Hắc Vũ đi điều tra tung tích Vân Ngao Thiên trước đó cũng đã cùng nhau trở về phòng, ba Hắc chiến tướng dưới quyền Phụng Cửu Ca coi như là đã tập hợp đầy đủ.

“Các người đến đúng lúc lắm, giới thiệu cho các người một chút.” Phụng Cửu Ca thoải mái ngồi dậy, đưa tay chỉ về hướng bên cạnh, “Người này là nam nhân của ta, Vân Ngao Thiên.”

Vân Ngao Thiên mở mắt gật gù đầu với ba người bọn họ, xem như là chào hỏi, sau đó tiếp tục nhắm mắt, bình khí ngưng thần.

Nói bọn họ không kinh ngạc là giả.

Nam nhân mà bọn hắn phải điều động mạng lưới thông tin rất nhiều vẫn không tìm được, bây giờ đang quang minh chính đại đường hoàng ngồi ở trước mặt bọn hắn, hơn nữa lại còn trong một đêm đã trở thành nam nhân của chủ tử bọn hắn nữa chứ?

Có chút không xác định nhìn về phía Phụng Cửu Ca, đôi con ngươi kia đen láy rực rỡ, tinh quang lấp lánh, tự hồ như thoáng cái đã nhìn thấu được bọn họ. Hắc Phong và Hắc Vũ mang vẻ sùng sờ kinh ngạc nửa giây, sau đó liền khôi phục lại vẻ không cảm xúc như cũ, chấp tay quay về phía Vân Ngao Thiên, gọi một tiếng “Vân thiếu gia”.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quà Ra Mắt

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phụng Cửu Ca cười tủm tỉm dùng ngón trỏ chọt chọt Vân Ngao Thiên, sau đó chỉ vào ba người áo đen trước mặt, giới thiệu từng người một cho hắn: “Đây là Hắc Kim, một nhân viên thu chi.”

Quản lý hơn một vạn chín ngàn cửa hàng lớn nhỏ trong sáng trong tối của vương triều Minh Nguyệt, nắm trong tay gần một nửa huyết mạch kinh tế của vương triều, thao túng sự ổn định của toàn bộ nền kinh tế vương triều này.

Chỉ với một bảng tính tiền trong tay, mà tính được hết đường tiền tài trong thiên hạ. Nếu như Hắc Kim sống ở một thời đại khác, tuyệt đối chính là nhà giàu số một thế giới.

Mà tất cả những điều này ở trong mắt Phượng Cửu Ca chỉ tóm lại là một nhân viên thu chi mà thôi.

“Đây là Hắc Vũ, một kẻ cả ngày rồi rã đến vô vị, chuyên môn chạy đến góc tường nhà người ta nghe trộm.”

Rõ ràng là nghe ngóng tin tức, thu thập tình báo, không biết vì cái gì mà từ trong miệng Phượng Cửu Ca nói ra lại như vậy.

Hắc Vũ nắm trong tay một mạng lưới lớn bao trùm mọi ngõ ngách, lưu thông tin tức ở khắp nơi. Loại buôn bán không bao giờ lỗ vốn này, coi như là con đường ngầm chủ yếu để kiếm tiền.

“Kia là Hắc Phong, một vệ sĩ không ăn không ngồi rồi.”

Những lời này của Phượng Cửu Ca chỉ nói đúng phân nửa.

Hắc Phong quả thực là vệ sĩ của nàng, nhưng không phải là hán ăn không ngồi rồi, mà là không có cơ hội để hán làm việc thôi.

Có một chủ tử luôn tự hành động như vậy, còn cần hán bảo vệ ư?

Cho nên phần lớn thời gian, hán vẫn là theo Hắc Vũ tập luyện văn võ, miễn cho khỏi lụi nghề.

Sau khi Phượng Cửu Ca giới thiệu xong liền giương mắt nhìn Vân Ngao Thiên, ý cười nơi khóe miệng nhàn nhạt như có thâm ý: “Thế nào phu quân, không tặng chút quà ra mắt sao?”

Hắc Kim vừa nghe thấy những lời này liền nhin không được cười lạnh một tiếng.

Chủ tử nhà hán làm gì vậy?

Với thế lực của bọn họ, trong thiên hạ này, có bảo bối gì bọn họ chưa thấy qua? Có bảo bối gì bọn họ không có được? Còn cần nam nhân này tặng quà ra mắt sao?

Chỉ hai gương mặt Hắc Vũ và Hắc Phong phía đối diện vẫn ngây ra không lên tiếng, mãi vẫn không nói gì.

Vân Ngao Thiên vẫn chưa mở mắt, một thân khí tức cuồng ngao lại không ngăn được mà lưu chuyển xung quanh người hán. Loại khí phách này, không có thân thể, chưa từng trải qua việc đòi, là loại khí thế có thể khiến người ta tự nguyện thần phục cúi bái.

Hán đưa tay bắt vào trong không trung, ba viên đan được cỡ bằng giọt nước mắt lấp lánh trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay hán, khí tức kia đột nhiên tràn ra, hít vào liền khiến cả người khoan khoái, vui vẻ thoải mái.

“Tụ Linh đan, có thể giúp các người tăng thêm sáu mươi năm công lực.”

Lời của Vân Ngao Thiên vừa dứt, Hắc Kim liền cảm thấy thân thể mình đột nhiên không còn chịu nổi nữa, miệng tự động mở ra, tùy ý để cho viên Tụ Linh đan kia bay vào trong miệng, cũng không nhả ra được.

“Người...”

Hắc Kim dùng tay móc cổ họng, muốn móc viên Tụ Linh đan kia ra, lại phát hiện vật vào miệng liền tan biến mất, tựa hồ như đã hòa vào trong máu. Hán vội vàng bắt mạch chẩn đoán một lát, xác định không có độc mới khẩn trương quay đầu nhìn Hắc Vũ và Hắc Phong.

Thực lực của bọn họ so với Hắc Kim mạnh hơn, Tụ Linh đan vừa mới xuất ra bọn họ liền biết là đồ tốt, lập tức ngồi xếp bằng xuống đem hiệu lực của thuốc hấp thụ.

Mới qua hơn phân nửa nén hương, Hắc Phong đã đứng dậy, nắm ngón tay tạo thành trảo thủ ngưng lực, sau đó vui mừng phát hiện rằng hào quang trong lòng bàn tay rõ ràng là ánh sáng lam nhạt nhạt!

Hắc Vũ thấy vậy không nhịn được vỗ lên vai Hắc Phong, cao hứng nói: “Không tệ a, phá bỏ đỉnh điểm của đấu khí sắc xanh, người hiện tại đã là tôn giả lam khí rồi!”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hắc Phong cũng hiện lên một vệt ý cười: “Người cũng không tệ, công lực thoáng cái đã tăng lên không ít.”

Hai người liền ôm quyền với Vân Ngao Thiên, chữ “cảm tạ” còn chưa ra khỏi miệng, liền thấy Vân Ngao Thiên mắt cũng không giương, nhàn nhạt nói: “Quà ra mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thiên Đồng Ngọc Nữ, Duyên Trời Tác Hợp

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Cửu Ca ở bên cạnh cười tít mắt, đến mức chỉ thấy răng chứ chả thấy mắt đâu:

“Nói là quả ra mắt thì các ngươi cứ nhận đi, còn khách khí với chàng làm gì. Đồ của nam nhân ta, thì cũng chính là của ta thôi.”

Hai mắt đang nhắm lại của Vân Ngạo Thiên nghe vậy liền động đậy, khóe miệng nhếch lên với vẻ tươi cười khó nhận ra.

Hắc Kim khinh bi liếc nhìn Hắc Vũ và Hắc Phong một cái, không thể ngờ các huynh đệ hơn chục năm hoạn nạn có nhau của mình cứ nhiên lại vì một viên đan dược mà liên đầu hàng kẻ khác, trong lòng nổi lên một loại tư vị khó hiểu.

Gương mặt chính thái* mang thần sắc khó coi, giẫm chân một cái, không nói năng tiếng nào đã nhún người nhảy khỏi Chuyển Giáng các.

*Chính thái: chỉ những cậu bé đẹp trai...

“Á ——”

Một tiếng kêu thảm thiết chột vang lên, Hắc Vũ và Hắc Phong trong lòng có chút cả kinh, lập tức chuẩn bị ra ngoài xem xét, Phượng Cửu Ca lại cười xua tay ý bảo không sao.

“Đường như tên tiểu tử kia dùng lực quá mạnh, bản thân đâm vào mái hiên phía ngoài rồi. Giờ bọn ngươi mà đi qua, hẳn cũng cảm thấy mắt mặt chán chường mà lui đi thôi. Các ngươi vẫn là kẻ hèn, về nghỉ ngơi trước đi.”

“Dạ.”

Tam Hắc đã đi hết không còn ai, Phượng Cửu Ca ngẩng nhìn bầu trời u tối phía ngoài giờ đã để lộ ra màu trắng bạc, lần nữa ngoái đầu lại, ngẩng nhìn nửa bên sườn mặt của Vân Ngạo Thiên đang được soi sáng dưới vàng trắng mờ nhạt, nhếch khóe miệng cười khẽ một tiếng, kéo tám chân lông ngỗng bên cạnh, cuộn mình nằm ngủ ngay trên nhuyễn tháp.

Khi vừa tỉnh dậy thì đã là hoàng hôn, tịch dương nơi chân trời đẹp đến vô cùng tận, ánh hào quang mang màu quất rực rỡ.

Phượng Cửu Ca giống như một chú mèo Ba Tư nhàn nhã, biếng nhác vươn người duỗi eo đầy mệt mỏi, giương mắt nhìn về phía Vân Ngạo Thiên.

Hắn vẫn còn đang nhắm mắt tĩnh tọa như trước. Thế nhưng nếu nhìn kỹ một chút, có thể thấy rõ sắc mặt hắn đã từ từ giống như người bình thường, mà những vết thương trên người kia đang dùng một loại phương thức kỳ diệu để dần dần lành lại.

Phượng Cửu Ca hoạt động gân cốt toàn thân một chút, những vết thương đóng vảy kéo căng da, giống như nếu cử động mạnh thêm tí nữa thì sẽ bị kéo rách, máu tươi sẽ chảy ra từng giọt từng giọt như trước.

Thực sự là đồng nhân không đồng mệnh mà, thứ vô công gì đó của Vân Ngạo Thiên cứ nhiên lại có thể làm cho vết thương tự động liền lại?

Nàng chìa ngón trỏ định chột chột lồng ngực hắn, một bàn tay to đột nhiên chặn lại ngay giữa ngực, cầm lấy cổ tay nàng. Phượng Cửu Ca thấy vậy nhoen miệng cười, sắc ngươi trong mắt sâu thẳm: “Phu quân chàng tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào? Có cần ta kêu người chuẩn bị chút gì cho chàng ăn không?”

Vân Ngạo Thiên lắc lắc đầu: “Nàng đi ăn đi, ta không có hứng thú với đồ ăn của các nàng.”

“Không có hứng thú với đồ ăn của bọn ta?” Lời này là nghĩa là thế nào?

Phượng Cửu Ca tự nhận rằng đầu mình chỉ dùng ở những nơi nên dùng, Vân Ngạo Thiên hẳn đã nói không ăn rồi, nàng cũng lười thay hắn nghĩ lý do, đem tay mình rút khỏi tay hắn: “Vậy chàng ở đây nghỉ ngơi một chút đi, ta đi ăn chút gì đó đã. Sáng sớm mai ta liền sẽ mang chàng trở về gặp người nhà của ta, nếu như hiện tại chàng đổi ý thì vẫn còn kịp đấy.”

Vân Ngạo Thiên nhếch môi bạc không nói gì, chỉ là giờ tay, mở lòng bàn tay ra. Trong lòng bàn tay một vết sáng lam nhấp chồm leo lét, tựa hồ như chỉ một trận gió nhẹ cũng đủ thổi tan lần khói lam đó.

Vết thương trên người hắn có thể liền lại, nhưng một thân công lực lại không còn chút xíu nào.

Phượng Cửu Ca nhượng mảy, thu động tác của Vân Ngạo Thiên vào trong mắt.

Xem ra phu quân của nàng thật sự là vô dụng thiệt, bản thân nàng là một vệ sĩ, vẫn là phải lo hết rồi.

Hắc hắc, nói ra sẽ khiến người khác chê cười, Cửu tiểu thư phé vật không có chút đầu khí nào của Phượng gia, mang theo một phu quân phé vật chút xíu công lực cũng không có vẻ, thật đúng là kim đồng ngọc nữ, duyên trời tác hợp mà.

Phượng Cửu Ca nghĩ đến đây, bỗng nhìn không được, phụt một tiếng bật cười lớn. Song vẫn ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt ngò vức của Vân Ngao Thiên phía đối diện mà vội vàng giải thích: “Ta không có cười chàng. Mà là...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Từ Nương Bán Nảo, Phong Vận Do Tồn

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

“Mà là cái gì?” Ngũ điệu dồn dập, bức người vạn phần. Vân Ngao Thiên tưởng mình vừa để lộ ra khuyết điểm gì trước mặt nữ nhân này nên nàng ta mới cười đến như vậy, trong lòng không khỏi có chút nổi nóng.

“Mà là... Mà là... Đúng rồi, vì sao chàng lại tặng cho bọn Hắc Vũ Tụ Linh đan, có đồ tốt mà lại không cho ta!” Vốn định dời sự chú ý đi chỗ khác, không ngờ thoáng cái lại kéo đến vấn đề mà Phượng Cửu Ca nàng vạn phần quan tâm.

Thứ kia có thể làm tăng sáu mươi năm công lực, nếu như nàng có cả ba viên...

“Không.” Câu trả lời của Vân Ngao Thiên khá là thẳng thắn.

“Sao lại không chứ?”

“Thứ đó quá bình thường, nên bên người chỉ mang theo ba viên. Nàng trước cứ nhận tạm viên nội đan thiên ma bò cạp lửa kia đi, đợi ta hồi phục, sẽ tặng tiếp cho nàng thứ tốt.”

Phượng Cửu Ca nghe thấy những lời này, trong lòng thoáng cái thẳng bằng trở lại.

L

oại cảm giác này, sao có chút giống như được kẻ cận nhà giàu quá vậy?

“Phu quân, chàng thật sự quá tốt rồi, chúng ta móc tay thề đi, đồng ý cho đồ ta thì đừng có chơi xấu nha.” Đon phượng móc lấy ngón tay út của Vân Ngao Thiên mà nói, sau đó cười tùm tùm nhìn hắn, rồi ngậm nga bước ra khỏi cửa đi ăn cơm.

Vân Ngao Thiên nhìn ngón tay út của mình, khẽ cười một tiếng, lắc lắc đầu.

Vừa bước ra khỏi cửa liền gặp chuyện, Phượng Cửu Ca mới vừa đến cửa Bách Thiện trai, liền trông thấy một bóng dáng thướt tha quen thuộc thoáng cái đã lướt đến trước mặt nàng, chỉ thẳng tay vào mũi nàng liền lập tức sửa bảy.

“Vì cái gì nó có thể ở lại đây, chúng ta thì không thể chứ! Nó có tiền, chúng ta cũng có tiền vậy! Nó có Phượng gia nâng lưng, ta cũng là người của Phượng gia, hiện tại còn là phu nhân đại thiếu gia của Đông Kiên Trịnh gia. Hôm nay ngươi mà không cho ta một lý do, ta liền phái người hủy Ngọc Dương lâu của các ngươi!”

Phượng Cửu Ca hạ tầm mắt, nhìn móng tay màu đỏ tươi đang tiếp xúc gần với chóp mũi của mình, cười hi hi, đưa tay đề cánh tay nàng ta xuống: “Nghe ta nói nè đại tỷ, thật không dễ dàng mới được về nhà nương, làm gì mà nóng nảy dữ vậy?”

Nữ tử trước mắt so với Phượng Cửu Ca lớn hơn chừng vài tuổi, cũng chính là trưởng nữ trong chín cô con gái nhà Phượng gia, Phượng Khinh Ca. Dung mạo cùng Phượng Cửu Ca có vài phần tương tự, chỉ là vẻ ngoài xinh đẹp kia hơi khinh khinh, thoát nhìn có chút kiêu ngạo hồng hách.

Kẻ từ nhỏ đã bắt hòa với Phượng Cửu Ca không chỉ có lão cha Phượng Vân của nàng, mà còn có vị đại tỷ muốn gió được gió muốn mưa được mưa này nhà nàng nữa. Thủ đoạn trong sáng trong tối gì cũng có, cả hai người không ít lần ngáng chân đối phương. Đáng tiếc ít năm trước tỷ ta đã gả cho thái tử gia của Đông Kiên Trịnh gia, Trịnh Nghiệp Minh.

Từ đó cuộc sống của Phượng Cửu Ca liền mất đi chút ít niềm vui.

Phượng Cửu Ca cảm thấy có chút trống vắng, liền sai Hắc Kim thông báo cho khách sạn nơi này, toàn bộ cự tuyệt tiếp đãi vị đại tỷ ta đây phách lối nhà nàng.

Thế là Phượng Khinh Ca đáng thương chỉ có thể cả một đoạn đường hết ngủ trên xe ngựa lại ngủ ngoài trời đêm, trong lòng đã sớm tràn ngập lửa giận. Chưa từng nghĩ đến trên địa bàn của cha chồng mình lại gặp phải loại tình huống này, lại càng không nghĩ đến thoáng cái lại thấy muội muội phé vật nhà mình đang thông dong dạo chơi ngay tại Ngọc Dương lâu, cái này phải gọi là giận sôi máu, lập tức xông đến, la lối om sòm.

“Chao ôi, hóa ra là Tiểu Cửu a. Coi ta kia, mắt sáng như vậy mà bấy giờ mới nhận ra. Xem ra quả thật nữ mười tám thay đổi nhiều quá, càng ngày càng

xinh đẹp a.” Phụng Khanh Ca nhếch khóe miệng, mỉm cười, cái này gọi là nhìn quanh ra vẻ, còn đâu bộ dạng chống nạnh chửi đồng đánh đá vừa rồi?

Đây chính là danh môn khuê tú đấy ạ.

Phụng Cửu Ca cũng cười theo: “Nào có chứ, ta vẫn bộ dạng già dặn như vậy, ngược lại đại tỷ càng lớn càng có chút ý vị. Từ nương bán lão, nhưng phong vận do tồn a*.”

*Từ nương bán lão, phong vận do tồn: câu thành ngữ cổ Trung Hoa, ý chỉ những người đàn bà già rồi vẫn còn phong lưu, đa tình. . .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thù Dai

CHUYỆN NGŨ: TỪ SA

Sắc mặt Phụng Khanh Ca chợt biến, trong lòng đã đem Phụng Cửu Ca cấu xé lăng trì đến trăm ngàn lần.

Hắc Kim ở bên cạnh dịch chuyển cầu mắt, cười tủm tỉm tiến lên trước, cung kính phát tay chào Phụng Khanh Ca: “Phu nhân à, vừa rồi bọn hạ nhân xuất ngôn mạo phạm, tiếp đãi không chu toàn, tại hạ thay mặt bọn họ xin lỗi người, mong người có thể lượng thứ.”

Mắt Phụng Khanh Ca nhìn vào Phụng Cửu Ca, hai người nhìn nhau cười, bầu không khí thập phần quỷ dị.

Nàng ta không quay đầu, chỉ cao quý ưu nhã mà phát tay: “Được rồi, mau chuẩn bị phòng cho bọn ta.”

“Quả thực rất xin lỗi phu nhân, chúng ta thật sự là không thể chuẩn bị phòng cho người được. Bởi vì Ngọc Dương lâu đã được Cửu tiểu thư bao trọn hết rồi, chúng ta thật sự không có cách nào sắp xếp cho người.”

Những lời này của Hắc Kim vừa vắn đung mực, rất có lô gíc.

Chân mày Phụng Cửu Ca khẽ nhướn, ý cười hơi hột, thuận theo cái thang mà Hắc Kim đã bắc tiếp tục leo lên: “Ai nha, ta nói ông chủ nhà người cũng thật quá không để ý đến lời người khác đi. Vị này là tỷ tỷ của ta, chính là Phụng gia đại tiểu thư đã gả cho đại thiếu gia của Đông Kiên Trịnh gia đó. Vì thế có quan hệ gì với ta còn phải nói ra sao? Mau đi chuẩn bị mấy gian thượng phòng cho tỷ tỷ và tỷ phu của ta, tất cả phí tổn đều tính cho ta hết.”

Người bình thường nếu nghe thấy được ăn ở miễn phí thế nào chẳng cao hứng? Đáng tiếc đối tượng lại là Phụng Khanh Ca.

Đối thủ thường vẫn hiểu rõ đối thủ của mình nhất, Phụng Cửu Ca tự nhiên cũng nắm bắt được tính khí của Phụng Khanh Ca. Tính khí của nàng ta nếu không phân tranh cao thấp, thì sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời nàng vừa dứt, Phụng Khanh Ca liền lập tức cự tuyệt nói: “Kia sao có thể để muối muối phải tổn kém được? Chút tiền này vẫn là để chúng ta trả. Ông chủ, muối muối ta bao nơi này hết nhiều tiền, chúng ta trả hết, coi như là chúng ta bao cái khách điểm này, thế nào?”

Cái báng tính nhỏ của Hắc Kim lại bắt đầu lách cách hoạt động, Phụng Cửu Ca nhìn vị trí số hàng triệu, hiểu là Hắc Kim định bóc lột sạch sẽ bọn họ một phen, dứt khoát mở lời, thêm vào mồi lửa: “Đại tỷ còn khách khí với ta làm gì? Mấy trăm vạn tiền vàng cũng không phải là con số gì lớn, ông nội rất thương ta, tiền tiêu vật cho ta cũng nhiều lắm.”

Một câu nói đâm thẳng vào tim Phụng Khanh Ca, nàng ta không nói hai lời, trực tiếp đem ngân phiếu trên người ném cho Hắc Kim, sau đó xoay người mất lạnh nhìn Phụng Cửu Ca: “Muối muối vẫn là nên giữ lại chút tiền tiêu vật làm của hồi môn đi, chút tiền nhỏ này vẫn là để cho ta, phu nhân của đại thiếu gia Đông Kiên Trịnh gia, trả thì tốt hơn.”

Chính là bởi vì người trả, cho nên mới lừa người đó.

Phụng Cửu Ca nhìn bóng lưng rời khỏi của Phụng Khanh Ca, nét cười trên mặt càng ngày càng thêm đậm, nhắc bước tiến vào Bách Thiện trai: “Cho ta một bàn tiệc Mãn Hân.”

Hắc Phong thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh Phụng Cửu Ca, dĩ nhiên là cũng đã xem hết tình huống ban nãy: “Chủ nhân của ta à, xem như này người nói ra lời ác khiến tâm tình thoải mái, cũng đừng nên ăn nhiều như vậy.”

Phụng Cửu Ca hất tay, không chút để ý: “Hai người các người, gọi cả Hắc Vũ nữa đến cùng ăn, ăn không hết thì để lại cho nhà bếp hâm nóng, rồi bụng qua cho đại tỷ và đại tỷ phu ta.”

Hắc Phong khịt mũi giễu cợt: “Đúng là thù dai.”

“Đã nói rồi, ta không thích nợ ai, cũng không thích người ta nợ ta. Chuyện bỏ thuốc xổ vào com của ta, bỏ thuốc chuột vào rượu của ta, không biết nàng ta đã làm bao nhiêu lần rồi. Không phải chỉ bởi vì lão gia tử tặng ta miếng ngọc bội hợp ý nàng ta, mà nàng ta liền hận ta đến tận bây giờ sao. Mặc dù miếng ngọc bội kia sớm không biết đã bị ta quăng ở nơi nào rồi, nhưng nàng ta vẫn chưa quên được chuyện đó, vậy rốt cục ai mới là người thù dai chứ!”

Hung dữ nói một tuôn một tràng, Phụng Cừu Ca cảm thấy mũi có chút xót, oan ức trách móc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chớ Nên Nghĩ Loại Ý Nghĩ Đó

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phụng Cừu Ca đang bực bội, nhưng sau khi Hắc Kim thu xếp ổn thỏa cho đám người Phụng Kinh Ca xong trở về bữa tiệc, thì tâm tình của nàng bỗng trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Chủ nhân, lúc này người có thể làm thịt được rồi. Đồng ngân phiếu mà đại tỷ nhà người ném ra gần hai ngàn vạn, phỏng chừng lộ phí về nhà đều để lại đây hết, không chừng lúc này đang ở trong phòng hối hận không nguôi.”

Phụng Cừu Ca vừa gặm xong một cái đùi gà, hiện tại đang ưu nhã như một nàng mèo ngồi liếm móng tay, nghe thấy những lời này liền ngẩng đầu liếc Hắc Kim một cái, nơi chân mày khóe mắt nghiêm nhiên đã tràn ngập ý cười.

“Lộ phí không quan trọng. Người ta là đại thiếu gia và phu nhân đại thiếu gia của Đông Kiền Trịnh gia, dựa vào cái danh này thôi cũng không phải chịu khổ gì rồi. Chỉ là chưa hết mùa hết năm, bọn họ trở về làm gì?”

Hắc Vũ nhanh chóng buông đũa, ung dung thông thả đáp lời: “Không lâu nữa là hội tuyển chọn trường lão bốn năm một lần, có lẽ bọn họ là đi đến đỉnh Kinh Thiên để tham gia cuộc thi tuyển. Nhưng mà bởi vì đỉnh Kinh Thiên lại nằm ngay chính giữa lãnh địa của tứ đại gia tộc, cho nên phu phụ bọn họ cứ xuất phát sớm mấy ngày, thuận đường trở về Phụng gia thăm nom, cũng là hợp tình hợp lý.”

Phụng Cừu Ca gật gù đầu, tay cũng không ở không mà cầm lên một cái đĩa, gấp vào một mớ rau lợn xộn ở trên bàn, rồi lại gấp một cái đùi gà đặt lên phía trên cùng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn quét qua ba người bọn họ: “Các người cứ tiếp tục ăn đi, ăn xong thì chú ý động tĩnh của đám người kia cho ta, ta đi trước đây.”

Hắc Kim thấy thế liền quăng đũa, cũng không còn tâm tình để ăn nữa: “Ha ha ha, gấp cho nam nhân kia nhiều như vậy, không sợ hắn no chết ư.”

“No chết thì đã sao? Chết người thứ nhất, thì còn có người thứ hai, người thứ ba. A Kim, đã sớm khuyên người là chớ nên nghĩ loại ý nghĩ đó.”

Hai mắt Hắc Kim đột nhiên nheo lại, tia sáng tàn nhẫn trong mắt bắn thẳng về phía Hắc Vũ: “Người dám nói người chưa từng nghĩ qua loại ý nghĩ đó đi? Hắc Phong nữa, người dám nói không đi?”

Hắc Phong vẫn với bộ dạng không cảm xúc như trước, không nói lời nào, liếc Hắc Kim với Hắc Vũ một cái, rồi trực tiếp nhún người bay ra khỏi Bách Thiên trai.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Phụng Cừu Ca cẩn thận che chở cho cái đĩa trên tay, bước vào trong phòng.

Trong phòng không có châm đèn nên hơi tối. Nàng đưa tay búng một phát, liền đem đóm lửa nhỏ ở đầu ngón tay bắn lên ngọn nến, nhất thời trong phòng tràn ngập một thứ ánh sáng màu vàng êm dịu.

Coi như là làm cho phòng gian lãnh lẽo này có thêm chút nhân khí.

Nhưng nàng lại đứng hình tại chỗ nửa giây, mới hồi thần lại từ trong cảnh tượng đột ngột trước mặt.

Trên chiếc nhuyễn tháp bằng gấm màu tím của nàng, có một nam tử mặc y phục huyền sắc đang nằm nghiêng, một tay gối đầu, cứ như vậy mà nằm.

Mái tóc đen như mực của hắn xõa tung, một nửa xõa xuống bên vai, nửa còn lại che khuất đi khuôn mặt tuấn lãng kiên nghị của hắn. Ánh trăng sáng vàng vạc xuyên qua ô cửa sổ rơi vào, chiếu lên bóng dáng hắn, tư thái trác tuyệt, phong thái thần nhiên giống như trời sinh đã có sẵn.

Trong đầu Phụng Cừu Ca chợt nảy ra một ý nghĩ bỉ ổi, rất muốn xông đến nâng cằm Vân Ngạo Thiên lên, ngẫm ngó huyết sáo và nói: “Mỹ nhân à, cười cái cho gia xem nào.”

Không biết Vân Ngạo Thiên có thẹn quá hóa giận, có chết cũng phải giữ gìn sự trong sạch của mình hay không ta?

“Nàng cảm cái gì vậy?” Vân Ngạo Thiên mở miệng, phá vỡ bộ dạng đầy ý cười âm hiểm cùng vẻ mặt rõ dãi thêm thường của Phụng Cửu Ca.

“À, đây là chút điểm tâm cho chàng. Người là sắt, cơm là thép, không ăn một lần sẽ đói đến phát hoảng. Chàng cũng không phải là thần tiên, vẫn là ăn chút gì đi.” Phụng Cửu Ca lấy lại tinh thần, vội vàng đem đồ ăn mình chuẩn bị cho Vân Ngạo Thiên đặt lên trên chiếc bàn nhỏ phía trên nhuyển thấp.

Kết quả là vừa đặt lên xong mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng —— đó là nàng quên lấy đũa mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chàng Là Nam Nhân Của Ta

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Vân Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa đầy những thứ hỗn tạp màu sắc khác nhau kia cả một hồi lâu, mới cau mày nhìn về phía Phụng Cửu Ca: “Thứ này có thể ăn sao?”

“Tiệc Mãn Hán đó, thơm lắm. Chỉ có điều thức ăn nhiều quá không có cách nào đem qua hết được, chỉ có thể mang mỗi thứ một chút đến.”

“Các người là ăn mấy thứ này sao?”

Phụng Cửu Ca gật gù đầu: “Đúng a.”

Chẳng ai ngờ vừa nói xong, nàng liền phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ —— Vân Ngạo Thiên cứ nhiên bán tín bán nghi dùng tay bóc một miếng bỏ vào trong miệng, biểu tình rất quái dị nhai kỹ hai cái, sau đó hầu kết chuyển động, khó khăn nuốt vào trong bụng.

Sau đó lại tiếp tục lặp lại!

Hắn chẳng lẽ không biết là muốn ăn thì phải dùng đũa sao?

Cứ như vậy dùng tay chậm rãi bóc đồ ăn trên đĩa mà ăn, sau khi ăn xong Vân Ngạo Thiên vẫn là rất ưu nhã dùng khăn lau lau khóe miệng và mấy ngón tay dính đầy dầu mỡ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn vào mắt Phụng Cửu Ca: “Ăn xong rồi.”

Cái dáng vẻ kia tự nhiên biết bao, thỏa đáng biết bao, dường như hoàn toàn không nhận thấy chỗ nào bất thường. Phụng Cửu Ca quan sát toàn bộ những điều đó liền có chút lờ mờ —— chẳng lẽ Vân Ngạo Thiên sống nhiều năm như vậy, đều như thế sao?

“Ăn xong rồi... Ăn xong thì tốt, ăn xong thì đi tắm rửa chút rồi ngủ đi, ha ha, ha ha.”

Phụng Cửu Ca nhất thời không biết phải che dấu sự kinh ngạc của mình thế nào, đành phải cười khan liên tục vài tiếng để che đậy sự thất thố của chính mình.

Vân Ngạo Thiên nhìn nàng, mặt không chút biểu tình, cũng không nói lời nào.

Ngày tiếp theo, Phụng Cửu Ca hiếm khi dậy sớm, lúc mở mắt, đã nhìn thấy Vân Ngạo Thiên đứng bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, một thân huyền y tựa hồ nhiễm phải sương lạnh đêm qua, bộ dáng giống như cả đêm không ngủ.

Mi vũ kiên nghị, mi tâm sâu lắng.

Vân Ngạo Thiên có tâm sự.

Cũng đúng thôi, nếu như mình bị người ta truy sát lưu lạc đến bước này, võ công cũng mất đi toàn bộ, trong lòng cũng sẽ cả ngày suy nghĩ làm cách nào để phục thù, còn tâm tư nào mà suy nghĩ đến chuyện khác?

Nàng bỗng dưng có một loại cảm xúc cùng là người lưu lạc chân trời, anh hùng luyến tiếc anh hùng, đứng dậy đi đến phía sau người Vân Ngạo Thiên, đưa tay vỗ vỗ vai hắn:

“Chàng đừng nghĩ nhiều quá, người làm hại đến chàng, ắt sẽ phải trả giá gấp trăm lần.”

Đôi con ngươi đen của Vân Ngạo Thiên sáng lên, giọng điệu lại vẫn mang theo sự lạnh nhạt như trước: “Nàng không phải là đối thủ của bọn họ, chuyện của ta, không cần nàng xen vào.”

“Sao lại không cần ta xen vào?! Chàng là nam nhân của ta, ta không xen vào thì ai xen vào!”

Phượng Cửu Ca như một chú mèo bị chọc ngoáy, thoáng chốc xù lông, trừng mắt phản bác. Cho đến khi nhìn thấy ý cười nhạt nơi khóe miệng của Vân Ngao Thiên, bỗng dưng hết giận, mắt lướt qua hương bên cạnh, gãi đầu xoay người bước đi.

“Ta gọi người đưa bữa sáng qua, ăn xong rồi theo ta trở về gặp phụ mẫu.”

Đô thành chính của Nam Tĩnh Phượng gia là thành Cảnh Dương, thế nhưng cả nhà lại không ở trong thành, mà đều ở trên đỉnh Tiên Nữ phía ngoại thành.

Dải thang mây dài tít tắp, thẳng đến tận trời cao, mỗi khi có người đến, một là phải tự chuẩn bị Phi Cầm (chim bay), hai là Phượng gia sẽ phái Phi Lang (sói bay) ra nghênh tiếp.

Phượng gia đại tiểu thư cùng đại cô gia trở về nhà nương, tự nhiên là được tiếp đãi long trọng, sáng sớm đã có người đứng dưới chân núi chờ, tiếp đón lên đỉnh núi.

Phượng Cửu Ca theo sau thấy thế, liên tục lắc lắc đầu: “Ta cũng mang theo cô gia về nhà, sao đãi ngộ lại chênh lệch lớn như vậy?”

Vân Ngao Thiên nhượng mảy, giọng nói hơi lạnh, một thân khí phách: “Có của hiếm gì tốt, nếu như nàng muốn, ta liền cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ta Thích Chàng

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Cửu Ca vừa nghe thấy có thể gạt thêm đồ của Vân Ngao Thiên, lập tức trưng ra bộ dạng nịnh nọt, kéo lấy cánh tay của Vân Ngao Thiên mà cười tít cả mắt: “Phu quân tốt, ta không thích mấy thứ đồ đó, ta là thích chàng.”

Về lạnh băng trên mặt Vân Ngao Thiên hơi thay đổi.

“Đúng rồi, lần này đi gặp phụ mẫu ta, chàng cũng không thể đi tay không a, có chuẩn bị gì để ra mắt chưa?”

Vân Ngao Thiên: “...”

Chia tay bắt vào trong không trung, mở lòng bàn tay ra, nằm bên trong là một viên nội đan ma thú Phách Vương Băng Long cấp mười một. Ánh băng lam lấp lánh giống như thủy tinh, trông hết sức xinh đẹp.

“Chỉ có cái này thôi, nàng xem có thể đem tặng hay không.”

Phượng Cửu Ca mắt hình cung, cười tươi như hoa: “Có cái này là đủ rồi.”

Nói xong, tay ôm lấy cánh tay Vân Ngao Thiên, mũi chân khẽ nhón, khinh công bay vút lên, tốc độ này so với Phi Lang chỉ có hơn chứ không kém.

Phượng Khinh Ca cùng Trịnh Nghiệp Minh vừa đến đại sảnh, thì Phượng Cửu Ca cũng nắm tay Vân Ngao Thiên đến ngay sau đó.

Trong đại sảnh, lão gia tử Phượng Chấn cùng đại bá Phượng Tịch ngồi trên chỗ của chủ, Phượng Khinh Ca cùng Trịnh Nghiệp Minh đến thỉnh an, dâng tặng lễ vật mang theo, sau đó ngồi xuống chỗ của khách phía dưới, khung cảnh hết sức hòa thuận vui vẻ.

Phượng Khinh Ca là trưởng nữ đại gia Phượng Tịch của Phượng gia, con rể lại là thái tử gia của Đông Kiền Trịnh gia, cha vợ nhìn con rể, tự nhiên là càng nhìn càng thuận mắt, trong lúc trò chuyện có thể thấy là đã đặt kỳ vọng rất lớn: “Nghiệp Minh à, hội tuyển chọn trưởng lão lần này, ngươi cần phải tranh tài a.”

Trịnh Nghiệp Minh trông cũng chả có điểm gì nổi bật, chỉ là cũng đã thành thân với Phượng Khinh Ca được vài năm, có phu thê tương trợ, nên càng thêm kiêu ngạo độc đoán thập phần, trong lời nói mang theo tia cuồng ngạo vĩnh vào khó ai bì nổi: “Nhạc trọng đại nhân cứ yên tâm, hội tuyển chọn trưởng lão lần này, tiểu tể có chí tất thắng.”

“Ha ha, vậy phải chúc mừng đại tỷ phu trước rồi. Đến lúc đó nếu được chọn vào hội trưởng lão thật, cũng đừng quên tiểu muội ta nha.” Những lời này Phượng Cửu Ca nói ra không có gì sai cả. Chỉ là giọng điệu mang theo vài phần mỉa mai, khiến cho người nghe không được dễ chịu.

Được rồi, nàng thừa nhận, nàng tới là để mang sự ngọt ngào đến cho bọn họ.

Nàng vừa mở miệng nói xong, cả một nhà hòa thuận vui vẻ mới thấy lúc này đã trở nên yên tĩnh hồi lâu.

Phượng Tịch vội vã hướng nàng vẫy vẫy tay, cười nói: “Tiểu Cửu à, mau lại đây ra mắt đại tỷ và đại tỷ phu người. Đúng rồi, vị ở bên cạnh người là... Là

bằng hữu của người sao? Sao lại thất lễ như vậy, mau mời khách nhân ngồi xuống, gọi người đến dâng trà.”

Phượng Cửu Ca không hợp với Phượng Kinh Ca, nhưng quan hệ với đại bá nàng ngược lại lại rất thân thiết. Nàng thu lại vẻ cười cợt nhả, rất cung kính mà cúi người chào lão gia tử và đại bá nuôi: “Gia gia, đại bá, Vân Ngạo Thiên không phải là khách khứa gì, chàng chính là nam nhân của Tiểu Cửu.”

“Điều này, này...” Phượng Tịch có chút kinh ngạc, nghiêng mắt nhìn về phía lão gia tử bên cạnh. Nhưng ánh mắt lão gia tử vẫn một mảnh trấn tĩnh, khoe miệng khẽ mang theo ý cười, đúng là ngay từ đầu đã để ý đến nam nhân này rồi.

Phượng Cửu Ca nháy mắt với lão gia tử, hai người không nói mà hiểu.

“Tịch Nhi, con dâu đã lâu không gặp con gái và con rể rồi, hẳn là rất mong ngóng, người trước mang Kinh Ca và Nghiệp Minh lui xuống để đi gặp mẫu thân họ đi.” Nét mặt lão gia tử ung dung thản nhiên, phát tay đẩy về gia chủ.

Phượng Tịch có chút lo lắng nhìn Phượng Cửu Ca cùng Vân Ngạo Thiên một cái, nhưng vẫn là cúi đầu đáp “Dạ”, rồi mang Phượng Kinh Ca và Trịnh Nghiệp Minh lui xuống.

Trong lúc Phượng Cửu Ca quay đầu nhìn lại, vẫn có thể thấy khoe miệng Phượng Kinh Ca nhếch lên, rất có thâm ý.

Mình còn không rõ nàng sao? Chắc là tìm cơ hội để đi cáo trạng với lão già rồi. Lão gia hỏa Phượng Vân kia luôn coi nàng ta như con ruột, toàn lo chuyện chợ chả lo chuyện nhà.

Aizz, hầu như có thể đoán trước được cho dù lão gia tử có đồng ý hôn sự này của nàng, hai người họ vẫn phải trải qua một phen gió tanh mưa máu a.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Con Rể Ở Rể

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Mọi người lui ra ngoài hết, trong đại sảnh chỉ còn lại mỗi Phượng Chấn, Vân Ngạo Thiên và Phượng Cửu Ca nàng.

Không còn người ngoài, cuộc trò chuyện cũng đi thẳng vào vấn đề.

Thế nhưng còn chưa mở miệng, Phượng Cửu Ca liền đem viên nội đan cấp mười một của Phách Vương Băng Long dâng tặng, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt hướng về phía Phượng Chấn: “Lão gia tử, đây là sinh lễ của phu quân nhà ta.”

“Còn chưa thành thân đã gọi là phu quân rồi, thật không biết xấu hổ!” Phượng Chấn trừng mắt khiển trách Phượng Cửu Ca, sau đó mới cẩn thận cầm viên nội đan mà thú lên ngắm nhìn tỉ mỉ.

Nội đan ma thú cấp mười một, trong lịch sử đã từng xuất hiện một viên. Nghe đâu lúc đó có đến mười mấy từ khí tôn giả hợp lực bắt lấy một con Độn Địa Thổ Long cấp mười một, cuối cùng từ thương hơn phân nửa mới lấy được một viên ma đan, ngày hôm nay nó cứ dễ dàng mà xuất hiện trong tay ông như vậy, thật giống như một giấc mộng.

Chỉ là những người luyện đấu khí trời sinh đã có một loại năng lực giám định đối với ma thú nội đan, nhìn và ngửi thôi liền biết là thật hay giả. Nội đan lợi hại như vậy, nếu dùng một cách thích hợp, tuyệt đối tương đương với phần công lực cả trăm năm.

Từ lúc Vân Ngạo Thiên bước vào cửa, Phượng Chấn đã tinh tế đánh giá nam nhân này.

Tướng mạo tuấn kiệt, đường nét mắt mũi đều sắc xảo.

Một cặp mắt sắc như chim ưng, trên mi vũ mơ hồ nhiễm một tia phách khí.

Lúc này còn trực tiếp đem thứ quý giá như thế này để làm đồ cưới, nam nhân này, tuyệt không phải thứ hiền lành.

Có vài thứ, sợ rằng chỉ có thể cầm, chứ không có phúc để hưởng.

Phượng Chấn đem viên ma thú nội đan màu băng lam trả lại cho Phượng Cửu Ca, thông thả bước đến trước mặt Vân Ngạo Thiên, đôi mắt nâu đối đầu với cặp mắt đen của Vân Ngạo Thiên: “Tiểu tử, muốn lấy cháu gái bảo bối của ta không thể tùy tiện như vậy được. Phụ mẫu của người là ai, ta muốn cùng bọn họ nói chuyện một chút.”

Vân Ngạo Thiên nhú mày, giương mắt nhìn về phía Phượng Cửu Ca.

Phượng Cửu Ca vỗ đầu một cái, hấp tấp chạy tới, chặn ngang chính giữa Vân Ngao Thiên và lão gia tử: “Lão gia tử à, Vân Ngao Thiên là cô nhi, từ nhỏ đến lớn từ hải là nhà. Người muốn gặp phụ mẫu người ta, không phải là làm khó người ta sao?”

Phượng Chấn vừa mới muốn mở miệng, Phượng Cửu Ca lại vội vàng đem ông kéo đến một góc, tránh xa Vân Ngao Thiên nhỏ giọng nói: “Gia gia à, ta sau này sẽ không gọi người là lão gia tử nữa, sẽ gọi người là gia gia được chứ? Nam nhân của ta ta khẳng định là đã nắm rất rõ ràng tường tận nguồn gốc căn nguyên, chỉ là trước đó chàng có bị thương sau đó mất trí nhớ rồi, hiện tại cái gì cũng không nhớ được. Ta không muốn chàng nhớ lại quá khứ, vậy nên gia gia người cũng nhắm một mắt mờ một mắt mà cho qua đi, coi như Phượng gia có nhiều thêm một đứa con rể ở rể thôi không được sao?”

Nói xong còn đem ma thú nội đan màu băng lam nhét vào trong ngực Phượng Chấn, mua chuộc công khai: “Gia gia người đã nhận lấy thứ này, ta xem như người đã đồng ý rồi.”

Phượng Chấn nhìn về phía Vân Ngao Thiên ở cách đó không xa, lại nhìn Phượng Cửu Ca đang chấp hai tay về mặt khăn cầu ngược nhìn ông, lại đưa tay sờ sờ viên nội đan Phách Vương Băng Long lạnh băng một mảnh trong túi ngực, đành phải bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Ta có cơ hội từ chối sao?”

Phượng Cửu Ca như rồng mây với Vân Ngao Thiên, cười đến đắc ý vạn phần.

Phượng Vân đáng thương từ chỗ Phượng Khinh Ca biết được con gái mình mang một nam nhân trở về, liền tức đến sùi bọt mép, vội vã chạy ngay đến. Nhưng không ngờ lúc đẩy cửa vào liền phát hiện rằng ván đã đóng thuyền, lão gia tử đang cầm gia phả, chuẩn bị đem tên Vân Ngao Thiên thêm vào.

“Đợi một chút!” Phượng Vân vội nhanh bước chạy tới, nhanh chóng dùng tay ngăn lại tay cầm bút của Phượng Chấn.

Hắn ngừng đầu nhìn Phượng Chấn, đau lòng như óc: “Cha, người không thể dung túng cho nha đầu kia mãi như thế được! Nó có thể tùy tiện tóm một tên nam nhân nào đó trên đường đem về, người cũng không thể tùy tiện mà đáp ứng nó! Phải biết là, blabla...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Luyện Tình Tam Quan

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phượng Vân là Đường Tăng chuyển thế, trình độ tụng kinh có thể nói là đại tuyệt học, thăng thiên nhập địa cái gì làm cũng được.

Mặt Vân Ngao Thiên ngây ra, mặt Phượng Cửu Ca vẫn thản nhiên, hai người ngồi trên ghế của khách mà ăn mút thường trà, xem lão cha nhà nàng đầu độc lỗi tai lão gia tử, đúng là một mảnh thanh thoi.

“Được được được, đều theo người theo người!” Lão gia tử bị bức đến mức thở không ra hơi, đành phải ký kết hiệp ước bất bình đẳng.

Phượng Cửu Ca vừa nghe thấy những lời này liền trầm nghĩ không ổn, đứng bật dậy, đối diện với Phượng Vân đang mang dáng vẻ tiểu nhân đắc chí: “Con gái à, con muốn gả cho ai cũng được hết, cha không quản con. Nhưng điều kiện là người đó phải có thể thông qua Luyện Tình Tam Quan* trong Linh Lung tháp, cha cam đoan nếu được sẽ làm cho con cùng hắn một hôn lễ thật long trọng!”

*Luyện Tình Tam Quan: ba cửa ải thử thách tình cảm...

Luyện tình tam quan!

Sắc mặt Phượng Cửu Ca chợt biến sắc, có chút trắng bệch.

“Được, Phượng Vân ông được lắm, ông cư nhiên lại nghĩ ra cái loại chủ ý xấu xa này với ngay con gái ruột của mình!”

Trường sam nguyệt sắc ôm lấy thân thể đang giận đến run người. Vân Ngao Thiên nhẹ nhàng giữ lấy bà vai nàng, giúp nàng bình tĩnh một chút.

Dù hai cha con có âm ỷ nhiều năm như vậy nhưng Phượng Vân đại khái chưa từng nghĩ rằng sẽ trở mặt thành thù, hôm nay lại chỉ vì một tên nam nhân ở đâu xuất hiện mà gây ra rạn nứt, nhất thời cũng có chút tức giận: “Hắn nếu thích người thật, thì hà tất phải sợ! Người nếu yên tâm về hắn, thì hà tất phải ngăn cản!”

Phượng Cửu Ca nghe thấy lời này thì giận càng thêm giận, không nói hai lời kéo Vân Ngao Thiên đi luôn: “Ta cũng không tin là không lấy được sự thừa nhận của lão già chết tiệt đó, nếu không chàng cũng không phải là nam nhân của ta.”

Những lời này có chút giận dữ, Vân Ngao Thiên lại nghe rất chăm chú. Hắn đưa tay kéo Phượng Cửu Ca lại, nhìn vào ánh mắt kiên định, không thể không tin của nàng: “Ta đi!”

“Cái gì?” Phượng Cửu Ca sùng sờ, xoay người nhìn Vân Ngao Thiên.

“Ta đi.” Vân Ngao Thiên nhìn lại nàng, thẳng thắn đáp.

Phượng Cửu Ca hít sâu vào một hơi, rồi lại bỗng chốc bật cười: “Đã sớm nghe nói qua tiếng tăm của Luyện Tinh Tam Quan, chàng muốn đi, ta cũng nên đi theo để mở mang kiến thức một chút.”

Phượng Vân nghe thấy lời này của Phượng Cửu Ca, sắc mặt rõ ràng bắt đầu trở nên khó xem: “Con gái, nguoi...”

“Ai nha Ngũ thúc à, Cửu muội cùng muội phu muốn cùng nhau thông qua Luyện Tinh Tam Quan thì cứ để cho bọn họ đi. Dù sao cũng chỉ là khảo nghiệm đối với lòng người, cũng sẽ không hại gì đến tính mạng bọn họ. Tình cảm của vị nam nhân kia đối với Cửu Nhi là thật hay giả, bước ra sẽ liền thấy rõ, vậy còn gì phải do dự nữa.” Giọng nói đột nhiên truyền vào đó chính là của Phượng Khinh Ca đến để nhắc nhở Phượng Vân, còn không quên bỏ đá xuống giếng.

Nàng tựa người lên khung cửa, ngắm nhìn Vân Ngao Thiên cùng Phượng Cửu Ca, ý vị thâm trường mà cười.

Phía sau nàng là già trẻ lớn bé Phượng gia đang vội đi tới. Nghe nói Phượng Cửu Ca mang theo nam nhân trở về, tất cả đều giương to mắt tới xem náo nhiệt.

Cửu tiểu thư Phượng gia ý thế hiếp người tung hoành ngang ngược có nam nhân cần không nói gì, nam nhân này lại vì nàng mà nguyện ý thông qua Luyện Tinh Tam Quan, tên nam nhân đó đầu óc có vấn đề thiệt, hay là mặt trời mọc đằng Tây mất rồi?

Thứ càng nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là Phượng Cửu Ca còn đáp ứng cùng nam nhân kia trải qua cửa ải, nàng hẳn rõ Luyện Tinh Tam Quan này là thứ gì mà!

Lời nói ra như nước tát đi, hướng chỉ nhiều người đến xem như vậy, Phượng Vân muốn nuốt lời cũng không có cơ hội, chỉ có thể nghiêng răng, rất quyết tâm nhìn về phía Phượng Chấn, nói: “Lão gia tử, thỉnh Linh Lung Tháp đi.”

Một gia tộc dù thế nào cũng phải có vài thứ dạng giống như bảo vật trấn tộc, uy thế của Linh Lung Tháp dùng lời của Phượng Cửu Ca để nói thì là chẳng khác mấy so với bảo tháp nhỏ trong tay Lý Thiên Vương*.

*Lý Thiên Vương: cha của Na Tra ^^

Phượng Chấn liếc nhìn Phượng Cửu Ca cùng Vân Ngao Thiên một cái, vươn tay lên, từ trong chiếc nhẫn trữ đồ xuất ra Linh Lung Tháp, bước ra ngoài đại sảnh đi đến khoảng sân rộng phía ngoài cửa, đem bảo tháp ném ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sợ Gì Chứ, Đã Có Ta Ở Đây

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Linh Lung Tháp gặp gió xoay tròn nhanh trong không trung, treo lơ lửng trên không cách mặt đất không cao không thấp. Mười tầng lầu vũ* tuy nhỏ nhưng lại thấp phần tinh xảo, thoát nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, cũng không khó hiểu gì khi bên trong toàn là cơ quan** chồng chất.

*Lầu vũ: lầu có mái hiên...

**Cơ quan: là bộ phận làm việc có hệ thống, chỉ các cạm bẫy được giăng theo lối cơ học tự động của người xưa...

Bảo bối của tổ sư sáng lập, vật gia truyền đời đời kiếp kiếp, có thể sai sót ở đâu được?

Phượng Khinh Ca khoanh tay, ngoài cười nhưng trong không cười: “Cửu muội à, làm tỷ tỷ mà lại không có cách nào giúp muội được gì, chỉ có thể chúc muội đạt được sở nguyện mà thôi.”

“Vậy thì còn phải đa tạ tỷ tỷ rồi.” Phượng Cửu Ca chỉ lạnh lùng liếc nhìn Phượng Khinh Ca một cái, không hề nổi giận, ngược lại càng ra sức túm chặt lấy cánh tay Vân Ngao Thiên, giống như đang tiến hành một loại nghi thức vô thanh.

Vân Ngao Thiên cúi đầu nhìn cô gái luôn có chút kiêu ngạo lại có chút đanh đá, nay hiếm khi lại được nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của nàng thế này, ánh mắt không khỏi trở nên dịu dàng: “Sợ gì chứ, đã có ta ở đây.”

Hai người đối mặt nhìn nhau, Phượng Cửu Ca gật đầu với Vân Ngao Thiên một cái, rồi kéo hẳn nhảy vào trong Linh Lung Tháp.

Cảnh tượng đập vào mắt cũng không có gì đặc biệt, lầu tháp bằng gỗ, dùng một ít vật liệu tựa như đồng đen để chống đỡ. Bên trong treo vài bức thư họa, chạm khắc mấy văn tự kỳ quái, ngoại trừ mấy thứ đó ra thì cũng chỉ là một tầng lầu gác cũ xưa.

Vân Ngao Thiên cùng Phụng Cửu Ca chạy thẳng đến chỗ cửa thang, thế nhưng càng rào bước tới lại càng cách xa, rõ ràng là gần trong gang tấc, lại cứ bước mãi cũng không đến.

“Xem ra thật đúng là phải trải qua khảo nghiệm mới có thể qua được.” Phụng Cửu Ca vừa lăm bằm một câu, liền thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, cả hai người được đặt vào giữa một đồng báu vật tuyệt thế, tiền vàng tràn ngập khắp phòng phát ra thứ ánh sáng mê người, thu hút ánh mắt bọn họ.

Cửa ải thứ nhất, Tài Phú.

Phụng Cửu Ca mi mẩy khẽ nhướng, có chút buồn cười: “Thảo nào cái Luyện Tinh Tam Quan này tuy rằng không có sát chiêu, nhưng đã có nhiều người qua không được, hóa ra là do ham muốn dục hoặc à.”

Trước kia khi nghe lão gia tử nhắc tới Luyện Tinh Tam Quan này, nói là từ cổ chí kim kẻ có thể qua được chả có mấy người, nàng ban nãy cũng sợ Vân Ngao Thiên không qua nổi, cho nên mới nổi nóng đến như vậy.

Thế nhưng khi đã thực sự tiến vào xem, mới biết Luyện Tinh Tam Quan bất quá cũng chỉ thế này mà thôi.

Bản thân mình tuy rằng hám của, nhưng so với viên ma thú nội đan cấp mười ba mà Vân Ngao Thiên tùy tiện tặng cho thì căn phòng đầy tiền vàng châu báu này tuy lóa mắt thật, nhưng lại có chút ‘phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn’*.

*Phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn: – tiểu vu kiến đại vu: ý chỉ thứ kém gặp thứ tốt, thứ tốt gặp thứ tốt hơn...

Giương mắt nhìn sang Vân Ngao Thiên, đối mặt với đồng tiền tài châu báu chất cao như núi thế này, hẳn lại ngay cả mí mắt cũng chả thèm nhấc lên, kéo nàng tiếp tục đi thẳng đến cửa thang.

Mọi người phía ngoài nghe thấy tiếng tầng hai mở ra, nét mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

“Cửa ải đầu tiên qua dễ dàng như vậy, xem ra Tiểu Cửu cùng chàng trai kia thật đúng là tình sâu như biển a. Ngũ đệ, đệ thật có phúc, sắp có được một người con rể tốt rồi.”

Phụng Vân nghe Đại ca nhà mình nói thế, ánh mắt không được tự nhiên mà nhìn sang lăng hướng khác, có chút muốn cười, nhưng vẻ mặt lại vẫn nghiêm túc mà nói: “Đội bọn nhỏ qua được hết ba cửa ải rồi hẳn nói.”

Cảnh vật trong tháp lại thay đổi trong chớp mắt, Vân Ngao Thiên cùng Phụng Cửu Ca vừa lên lầu hai, liền bị một dòng suối chảy vào bên trong một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy hấp dẫn lấy.

Cột khắc mái chạm, thềm đá cẩm thạch, ngai vàng rực rỡ ánh hào quang, được khảm bởi đủ loại đá quý.

Cột nhà bốn người ôm, họa mây lành với rồng vàng đang lượn lờ. Nền nhà làm bằng đá hoa cứ trông như một tấm gương cỡ lớn, đem cung vàng điện ngọc xung quanh phản chiếu thành hàng nghìn hàng vạn đường sáng chói mắt.

Phía dưới cung điện, hàng ngàn hàng vạn con người đang cung cung kính kính gấp nửa người, như là đang nghênh tiếp ai đó tới.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, nên thượng triều rồi.”

Thái giám tay cầm phất trần bộ dạng phục tùng bước đến mở miệng nói với hai người, Phụng Cửu Ca lúc này mới phát hiện nàng và Vân Ngao Thiên đã thay một thân y trang hoa lệ, đang là kẻ dưới một người trên vạn người.

Cửa ải thứ hai, Quyền Lợi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Phu Quân Còn Ngại Ngùng Chi Nữa

Đã tự: webtruyen.com

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Phụng Cửu Ca hừ lạnh một tiếng.

Luyện Tinh Tam Quan này, thật ra toàn là nhắm vào nhược điểm của con người.

Quyền lợi đối với nàng mà nói thì mang ý nghĩa gì? Kiếp trước là mạng sống, kiếp này là tự do. Mà hướng chỉ nếu thật sự muốn dùng quyền lợi để dụ nàng, thì ít nhất cũng phải dùng cái chức nữ hoàng gì đó chứ, cái từ hoàng hậu này vừa xuất hiện đã làm nàng nhớ ngay đến Dung ma ma*, nhất thời có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

*Dung ma ma: nhân vật vú nuôi của hoàng hậu trong bộ phim đình đám Hoàng châu Cách cách TQ...

“Hoàng thượng, người nên thượng triều rồi đó.” Phụng Cửu Ca giờ trò đùa giỡn, bắt chước giọng điệu trong kịch cung đình.

Vân Ngạo Thiên lại chẳng mấy may phối hợp, trực tiếp lạnh lùng ném qua hai từ: “Phu quân.”

Phụng Cửu Ca nhất thời nhụt chí: “Dạ, phu quân.”

“Đi thôi.” Vân Ngạo Thiên kéo nàng đến bên người, đi thẳng về phía hướng ngai vàng.

Phụng Cửu Ca chợt thấy không đúng, nhất thời thu lại dáng vẻ cột nhà khi nãy: “Phu quân, chẳng không phải thật sự muốn làm hoàng đế chứ.”

“Làm hoàng đế? Thống trị đám người yếu đuối chỉ biết vâng vâng dạ dạ này sao?” Vân Ngạo Thiên toàn thân đầy quý khí, dáng vẻ hoàn toàn không đem cảnh tượng vạn người triều bái kia để vào mắt, trực tiếp đi ngang qua ngai vàng, thẳng tới tận bên kia.

Cung điện biến mất, cửa thang lại xuất hiện.

Phụng Cửu Ca nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, ánh mắt không khỏi sâu sắc thêm một phần.

Tầng ba mở ra, thời gian này giờ chưa quá một nén nhang.

Tiếng hoan hô khen tốt của mọi người liên tiếp vang lên, ngay cả Phụng Vân cũng không giấu được ý cười.

Vốn tưởng rằng nha đầu chết tiết kia tùy tiện mang một tên nam nhân nào đó về để gât bọn họ, không ngờ nó lại giấu mình tìm về một tên nam nhân trọng tình nghĩa như thế.

Tuy không rõ tình hình bên trong lắm, nhưng Phụng Vân đã nghĩ là có nên thực hiện lời hứa tổ chức cho hai người bọn nó một hôn lễ thật long trọng hay không?

Tầng ba, một mảnh sương mù mông lung.

Phụng Cửu Ca và Vân Ngạo Thiên vừa tiến vào bên trong đám sương mù kia, thì tầm nhìn chỉ còn lại trong phạm vi một trượng. Xa hơn chút nữa, thì chỉ thấy sương trắng mù mịt mờ ảo.

Hai người ở bên trong màn sương trắng hồi lâu, vẫn không phát hiện ra cái gì. Toàn bộ thế giới xung quanh chỉ là một mảnh trắng xóa mịt mù.

Đột nhiên, Phụng Cửu Ca vùng thoát khỏi tay Vân Ngạo Thiên, nghiêng đầu rất nghiêm túc nhìn hấn, nói: “Phu quân, ta hỏi chàng một vấn đề, chàng phải thành thực trả lời.”

“Ừm.” Mối bạc nhếch lên để thoát ra một âm tiết đơn trầm thấp như rượu, Vân Ngạo Thiên hơi nhíu mày, xoay người lướt nhìn nhanh bốn phía, đánh giá tình cảnh xung quanh.

“Chàng có bao giờ nhìn qua thân thể nữ nhân chưa?”

“Hừm?” Vân Ngạo Thiên nghe vậy liền nghi hoặc xoay đầu nhìn về phía Phụng Cửu Ca, lại thấy đôi con ngươi xinh đẹp của nàng lưu chuyển, sáng lấp lánh. Hai gò má kia nhuộm một tầng đỏ ửng như say, hai tay đang cời vạt áo, để lộ ra chiếc yếm màu hồng nhạt bên trong.

Mi mày khẽ nhướng, mi tâm nhíu lại, Vân Ngạo Thiên nhìn thấy bộ dáng đột nhiên thay đổi của Phụng Cửu Ca, giọng nói thoáng chốc trầm xuống: “Nàng làm cái gì vậy?”

“Hi hi, chúng ta đều đã là phu thê rồi, phu quân còn ngại ngần chi nữa. Nơi này không có ai...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ xinh xắn ấy, thắm mang vài tia quyến rũ. Chân mày khéo mắt kia cực kỳ xinh đẹp, mang theo vài phần lẳng lơ.

Phong hoa tuyệt đại, đẹp đến cực kỳ tùy tiện, khiến cho một tia tình tố của lòng người thắm rung động.

Hầu kết của Vân Ngạo Thiên chuyển động lên xuống, con ngươi đen thẫm càng thâm trầm thêm vài phần.

Thế nhưng hấn vẫn đứng yên tại chỗ không di chuyển, chỉ nhìn người phía đối diện đang cố cời cho bằng hết y sam, quyến rũ khôn cùng, giọng điệu thoáng cái càng trở nên băng lãnh: “Cút!”

Chỉ nghe một tiếng “hiu”, nơi Phụng Cửu Ca đứng ban đầu, trong nháy mắt hóa thành một làn khói trắng, hòa vào màn sương ngập trời xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mở Ra Sát Trận

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Vân Ngạo Thiên đi thêm một hai bước, liền trông thấy Phụng Cửu Ca thật, nàng nhắm mắt đứng ở đó, thanh Cổ Nguyệt loan đao cầm trong tay phát ra tiếng ngâm khê rung động, dường như cảm nhận được sát khí.

Phụng Cửu Ca lúc này đang trong cơn giận dữ, cảnh tượng trước mắt quá nhiều kích động, thiếu chút nữa khiến nàng nhịn không được mà xông qua giết chết đôi gian phu dâm phụ kia.

Chỉ thấy nam nhân trước mắt mặt mũi tuấn dật, nết sắc như dao tước, không phải Vân Ngạo Thiên thì là ai?

Thế nhưng dưới thân hần, lại là một nữ nhân xa lạ lỏa lồ, đang tự đau tự sướng dục dăng rên rỉ.

Kinh Hồng trong tay như muốn xông tới giết chết kẻ bạc tình kia, nhưng Phụng Cửu Ca đột nhiên thu lại loan đao, trực tiếp tiến đến đem đôi gian phu dâm phụ tay nắm chân đá một trận.

Vừa bạo hành vừa lảm bảm: “Vẫn là đánh người sướng tay hơn.”

Vân Ngạo Thiên nhìn Phụng Cửu Ca dáng vẻ điên loạn liền biết nàng vẫn còn ở trong ảo tưởng của đám sương trắng kia, chỉ là nhất thời không đoán được nàng rốt cục đang trải qua cái gì mà có thể bày ra phản ứng như thế.

Qua hồi lâu, Phụng Cửu Ca phui phui tay đứng thẳng dậy, gương mặt liền nhìn thấy Vân Ngạo Thiên đang đứng ở bên cạnh, không nói gì nhìn về phía nàng. Nàng nhìn lại cái nơi vừa mới đánh người khi nãy, bóng dáng đôi gian phu dâm phụ kia đâu mất rồi?

Tầng thứ ba này, thứ khảo nghiệm chính là sự tín nhiệm của cả hai bên.

Phụng Cửu Ca có chút chột dạ cười cười hai tiếng, tiến đến kéo lấy cánh tay Vân Ngạo Thiên: “Phu quân, chàng ban nãy nhìn thấy cái gì vậy, sao mặt hơi đỏ lên thế?”

Vân Ngạo Thiên mím chặt môi, tiếc lời như vàng, nhưng ánh mắt lại không dám rơi trên khuôn mặt tươi cười như hoa của Phụng Cửu Ca.

Vừa nãy nếu không phải đột nhiên nhớ tới Phụng Cửu Ca từng nói “Không thể có phu thê chi thực*.” Hẳn thật sự đã có một chút tin tưởng rồi.

*Phu thê chi thực: sống như vợ chồng thực sự, chỉ chuyện chăn gối...

Luyện Tinh Tam Quan là chuyên thiết kế cho nam nhân, cho nên dù Phụng Cửu Ca có bị trở ngại, cửa ái thứ ba này vẫn tính là đã qua.

Màn sương trắng trong chốc lát tan đi, để lộ ra cảnh tượng vốn có bên trong bảo tháp.

Chiếc thang bọn họ đi lên hiện ra, lại không có thêm tầng nào để lên nữa.

Lúc này Phụng Cửu Ca rốt cục đã có thể đắc thắng ngửa mặt lên trời cười lớn: “Luyện Tinh Tam Quan, bất quá chỉ như thế này thôi sao!”

Mọi người bên ngoài tháp reo hò nhảy nhót, ngay cả lão gia tử luôn ung dung thản nhiên, khoe miệng cũng thấp thoáng lộ ra ý cười.

Phụng Kinh Ca tâm tình vốn là đang xem kịch vui báo thù, thời khắc này sắc mặt dị thường khó xem. Nàng gương mặt nhìn Trịnh Minh Nghiệp một cái, sự đổ kỵ trong mắt phát ra ngày càng đậm.

Thế nhưng tiếng thông qua tầng ba đã vang lên được một lúc, vẫn không thấy hai người đi ra. Ba cửa ái trước cũng không có khởi động sát cơ*, cho dù không qua được cũng sẽ không nguy hiểm gì đến sinh mạng, sao giờ vẫn không thấy người đâu?

*Sát cơ: cơ quan giết người...

Đang trong lúc nghi hoặc, liền thấy Linh Lung tháp thoáng cái đã cao lên gấp đôi, khí tức quanh quần xung quanh ngày càng phát ra mạnh mẽ, tốc độ xoay tròn trong không trung cũng càng ngày càng nhanh.

Phụng Chấn nhìn thấy cảnh này liền lập tức thốt ra một câu “Không ổn.”

Hai đứa trẻ kia chơi đùa quá trốn rồi, chính xác là đã đụng phải cái cơ quan gì đó bên trong, mở ra Sát Trận rồi.

Bên ngoài mở Sát Trận với bên trong mở Sát Trận là không giống nhau. Cái trước là dùng để vây khốn kẻ địch, cho nên có thể thao túng các cơ quan. Còn cái sau là có tác dụng phòng hộ, mở Sát Trận ở bên trong, chỉ có thể kết thúc ở bên trong mà thôi.

Nói cách khác, trừ khi chúng nó có năng lực để đi ra, nếu không tất cả mọi người đều bất lực.

Nói về Phụng Cửu Ca lúc này đang bị Vân Ngạo Thiên túm đi lên tầng thứ năm, trên người vẫn còn lưu lại một thân mồ hôi lạnh do bị con ma thú đột nhiên nhảy ra ở tầng bốn dọa cho.

Con ma thú đó không tính là mạnh, nàng vẫn miễn cưỡng có thể ứng phó. Chỉ là vừa nghĩ đến còn ba tầng nữa, trong lòng nàng bỗng có chút không xác định.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trên Kia Có Bảo Bối

Đã tự: webtruyen.com

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Ban đầu mà cứ thành thành thực thực đi ra là tốt rồi, không ngờ Vân Ngạo Thiên lại trông thấy một bức họa kỳ lạ trên tường, đột nhiên chẳng biết sao lại mở miệng nói: “Muốn lên trên xem thử không?”

Phụng Cửu Ca khoát khoát tay: “Chỉ có ba tầng, đi hết rồi, còn gì để xem nữa?”

“Trên kia có bảo bối.”

Chỉ với mấy chữ này, đã khiến nàng nhanh chóng phóng đến trước mặt Vân Ngạo Thiên, tươi cười lấy lòng: “Bảo bối gì bảo bối gì?”

Vân Ngạo Thiên không trả lời, chỉ đưa tay ấn lên một chỗ trên bức họa, chỗ ấn bị lõm vô khiến các phần còn lại bị ảnh hưởng, cũng bắt đầu di chuyển.

Một bức họa vốn đã rối loạn lung tung nhờ vào sự di chuyển của các mảnh ghép lại càng thêm lộn xộn, Phụng Cửu Ca thấy thế khẽ nhướn mày, cười nói: “Cái này khó có thể giữ được ta.”

Bính đồ* à, trước đây nàng cũng là cao thủ trong cao thủ về cái này đó.

*Bính đồ: bức tranh được chấp ghép từ nhiều mảnh...

Tốc độ tay di chuyển mảnh ghép còn nhanh hơn so với tốc độ bản thân mảnh ghép tự di động, chỉ chớp mắt, bức họa liền khôi phục lại hình dạng ban đầu của nó.

Một dòng sông sóng bạc dập dờn là chủ thể của bức tranh, bạc sóng trắng xóa mây tuôn cuộn cuộn, thập phần hùng vĩ. Ở phía trên bên phải bức họa có treo một cái hộp, chạm trổ cực kỳ đơn giản, trông chả có gì đặc biệt.

Cùng lúc đó nghe thấy một tiếng “rắc”, cầu thang lên tầng bốn xuất hiện, những bậc thang để xuống dưới thì biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Vì thế, một cơ hội để nàng đổi ý cũng không có.

Vân Ngạo Thiên vẫn cứ dửng dưng thấy sóng dữ không sợ như trước, chỉ là trong từng bước đi mang theo sự cẩn thận nên có. Hắn nắm tay Phụng Cửu Ca, từng bước từng bước chậm rãi tiến lên tầng năm.

Một mảnh đen kịt, ngăn trở bước chân đi tới của cả hai người. Trong màn đêm vô tận kia, có một sự vật gì đó đang ẩn nấp, mơ hồ truyền đến tiếng kêu trầm thấp của dã thú.

“Phu quân, người ta sợ lắm.” Giọng nói có phần nũng nịu, cơ thể mảnh mai càng tựa sát vào Vân Ngạo Thiên. Thế nhưng trong giọng điệu kia lại có sự hưng phấn không ngừng. Kinh Hồng cũng hứng phấn đến run rẩy, sợ ở chỗ nào chứ?

Giả vờ sợ mà cũng giả vờ đến giả tạo như vậy, Phụng Cửu Ca cũng tuyệt đối có thể được xem là kỳ nữ lớn gan làm liều.

Vân Ngạo Thiên không quay đầu lại, trên tay lại dùng sức nắm lấy tay Phụng Cửu Ca chặt hơn một chút.

Phượng Cửu Ca cảm nhận được sự yên bình từ lòng bàn tay truyền đến, thoáng ngậm miệng lại, im lặng tập trung tinh lực, cùng Vân Ngao Thiên lần mò trong màn đêm.

Bên tai truyền đến một tiếng thét chói tai bị ngắt quãng như đang hoảng sợ đến cực điểm, màn đêm này đã đem sự sợ hãi đó khuếch đại đến vô hạn, khiến cho con người ta sờn cả gai ốc.

Vân Ngao Thiên đột nhiên dừng bước, thiếu chút nữa đã khiến cho Phượng Cửu Ca luôn đi theo sau và một cái đau điếng.

“Sao thế?” Phượng Cửu Ca kề sát bên cạnh Vân Ngao Thiên, nhỏ giọng hỏi:

“Dơi hút máu.”

Dơi hút máu!

Lời của Vân Ngao Thiên làm lồng ngực Phượng Cửu Ca rơi “lộp bộp” một tiếng, khí điểm của Kinh Hồng trong tay bỗng nhiên thịnh, đem xung quanh đúc thành một bức tường sát khí, ngăn cản đám sát thần đang tiến tới đây.

Dơi hút máu chỉ là ma thú cấp sáu cấp bảy, một con thì cũng chẳng mạnh là bao. Đáng tiếc loài sinh vật bóng đêm này mà đến thì là hàng ngàn hàng vạn con, huống hồ chỉ là đang ở trong bóng đêm như thế này, không biết có lợi cho chúng thêm gấp bao nhiêu lần nữa.

Phượng Cửu Ca trở tay nắm lấy Vân Ngao Thiên, đem hắn kéo ra phía sau mình, giọng nói có chút hung hăng: “Chàng cứ ngoan ngoãn ở phía sau ta, bằng không đừng trách ta lát nữa không bảo vệ chàng chu toàn!”

Dứt lời, nàng đưa tay lấy ra từ trong nhẫn trữ đồ một viên Dạ Minh châu ném lên phía trước, hào quang sáng chói đột nhiên tỏa ra chiếu khắp bốn phía, trăm ngàn con dơi ánh mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào bọn họ, trên mấy bản mặt xấu xí đó có hai chiếc răng nanh còn dài hơn cả mắt, thoát nhìn đầy đặc âm khí, hết sức dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Dơi Hút Máu

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Đã tự: webtruyen.com

“Má ơi! Bọn chúng sợ là đã lâu lắm rồi chưa được ăn?” Phượng Cửu Ca còn thành thoi mà nghĩ, mình với Vân Ngao Thiên có đủ để cho đám dơi hút máu này nhét kê răng hay không đây.

Mặc dù nghĩ thì nghĩ, nhưng động tác trên tay cũng không chậm, sát khí toàn thân chợt xuất hiện, luồng khí trắng giống như con lốc cuốn lấy mọi thứ, đem nàng và Vân Ngao Thiên bảo vệ bên trong mắt trận.

Kinh Hồng đã khát máu, lại đụng phải một đám những kẻ so với nó còn khát máu hơn, nhất thời như muốn một mắt một còn để tranh giành, nên càng rung mạnh, dường như muốn tùy thời thoát khỏi sự trói buộc của Phượng Cửu Ca, vùng ra thoải mái chém giết một phen.

Phượng Cửu Ca cũng biết rằng không còn đường lui nữa rồi, liền thét to một tiếng: “Lên!” Kinh Hồng vừa nghe thấy lệnh, dường như kéo dài ra, giống như uyển nhược du long (rồng bơi uyển chuyển, uốn lượn) nhằm về hướng trận doanh của đám dơi hút máu mà xông thẳng đến.

Mà toàn bộ đám dơi hút máu đen ngòm một mảnh kia thì lại bay lên khắp bốn phía, thân thể khi đang cánh ra lớn hơn bình thường gấp mấy lần, tốc độ rất nhanh, khiến cho người ta tránh không kịp.

Phượng Cửu Ca đau lòng đưa tay lấy mấy viên Dạ Minh châu ném ra xung quanh để chiếu sáng, hai tay xuất chiêu như gió, mang theo sát khí phá hủy mọi thứ, từng đợt từng đợt quét sạch đi những thứ yếu mệnh.

Hai tay khó chơi bốn tay, huống chi đám dơi hút máu kia lại cứ tựa như vô cùng vô tận, một con chết, mười con tới. Mười con chết, lại thêm trăm con tới...

Một mình Phượng Cửu Ca thôi đã mệt rồi, huống hồ chỉ còn phải để ý tới Vân Ngao Thiên phía sau người nữa, vết thương vừa mới lành trên người nhanh chóng nứt toác, trên người chỉ trong chốc lát lại thêm vào những vết thương mới, khí huyết toàn thân cuộn cuộn, càng thêm kích thích đám dơi hút máu, một mảnh đen ngòm cứ thế nhào tới.

“Vân Ngao Thiên, chàng ổn chứ?” Trước mặt, đám dơi hút máu đang lao tới khiến Phượng Cửu Ca ứng phó không xuể, hoàn toàn không thể chiếu cố cho Vân Ngao Thiên phía sau, nàng bỗng dưng hết sức chặn lại một đợt tấn công, mới có hơi mà lo lắng hỏi thăm Vân Ngao Thiên.

Vừa mới phân tâm, tình hình Vân Ngao Thiên thế nào còn chưa rõ, thế nhưng lại để cho bọn doi hút máu kia thừa cơ lấn tới, Phụng Cửu Ca vừa chuyển mắt, một bàn mặt khó coi liền phóng lớn ngay trước mặt nàng, tựa như chỉ cần đến gần thêm chút nữa con doi sẽ làm mù mắt nàng.

Nàng hít vào một hơi, chưa hết hoảng hồn đã nhìn thấy con doi đột nhiên dừng lại ở trước mặt nàng, một ngón tay rỉ máu đặt lên mi tâm nó, giống như là dán phù chú lên cương thi, thoáng cái liền trở nên hiền lành.

Nàng thở hắt hắt vài hơi, quay đầu đưa tay vỗ vỗ lên vai của chàng trai phía sau người: “Không tệ a Vân Ngao Thiên, chàng vẫn là còn có thể dùng yêu pháp!”

Vân Ngao Thiên lạnh mặt, không chút cảm kích: “Phu quân.”

“Dạ dạ dạ, phu quân, cái trò hồi nãy của chàng là gì vậy?” Trong lúc nói Phụng Cửu Ca đã đổi chủ thành khách, núp ra sau lưng Vân Ngao Thiên.

Nàng từ trong ngực chứa đồ lấy ra một ít thuốc trị liệu, cũng lười thoa, nên cầm rắc thẳng lên khắp người, thừa dịp đám doi kia đang bị Vân Ngao Thiên cản lại, nàng cầm máu trước đã rồi nói tiếp.

Vân Ngao Thiên ở phía trước sắc mặt lạnh đến kinh người, ngón tay xước nhỏ từng giọt từng giọt máu tươi, khiến cho đám doi hút máu co rúm lại thành một đồng, không ngừng lui về sau!

“Bọn chúng sợ máu của ta.”

Sợ máu của Vân Ngao Thiên? Điều đó không phải quá tốt sao!

Phụng Cửu Ca giương tay lên, Kinh Hồng ở giữa không trung xoay tròn vài vòng, một lần nữa trở về trong tay nàng: “Phu quân à, thời khắc nguy cấp, là lúc chàng nên đầu rơi máu chảy!”

Nâng đao lên chuẩn bị chém xuống, đã thấy ngón tay Vân Ngao Thiên ngừng nhỏ máu, nơi miệng vết thương toát ra hàn khí, trong giây lát đã kết thành băng lạnh!

Nàng sao lại quên mất, nam nhân này vẫn còn đang mắc cái bệnh đóng băng này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mạo Hiểm

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Địa tự: webtruyen.com

Kinh Hồng chuyển hướng trong không trung, cứng rắng mà ngừng lại, Phụng Cửu Ca nghiêng rắng, xoay người xông về phía đám ác ma kia, nhưng lại bị Vân Ngao Thiên kéo mạnh trở về: “Đừng đợi cạnh ta.”

Phụng Cửu Ca quay đầu cười thần nhiên: “Phu quân, chàng sợ rồi sao?”

Thế nhưng khi thoáng trông thấy Vân Ngao Thiên, ý cười lại ngưng trên khóe miệng, thật lâu sau mới hồi thần lại.

Chỉ thấy trong miệng Vân Ngao Thiên như đang khê niệm cái gì đó, băng trên ngón tay bị đông cứng kia dần tan ra, để lộ miệng vết thương đỏ thắm.

Phía trước mặt hắn, một con doi hút máu lớn hơn so với những con khác bay tới, nhe răng nanh, cắn một miếng vào ngón tay Vân Ngao Thiên.

Phụng Cửu Ca nhìn thấy cảnh này, chỉ biết cắn chặt môi dưới, bình tĩnh đợi ở bên người Vân Ngao Thiên, không lên tiếng.

Cả người con doi đang từ từ phồng to lên, giống như một quả khinh khí cầu căng tròn, càng ngày càng lớn.

Sắc mặt Vân Ngao Thiên dần trở nên khó coi, khí huyết toàn thân tập trung ở trên đầu ngón tay, sau đó lại bị con doi kia hút vào trong miệng.

Người hắn hơi lao đảo, suýt ngã ra đất. Việc Phụng Cửu Ca có thể làm chỉ là đỡ lấy thân thể hắn.

“Chàng làm như vậy, quá mạo hiểm.”

Dung nhan lãnh khốc luôn để lộ ra vẻ lạnh băng tuyệt đối, khí thế của Vân Ngao Thiên cũng không bởi thế mà giảm đi nửa phần: “Hừ, con doi hút máu

vua nhỏ bé này, sẽ vì sự tham lam của chính nó mà trả giá đắt.”

Cơ thể của con dơi hút máu vua kia dường như không thể tự khắc chế mà cứ tiếp tục bành trướng, nó dường như cũng ý thức được điều kỳ lạ này, vùng vẫy muốn buông ngón tay Vân Ngao Thiên ra, nhưng lại chợt phát hiện ra là đã bị hàn băng nơi vết thương tấn công, đông lạnh toàn thân nó đến rét run.

Đồ tốt, cũng phải có mệnh mới hưởng thụ được.

Vân Ngao Thiên trầm tĩnh nhìn quý vương hút máu trước mặt mình. Thân thể tròn vo đen nhánh đột nhiên vỡ toác khắp tứ xứ, như là ám khí vô cùng lợi hại, muôn vàn nhũ băng từ bên trong người nó bắn ra, từng mảnh từng mảnh như pháo nổ dồn dập bắn phá đám dơi hút máu đã mất đi đầu đàn đang bay tán loạn xung quanh, thoáng chốc thương vong thể thảm.

Phượng Cửu Ca nương theo ánh sáng của Dạ Minh châu trông thấy được công tắc tầng sáu đã được bật, mắt sáng lên, trực tiếp nâng Vân Ngao Thiên đang suy yếu cực đỉnh nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Tầng sáu.

Sắc trời bên ngoài đã tối, bóng đêm âm u, không có nổi một ngôi sao, thoát nhìn áp lực vạn phần.

Song trên khoảng sân rộng, lại không có một người nào rời đi, tất cả đều im lặng chăm chú quan sát động tĩnh của Linh Lung tháp, mặc dù bọn họ cũng chẳng biết được rốt cuộc bên trong tháp đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi nghe tiếng tầng sáu mở ra, khuôn mặt Phượng Chấn chợt hiện lên một tia mừng rỡ: “Quá tốt rồi!”

“Lão gia tử, cháu gái ruột của người đang ở trong nước sôi lửa bỏng, người còn nói như vậy!” Phượng Vân đỏ mắt, nếu như ông có thể vào trong, thật hận không thể lập tức đem người trở ra.

Cho dù có bất hòa nữa cũng chẳng sao?

Bọn họ là cha con, cho dù cắt đứt khớp xương với bắp thịt, nói không quan tâm đi nữa, thì cũng là giả.

“Aizz, Ngũ đệ, cha nói như vậy, nhất định là có đạo lý của ông, đệ vội cái gì.” Phượng Tịch vừa thấy bộ dạng nôn nóng bất an của Phượng Vân, vội vàng an ủi.

Phượng Chấn vuốt râu, nói: “Tầng sáu- Diệt Khí tầng. Đối với những người tu luyện đấu khí như chúng ta mà nói, là tầng tất chết. Bởi vì sau khi tiến vào tầng sáu, tất cả đấu khí trên người chúng ta đều sẽ biến mất hết, không khác gì người thường. Nhưng đối với Cửu Nhi mà nói, lại chẳng có gì to tát.”

“Quả thật như thế mới tốt.” Phượng Kinh Ca vòng tay ở bên cạnh, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trận Pháp

CHUYỆN NGŨ: TỬ SA

Địa tự: webtruyen.com

Phượng Cửu Ca từ nhỏ đã không sống trong nhà, sau khi trở về mọi người ai cũng cưng chiều nàng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Trên đường ngang ngược hống hách, gây ra họa lớn họa nhỏ gì thì cả nhà cũng đều nhắm mắt mở mắt cho qua.

Tuy rằng mọi người đều nghe nói rằng vị tiểu thư này đã học được một thân công phu còn lợi hại hơn cả đấu khí trở về, nhưng vẫn chưa có ai chân chính tỷ thí qua với nàng. Chút hư danh đó hẳn là do mọi người trong nhà vì bảo vệ cho nàng mà truyền ra, thực lực chân chính có lẽ cũng thường thôi.

Đối với một tôn giả thanh khí như Phượng Kinh Ca mà nói, Phượng Cửu Ca chẳng qua chỉ là phế vật của Phượng gia, ngoại trừ nhiều tai mắt ra, thì chả được quái gì.

Ngày hôm nay tiến vào Linh Lung tháp, ra được hay không còn chưa biết được, càng đừng hy vọng nàng có thể tức giận thay Phượng gia.

Mà ở đây, ngoại trừ Phượng Chấn hiểu rõ được thực lực của Phượng Cửu Ca ra, thì đa số mọi người đều chẳng nghĩ khác Phượng Kinh Ca là bao. Ngày thường bọn họ rất chiều chuộng Tiểu Cửu, nên hiện tại lo lắng đến độ quên mất là đã trễ giờ ăn tối.

Bên trong tháp, Phượng Cửu Ca nhìn bảy bảy bốn chín ngọn đèn dầu đang trôi lững lờ xung quanh, phòng bị hồi lâu không thấy động tĩnh gì, lúc này mới nằm ngửa ra đất, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng cho bọn họ chút ít thời gian để thở.

Chỉ là tầng sáu này thế nhưng một chút nguy hiểm cũng không có, thật kỳ lạ.

Vân Ngạo Thiên bên cạnh do bị con doi hút máu vua kia hút quá nhiều máu, nên cả người có chút suy nhược. Lúc này đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa, một tầng khí lam mỏng manh hiện ra xung quanh hắn.

Nhưng mà khí khí màu lam kia vừa hiện ra lại lập tức như bị không khí xung quanh hấp thụ, thoáng cái đã biến mất không thấy tăm hơi. Vân Ngạo Thiên thử lại một lần nữa, kết quả cũng y như vậy, hẳn lúc này mới xác định là trường khí của tầng sáu này có chút không đúng.

Vân Ngạo Thiên không khỏi nhíu mày: “Những ngọn đèn trôi nổi này là trận pháp áp chế đầu khí.”

Chẳng qua là không nghĩ tới, ngay cả khí tức Hồi Nguyên thuật của hắn cũng bị áp chế.

Xem ra trận pháp này, rất tinh diệu.

“Áp chế đầu khí ư?” Phụng Cửu Ca vừa nghe thấy liền cao hứng, “Ha ha, may mà ta trời sinh đã không có đầu khí, bằng không ở nơi này không sớm thì muộn cũng chết trắng cổ? Phu quân, về sau cứ theo ta đi, ta nhân phẩm tốt, được trời chiếu cố.”

Vân Ngạo Thiên thấy phương hướng di động của bốn mươi chín ngọn đèn dầu đột nhiên thay đổi, thần sắc không đổi: “Xem ra ông trời thật sự chiều cố nàng rồi.”

Lời vừa dứt, cảnh tượng trong phòng bỗng nhiên thay đổi. Bảy bảy bốn chín ngọn đèn dầu kia giống như là bị cái gì đánh trúng, nháy mắt vỡ vụn trong không trung.

Cùng lúc đó, nóc nhà trên đầu bọn họ chậm rãi mở ra hai bên, nước biển xanh thẳm xuôi theo khe hở được mở ra ra sức tuôn vào bên trong, chớp mắt liền dâng ngập đến thắt lưng hai người bọn họ.

Phụng Cửu Ca dùng mắt ra hiệu cho Vân Ngạo Thiên, hai người đều hiểu mà không cần nói xông về phía cái lỗ hổng đang mở ra phía trên nóc nhà.

Căn phòng này đã bị chặn đường xuống dưới, có nghĩa là tầng sáu này chính là một không gian khép kín. Bọn họ mà cứ ngây ngốc ở đây nhất định sẽ bị nước chìm chết, không bằng ra sức lên được tầng bảy, nói không chừng còn có một con đường sống.

Song nói thì dễ, làm mới khó.

Cột nước đổ xuống nặng như vạn quân, cứ như vậy mà trực tiếp xông đến nghênh đón cột nước kia, không thể nghi ngờ là bản thân sẽ như va phải lưỡi đao. Mất thấy nước đã muốn ngập quá đầu, Vân Ngạo Thiên và Phụng Cửu Ca vẫn còn ở nơi nóc nhà mở ra mà thử đi thử lại, có thể ngoi lên thêm nửa phần ở đâu đây?

“Không được... rồi...” Phụng Cửu Ca vừa mới mở miệng nói, nước chung quanh liền ừng ục tràn vào trong cổ họng nàng. Nàng bị nước làm cho sặc đến ho khan, đập nước cho nổi lên trên mặt nước được một lát, thì lại bắt đầu chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cường Hôn

Đã tự: webtruyen.com

Áp lực của nước, không khí ít ỏi, khiến cho con người ta ngạt thở.

Phụng Cửu Ca chỉ cảm thấy cổ mình như bị người ta bóp chặt, lồng ngực lại càng giống như bị một tảng đá nặng đè lên trên, đau đớn không chịu nổi.

Bỗng nhiên, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy eo nàng, kéo cả người lên, đem nàng từ dưới đáy nước túm lấy, ngũ tạng lúc này như bị xé nát.

Vân Ngạo Thiên ở trên mặt nước hít sâu vài hơi, đem miệng áp lên trên môi Phụng Cửu Ca, có chút bất chấp mà trói buộc nàng trong lòng.

Không giống như đang hô hấp nhân tạo, mà là giống như đang triển miên mát lấy thì đúng hơn.

Đôi môi bạc kien nghị tiếp xúc với hai cánh môi mềm mại, cái cảm giác đó, thật là tuyệt đến chết người.

Phụng Cửu Ca sững sờ trong giây lát.

Ý thức thoáng trở nên mơ hồ trong đầu lập tức liền thanh tỉnh trở lại.

Nàng đây có thể tính là đang bị... cưỡng hôn không?!

Hồi thần lại, lại thấy Vân Ngao Thiên ôm lấy nàng liều mạng bơi về hướng lỗ hồng đang mở ra, cả người hần suy yếu, căn bản là không thể chịu nổi sức ép cực lớn kia, huống chi còn đang mang theo nàng...

Thần sắc trong con ngươi Phụng Cửu Ca khẽ dao động, sau đó cũng không có tâm tư để suy tính gì khác, dùng hết sức đạp chân bơi lên phía trước.

Căn phòng lúc này đã ngập đầy nước, mà cái khe hở đang mở ra phía trên nóc nhà kia, cũng đang bắt đầu từ từ khép lại, chuẩn bị đem nơi đây đóng kín lại thành một thế giới hoàn toàn cách biệt.

Phụng Cửu Ca thật sự đem hết tất cả sức bình sinh ra, nhưng ở trong nước không thể nào như ở trên mặt đất được, gia tăng tốc độ hết sức vẫn cảm thấy không đủ nhanh.

Vân Ngao Thiên bỗng trở tay nắm lấy cánh tay Phụng Cửu Ca, đem nàng đẩy lên trên mặt nước, mà hần thì lại bị phản lực đẩy lùi, đề cho chìm xuống vài phần.

“Chàng... ôi đừng...” Phụng Cửu Ca đỏ cả mặt, vừa hé miệng liền uống phải mấy ngụm nước.

Nàng biết Vân Ngao Thiên làm như vậy là gì cái gì. Hần muốn giúp nàng ra ngoài, mà hần...

Phụng Cửu Ca dường như không dám nghĩ tiếp nữa, lập tức quay đầu một lần nữa bơi vào trong nước túm lấy cánh tay Vân Ngao Thiên.

Nam nhân của nàng, chỉ có nàng được định đoạt, không thể để cho ai khác cướp đi.

Hủy tháp, phá nước, có gì không làm nổi!

“Ầm——” Nóc nhà đóng lại, phát ra một âm thanh rền rĩ cực lớn.

Cùng lúc đó, Kinh Hồng trong tay Phụng Cửu Ca trở nên dữ tợn, đao sắc xé không, Kinh Hồng uốn lượn!

Chỉ thấy một đường ánh sáng màu trắng lóe qua, nóc nhà trên đầu nhất thời phát ra một tiếng vang lớn, phá ra một lỗ hồng tròn đường kính chừng một thước.

Phía trên đó lại không có cột nước nào đổ xuống nữa.

Tầng sáu nơi bọn họ đang ở toàn bộ đã bị nước ngập kín, nếu nước tiếp tục trút xuống thực sự là không thể tìm thấy nơi nào để chứa nữa.

Kinh Hồng trong tay Phụng Cửu Ca múa may không ngừng, đem nước phía trên đánh bắn ra như đạn. Mà tay kia của nàng bắt lấy Vân Ngao Thiên, loan đao đang mượn lực nơi lỗ hồng, hai người lội ngược nước mà lên, xông về phía miệng lỗ.

Giao long xuất thủy, mỹ nhân xuất dục (dục ở đây là tắm tấp, ý chỉ hình ảnh mỹ nhân bước ra khỏi nước khi tắm xong), hai dáng người ướt đẫm nghiêng người ngã sang mặt phẳng hai bên, thờ hồng học liên tục mấy cái mới ngừng lại được.

Phụng Cửu Ca ghé vào trên người Vân Ngao Thiên, dùng tay nâng người dậy, ánh mắt sáng trong, nhìn thẳng vào hần: “Vừa rồi tại sao lại làm như vậy?”

Ánh mắt Vân Ngao Thiên không né tránh, trước sau như một, thản nhiên như thường: “Nàng chạy trước, rồi ta tự có cách để chạy ra.”

Phụng Cửu Ca mạnh mẽ nằm sấp người, ôm lấy Vân Ngao Thiên, giọng nói có chút khàn: “Vân Ngao Thiên, tin tưởng ta, chàng sẽ là một phu quân tốt.”

Cặp mắt sắc như ưng trở nên dịu dàng đôi chút, Vân Ngao Thiên nhàn nhạt nói: “Phu quân.”

Phụng Cửu Ca cơ hồ dở khóc dở cười: “Dạ, phu quân.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bảo Bối Mới

Hai người cùng ngồi dậy, lúc này mới bắt đầu xem xét kỹ tầng thứ bảy của Linh Lung tháp.

Không gian hư vô giống như vũ trụ mênh mông vô bờ, một dòng sông cuộn sóng giắt qua ở phía trên hai người bọn họ, thời khắc này đang vội vã trôi mau.

Xung quanh bọn họ, tất cả chỉ là một bầu trời đầy sao bao la bát ngát. Ngay cả nơi mà bọn họ đang đứng, cũng đột nhiên biến thành một mảnh hư vô tăm tối.

Lực hút Trái Đất dường như chẳng có bất kỳ tác dụng gì đối với không gian nơi đây, nhìn dòng sông giắt ngang qua trên đỉnh đầu bọn họ, Phượng Cửu Ca thật sự cảm thấy thế giới này kỳ thực đã hoàn toàn điên đảo.

Vân Ngạo Thiên ngược nhìn dòng sông trên đầu, môi bạc khẽ nhếch có chút dăm chiêu. Hắn nhìn về phía Phượng Cửu Ca, lại thấy nàng cũng đang nhìn hắn.

“Xem ra chúng ta thật sự có tâm linh tương thông rồi.” Hai người cùng nghĩ như nhau.

Bức tranh dạng khối lắp ghép ở tầng ba, hình ảnh cuối cùng không phải chính là dòng sông này sao, còn có cả một cái hộp treo ở trên nữa?

Phượng Cửu Ca nhớ tới viên Dạ Minh châu lúc mình ở tầng năm đối đầu với đám doi hút máu đã quăng ra, mà lòng đau như cắt, lúc này đã lên được tầng bảy, không lấy được bảo bối kia, tuyệt không cam lòng.

“Tìm thôi. Cái hộp đó chắc không chạy khỏi nơi này được đâu, sớm muộn gì nó cũng là của chúng ta.”

Vân Ngạo Thiên chỉ chỉ dòng sông ở trên đầu, thần sắc hơi nghiêm: “Điều đó cũng chưa chắc.”

Phượng Cửu Ca ngẩng đầu, nhìn thấy cái hộp trong tranh kia đang ở trong lòng sông, theo sóng cuộn trôi đi, chẳng biết sẽ bị dòng nước cuốn về đâu.

Lòng nàng khẽ thất lại, vội vàng muốn nhún người nhảy lên bắt lấy chiếc hộp, lại phát hiện mình bật nhảy hồi lâu mà độ cao nhảy được vền vền chỉ có nửa thước, ngay cả một cọng lông tơ của chiếc hộp cũng chạm không tới.

“Bảo bối của ta...” Phượng Cửu Ca vẻ mặt đau khổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc hộp theo sóng trôi đi, mà nàng thì phải đứng tại chỗ bất lực ngó theo.

Vân Ngạo Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào dòng sông cuộn sóng, chả biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Phượng Cửu Ca thấy thế bèn đưa tay hươ hươ trước mặt hắn, mắt híp lại, cười như không cười: “Phu quân, hôn đi nơi nào rồi?”

“Viên nội đan của bò cạp lửa thiên ma kia đâu?” Mắt Vân Ngạo Thiên chớp nhẹ một cái, hỏi thẳng.

Ý chí cảnh giác của Phượng Cửu Ca được nâng lên: “Chàng muốn đòi lại?”

“Muốn sống thì đưa đây, ta cho nàng một bảo bối mới.”

Mắt khẽ chuyển, nhưng vẫn là lấy viên nội đan bò cạp lửa thiên ma từ trong nhẫn chứa đồ ra, đưa cho Vân Ngạo Thiên.

Phượng Cửu Ca nàng không phải là người chỉ vì một bảo bối mà ngay cả mạng cũng không cần.

“Bảo bối mới không lợi hại, ta sẽ không để yên cho chàng.”

Chẳng qua là ngẫu nhiên sẽ vì bảo bối mà liều mạng một phen.

Vân Ngạo Thiên cầm lấy viên nội đan ma thú màu đen pha đỏ, dùng lực, trực tiếp ném về phía dòng sông lơ lửng trên không trung kia. Một con sóng trào cuộn kéo tới, viên nội đan ma thú cấp mười ba trong nháy mắt đã biến mất.

Phượng Cửu Ca thấy thế liền hít vào một ngụm khí lạnh, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Ngạo Thiên, thầm mắng một câu đồ phá gia chi tử.

Chỉ trong chốc lát, gió nổi mây phun.

Dòng sông vốn yên tĩnh bởi vì viên nội đan ma thú rơi vào, trong nháy mắt nổi điên, bọt nước văng tứ tung.

Vô số dòng nước mạnh điên cuồng lao về phía bọn họ. Cái thứ không xương yếu ớt đó, giờ đây giống như dưới dao sắc bén nhất trên đời, giận dữ xóa sạch mọi thứ, khí thế trùng trùng cuộn cuộn tới.

Phản ứng đầu tiên của Phượng Cửu Ca chính là đưa tay kéo lấy tay Vân Ngạo Thiên, sau đó dốc hết sức bỏ chạy. Thế mà Vân Ngạo Thiên lại không chút hoang mang, đứng yên tại chỗ không chút động đậy, sừng sững như núi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thủy Linh

Thần sắc bình thản, trấn định như thường. Ánh mắt lãnh khốc, không một chút biểu cảm.

Khí phách toàn thân lưu chuyển, khí tức điên cuồng vút qua khắp bốn phía.

Nam nhân này...

Phượng Cửu Ca cũng không biết mình mắc bệnh gì mà lại đứng yên ở đây với hắn, nhìn nước sông cuộn cuộn trên đỉnh đầu bọn họ, toàn bộ đang trút xuống.

“Phu quân à, chúng ta đây có thể xem là đang chết vì tình không?” Phượng Cửu Ca chẳng biết vì sao trong lòng lúc này lại trở nên bình tĩnh lạ thường, còn có tâm tình để mà đùa giỡn.

Nàng nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, chân mày khẽ nhướng, trong mắt toát lên một tia sắc thái kỳ lạ.

Nam nhân này, trừ việc có chút lảm li ra, thì thật đúng là một chàng trai không chỗ nào chê.

Dường như muốn đối nghịch với Phượng Cửu Ca một phen, Vân Ngạo Thiên mở miệng, lập tức phá hủy đi ý nghĩ ban nãy trong lòng nàng: “Nàng muốn chết, còn ta thì không.”

Phượng Cửu Ca chán chường.

Giương mắt nhìn lên, nước sông đang trút xuống kia nghiễm nhiên đã đến gần trong gang tấc. Phượng Cửu Ca cảm Kinh Hồng múa may kín kẽ đến nỗi gió cũng không thể lọt qua, che chắn phía trên đầu nàng và Vân Ngạo Thiên.

“Vân Ngạo Thiên à, rốt cuộc trong hồ lô của chàng bán thuốc gì, ta không chống đỡ được nữa rồi!”

Lực nước trút xuống quá lớn, nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, làm sao địch nổi muôn ngàn sát phạt được cơ chứ?

Vân Ngạo Liên lại đưa tay ngăn động tác của nàng lại, huyền y bay lượn, mặt mày đỉnh đạc: “Không cần nàng chống đỡ, nước này cũng không dám dẫm thương ta.”

Nói không dẫm thương người liền không dẫm thương người sao, bộ nước này hiểu được ý người à?

Đập vào mắt Phượng Cửu Ca là sóng nước ngập trời bao phủ lấy hai người bọn họ, thế nhưng nàng vẫn cắn môi dùng tay.

Nam nhân Vân Ngạo Thiên này, tự tin nhưng không tự phụ. Chuyện hắn nói không, thì sẽ không.

Nàng, tạm thời tin hắn!

Nước sông lan tràn, sóng lớn cuộn cuộn, khí thế ào ạt. Nhưng khi đến nơi Vân Ngạo Thiên đang đứng, liền trở nên chậm chạp khoan thai.

Con mãnh thú đại hồng thủy càn rỡ điên cuồng kia, đang ở trên đỉnh đầu Vân Ngạo Thiên tự động rẽ ra, như thể gặp phải một vật chắn cực lớn, bắn tung tóe sang hai bên.

Phượng Cửu Ca thấy thế, nhướng mày, nhếch môi cười: “Phu quân, không phải là chàng dùng yêu pháp gì đó chứ?”

“Thứ nhỏ nhặt này không xứng để dùng pháp thuật.” Giọng Vân Ngạo Thiên trầm thấp để lộ ra sự sắc bén tuyệt đối, một cặp mắt đen như Hắc Diệu thạch, càng nhìn càng đen không thấy đáy.

Hắn đột nhiên đưa tay về phía trước, năm ngón tay bắc thành chảo, vung một chảo vào trong dòng nước, lấy ra một thứ giống như quả cầu thủy tinh, trong suốt màu thủy lam, ở giữa mơ hồ ửng lên màu đỏ sậm.

Quả cầu thủy tinh vừa rời khỏi dòng nước, dòng sông lập tức biến mất, không gian vô tận xung quanh “hiu” một tiếng bị hút đi hết, để lộ ra bộ dạng vốn có bên trong tháp.

“Hóa ra là do thứ nhỏ bé này giờ trò quỷ.” Phượng Cửu Ca đưa tay chọc vào quả cầu thủy tinh trong tay Vân Ngạo Thiên, lại phát hiện ra thân thể của nó mềm mại, chọc một cái thôi mà chạm tới đáy.

Nàng cảm thấy ngạc nhiên, chột chột liên tiếp thêm mấy cái, bỗng phát hiện ra một cặp ngọc màu đen cỡ bằng hạt mè phía trên quả cầu thủy tinh như đang nhìn nàng, nhúm đỏ sậm bên trong quả cầu ngày càng đỏ lên.

“Cái thứ này rốt cuộc là gì vậy?” Nhìn bộ dạng, chắc không phải thứ gì hiền lành.

Vân Ngao Thiên buông tay ra, ném quả cầu bằng thủy tinh xuống đất” “Thủy Linh, trời sinh trời dưỡng, thao túng sức nước, tặng nàng làm đồ chơi.”

Thủy Linh vừa rời khỏi tay Vân Ngao Thiên, liền bắt đầu sôi ngay trên mặt đất. Thân thể màu thủy lam biến hóa tùy ý, giống hệt như chất dẻo tổng hợp, lúc vuông lúc dẹt, hoán đổi liên tục.

Không phải là tính tình nó quá vui vẻ hay gì, mà là bên trong nó đang có một viên nội đan ma thú cấp mười ba, đang thiêu cháy khiến nó khó chịu.

Phượng Cửu Ca vừa trông thấy cảnh này, cũng liền hiểu rõ vì sao Vân Ngao Thiên lại muốn đòi lại viên nội đan kia. Nội đan ma thú cấp mười ba cũng không phải là thứ dễ ăn như vậy, thiên hạ này có rất nhiều người đã bị hủy hoại ở chữ “tham”, huống hồ chỉ một tiểu Thủy Linh còn chưa hiểu việc đời

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lệnh Bài Hoàng Kim

Thủy Linh ở trên mặt đất lần qua lần lại một hồi rồi lại nhảy lên trên người Vân Ngao Thiên, sống chết bám lấy hắn. Hắn lại không chút lưu tình nào mà đem nó ném vào trong tay Phượng Cửu Ca: “Đồ của nàng, nàng tự xử lý đi.”

Thủy Linh vừa thấy Phượng Cửu Ca, hai tua xúc giác mềm mại thò ra từ bên trong quả cầu thủy tinh, ôn nhu sờ tay nàng, giống như đang lấy lòng.

Gỡ cái thứ này ra dùm ta cái, khó chịu, Tiểu Thủy khó chịu.

Phượng Cửu Ca biết dụng ý của Vân Ngao Thiên. Cái thứ trời sinh trời dưỡng này, so với ma thú còn trân quý hơn nhiều, chỉ có thể gặp không thể cầu. Hắn đề nàng tự xử lý là muốn Thủy Linh nhận chủ.

Nàng lặng im một lúc, đưa tay lấy từ trong nhẫn trữ đồ ra một viên Hộ Tâm đan cao cấp nhất, vẻ mặt thấy chết không sờn: “Được, hôm nay tiện nghi gì cũng đều để cho vật nhỏ này chiếm hết.”

Hộ Tâm đan cao cấp nhất đó a, thứ này tốn hết biết bao nhiêu tấn dược liệu quý giá mới có thể luyện ra được một viên!

Người luyện khí đều dùng nội đan ma thú để gia tăng công lực, thế nhưng tác dụng phụ lại rất lớn, lệ khí chứa bên trong nội đan sẽ gây ra tổn thương lớn đối với cơ thể. Cho nên việc chế luyện đan dược phụ trợ cũng rất được coi trọng.

Mà một viên Hộ Tâm đan cấp cao nhất này, hiệu quả tuyệt đối không thua kém gì viên nội đan ma thú cấp chín hay mười, mấy vị dược liệu quý giá trong này là do bản thân nàng tự đi kiếm.

Vừa nghĩ tới liền cảm thấy cả người đau đớn khôn nguôi.

Thủy Linh một ngụm nuốt chửng viên Hộ Tâm đan, màu đỏ sậm bên trong người cũng bắt đầu dần biến mất. Nó nhìn thấy cơ thể mình khôi phục lại màu thủy lam vốn có, liền kêu lên một tiếng vui vẻ rồi nhảy nhót tung tăng, thân thể tròn vo thoáng cái vươn ra vô số tua xúc giác, vung vẩy khắp bốn phương tám hướng.

Mắt thấy lại sắp bị nước chìm lần nữa, Phượng Cửu Ca vội bày ra tư thái chủ nhân: “Tiểu Thủy, không được nghịch ngợm.”

Hu hu hu, người ta cao hứng một chút cũng không cho.

“Ngoan, sau này đi theo ta, ta tìm cho ngươi thứ chơi còn vui hơn.” Phượng Cửu Ca nghiêm nhiên bày ra vẻ mặt của bà ngoại sói.

Được được được, Tiểu Thủy muốn chơi thứ vui.

Phượng Cửu Ca đem Tiểu Thủy lừa xong, lúc này mới ngược mắt nhìn Vân Ngao Thiên.

Chẳng biết là hắn đã tìm thấy cái hộp gỗ kia khi nào, ánh mắt lúc này như băng, bầu không khí gần như bị đông cứng, nháy mắt như rơi vào nơi băng thiên tuyết địa.

Gương mặt sắc như kiếm tước rũ xuống vài sợi tóc mai, một đôi mắt lạnh mãnh liệt kinh người. Môi bạc kiên nghị phía dưới sóng mũi cao thẳng mím chặt, mang đầy sự nghiêm túc.

Phượng Cửu Ca giương mắt nhìn vào trong chiếc hộp kia, chỉ thấy một miếng lệnh bài hoàng kim hình thoi lẳng lẳng nằm ở bên trong, một mặt khắc hình song long hí châu sống động như thật, mặt khác có hai rãnh lõm vào, có vẻ như là hai đường tiếp hợp.

Nàng cảm miếng lệnh bài lên nhìn phải nhìn trái, xác định là không có chỗ nào đặc biệt. Thế nhưng trông bộ dạng của Vân Ngạo Thiên, thứ này lại lịch cũng không phải vừa.

Thủy Linh ở bên cạnh thoáng cái lướt qua, giơ ra mấy cái tua trong suốt, đem miếng lệnh bài bao kín lấy.

Của Tiểu Thủy, đồ của Tiểu Thủy.

Phượng Cửu Ca nhưong mảy, giả vờ giận dữ nói: “Ngươi còn không trả lại, ta liền không dẫn ngươi ra ngoài chơi.”

Một vật bị nhốt ở trong tháp chưa từng thấy qua cảnh đời chính là rất dễ lừa, lập tức tâm không cam tình không nguyện đem miếng lệnh bài hoàng kim để lại vào trong tay nàng.

Nàng nghĩ ngợi một chút, lại đưa cho Vân Ngạo Thiên: “Phu quân...”

Vân Ngạo Thiên không có nhận lấy, thu lại thần sắc mãnh liệt, khôi phục bộ dạng bình thường không chút gọn sóng như cũ: “Cất đồ cho tốt, chúng ta đi ra.”

Tiếng thông báo đã qua tầng bảy vang lên, trên khoảng sân rộng lại trong nháy mắt không một tiếng động. Mãi hồi lâu sau, mới âm âm vang lên tiếng tán thưởng như sấm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đã Hót Liền Kinh Người

Ánh hào quang màu vàng rực rỡ phá tan màn đêm vô tận, chiếu lên làm đỉnh Tiên Nữ sáng gần như ban ngày.

Trong khoảnh khắc ấy, mọi người cứ như thế mà đứng giữa cái không gian vừa ngày vừa đêm đó.

Tiếng khen ngợi vang lên không ngớt, cứ như sấm vang rầm trời, thật lâu vẫn chưa dứt.

“Tiểu Cửu giỏi, trăm nghìn năm qua vẫn chưa có ai có thể xông vào tầng thứ bảy Linh Lung tháp, thật sự là tăng thể diện cho Phượng gia ta! Ha ha ha...” Nhị gia Phượng gia- Phượng Quân, tính tình hào sảng liên tục cười lớn ba tiếng, làm chấn động màng nhĩ tất cả mọi người xung quanh.

Trịnh Nghiệp Minh bên cạnh kinh ngạc nhìn Phượng Khinh Ca: “Khinh Nhi, nàng không phải nói là Cửu muội của nàng là một phế vật không có đầu khí sao? Vậy chuyện này là sao?”

Phượng Khinh Ca vẻ mặt âm trầm, hung hăng trừng Trịnh Nghiệp Minh một cái: “Thu lại cái dáng vẻ không được lợi gì kia của chàng đi. Nàng là muội muội ta, thực lực nàng ra sao ta còn không rõ à? Chàng không nhìn thấy tên nam nhân nàng mang theo bên mình sao? Vừa nhìn liền biết không phải thứ hiền lành gì. Chàng còn không mau phái người đi điều tra lai lịch tên đó.”

“Được, ta lập tức phái người đi ngay.”

Phượng Vân lúc này khóe miệng co giật, vẻ mặt không tin được.

Con gái ruột của hắn, cứ tưởng rằng ngoài việc chuyên đi đập phá bảo bối của hắn, tính tình xấu xa muốn chết, giống như một kẻ lưu manh ra, thứ miễn cưỡng có thể xem là ưu điểm, chính là có thể lừa lão gia tử xoay vòng vòng.

Hắn trước giờ cũng không trông cậy nàng có thể trở thành người tài gì, dù sao bẩm sinh không có đầu khí, thì bước khỏi đầu cũng thấp hơn người ta phân nửa đoạn đường rồi.

Thế nhưng không hót thì thôi, đã hót liền kinh người. Không bay thì thôi, đã bay liền lên tận trời xanh.

Hôm nay... Hôm nay...

Tất cả mọi người đứng cạnh Linh Lung tháp giờ đây, mắt thấy các cơ quan từng tầng từng tầng mở ra, thẳng cho đến đỉnh.

Linh Lung tháp là tháp thủ hộ trăm nghìn năm nay của Phượng gia, người có thể từ trong tháp bước ra, trừ ông tổ thì chưa từng có ai khác.

Một phế vật không thể tu luyện đầu khí, chẳng lẽ đúng như lời lão gia tử từng nói, đã học cái công phu gì đó còn lợi hại hơn cả đầu khí?

Phượng Tịch thân là con trưởng Phượng gia, thường ngày vẫn rất bình tĩnh. Ông vừa thấy qua Vân Ngạo Thiên, không khỏi dè dặt giọng, nhỏ tiếng hỏi Phượng Chấn: “Cha, người thầy thế nào? Vị nam nhân Tiểu Cửu mang về kia...”

Phượng Chấn vuốt nhẹ chòm râu, cười sâu xa: “Kim Lâm há chẳng phải là vật trong ao? Vị nam nhân kia nếu lợi dụng được tốt, địa vị Phượng gia ta sẽ ngày đi ngàn dặm. Nếu lợi dụng không tốt, thì chính là tai ương ngập đầu.”

“Vây...”

“Chuyện hôm nay, ta không hy vọng kẻ ngoài sẽ nghe được chữ nào.”

“Dạ.”

Phượng Chấn nhìn cửa trận của Linh Lung tháp đang chậm rãi mở ra, không khỏi cười tít mắt khoát khoát tay: “Đi chuẩn bị hôn lễ cho Tiểu Cửu đi.”

“Đúng rồi phu quân, nãy nước của Tiểu Thủy có thể không ảnh hưởng đến chàng sao, vậy vừa rồi...”

“Vừa rồi ta đã nói với nàng rồi, nàng chạy trước, tự ta sẽ có cách.”

“Ta là nói vì cái gì thừa cơ hôn ta!”

“Nàng sắp chết.”

“Vân Ngạo Thiên!”

“Phu quân.”

“Phu quân cái đầu!”

Phượng Cửu Ca và Vân Ngạo Thiên vừa đi vừa đấu khẩu, kết quả bất thành linh vang lên một trận âm vang mạnh mẽ, cửa trận trước mặt vừa mở ra, liền nhìn thấy những con người vây xung quanh với vẻ mặt đầy ý cười ái muội, nhìn đến mức khiến da đầu nàng phát ngứa.

Màn đối thoại hồi nãy của nàng với Vân Ngạo Thiên, giờ nhớ lại, sao lại giống như liếc mắt đưa tình đến vậy?

“Tiểu Cửu, không biết xấu hổ, còn chưa thành thân đã kêu phu quân rồi.”

“Aizz, các người đừng nói nữa, không thấy mặt Tiểu Cửu đã đỏ hết cả lên rồi hay sao?”

Mấy vị tỷ muội tụ lại thành đám cười cười nói nói, Phượng Cửu Ca mặt dày như tường thành, mặc cho bọn họ muốn nói gì thì nói.

Chỉ là vết thương cũ vết thương mới trên người giờ có cả đóng, lúc liều mạng bên trong tháp thì không cảm thấy gì, giờ vừa ra ngoài liền cảm giác cả người như muốn tan chảy.

Nàng không chỉ là muốn tìm một nam nhân về để lừa mấy người trong nhà thôi sao, có sao lại đến mức qua ngủ quan trăm lục tướng, lên núi đao xuống biển lửa như thế này...

Vừa nghĩ đến, mũi nàng không khỏi có chút chua.

Mệnh nàng còn phải khổ bao lâu nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chuẩn Bị Hôn Lễ

Chọn ngày mà cứ như chạy đua, hôn lễ cứ vậy liền định vào ba ngày sau.

Trên dưới Phượng gia vừa nghe thấy Cửu tiểu thư muốn xuất giá, sự tích cực phải gọi là được nâng lên cao ngất, hùng hùng hổ hổ chạy lên chạy xuống, mặc cho có khổ có mệt cũng cam tâm tình nguyện.

Cuối cùng cũng có thể đem vị tiểu tổ tông này tống đi rồi, bọn họ rốt cục cũng đã có thể vườn mình hát ca, ôm ấp hoài bão, đón chào một mùa xuân tươi đẹp, thế thì lý nào lại không thể không cao hứng chứ?

Đáng tiếc cho một đám em trẻ thành tâm bọn họ, nếu biết Phụng Cửu Ca không những không gả ra ngoài, ngược lại còn mang về Phụng gia một kẻ giúp đỡ mình, thì không biết rằng bọn họ sẽ có cảm nghĩ thế nào?

Phụng Chấn vỗ vỗ vai Phụng Cửu Ca, vừa định khen nài hai câu, không ngờ nàng lại nhe răng trợn mắt làm ầm cả lên: “Đau đau đau!!!”

“Đau cho chưa. Cơ quan bên trong Linh Lung tháp có thể tùy tiện thăm dò được chắc?” Tuy là giọng điệu trách cứ, thế nhưng không có sắc thái chỉ trích, mà lại chỉ có một chút oán giận.

Phụng Chấn thương ngày yêu thương cô cháu gái nhất, hôm qua ở trong viện chịu một đêm gió sương, cứ sợ nàng xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn. Bây giờ, có thể bình an ở đây, nếu là giờ này ngày hôm qua, mọi chuyện giờ cho cũng không dám nghĩ lại.

Linh Lung tháp bị hai đứa trẻ phá, đại lục Lâm Uyên này, chỉ sợ lại sắp dấy lên một trận cuồng phong bão táp.

Phụng Cửu Ca thì không nghĩ xa đến vậy, nàng sờ đầu le le lưỡi, ánh mắt lặng lẽ liếc nhìn Vân Ngạo Thiên—— kẻ đầu sỏ gây ra đang ở đây, nàng nhiều lắm chỉ là tông phạm mà thôi.

Vân Ngạo Thiên chỉ nhìn Phụng Cửu Ca, cả người hào hoa phong nhã nhưng lại mang theo dáng vẻ cô độc.

Tất cả mọi người còn lại ở trước mặt hấn, chẳng qua chỉ là cát bụi sỏi đá, không thể lọt vào trong mắt.

Phụng Chấn nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, vuốt chòm râu hoa râm, ý cười sâu thẳm.

Đinh Tiên Nữ này, thật muốn nổi gió rồi.

“Được rồi được rồi, mọi người cũng đừng tập trung ở đây nữa, mau trở về nghỉ ngơi. Tiểu Cửu và Ngạo Thiên cũng đã bị thương, các người cũng là nên cho tân lang tân nương chút ít thời gian để đường thương đi.”

Địa vị của Phụng Tịch ở Phụng gia chỉ đứng sau Phụng Chấn, vừa mở miệng, mọi người liền ngoan ngoãn giải tán, trở về nhà của mình.

Phụng Cửu Ca cũng luôn miệng phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, mọi người đều mau về nhà nghỉ ngơi đi. Ta đâu phải khi cảnh, có gì hay đâu mà xem.”

“Còn người nữa đó, nha đầu thối”, Phụng Tịch xoay người lại, ngữ điệu thay đổi, nhằm vào trên Phụng Cửu Ca, “Người cũng lập tức quay về lo đường thương thật tốt cho ta, ba ngày nữa thành thân phải chạy nhảy bình thường, bằng không, chỉ có người khó coi.”

“Dạ dạ dạ.” Phụng Cửu Ca gật đầu lia lịa đáp, sau đó kéo lấy Vân Ngạo Thiên, vội vã rời khỏi cái chốn thị phi đó.

Công phu tụng kinh của đại bá sắp bắt kịp lão già chết tiệt kia rồi.

Đúng rồi, lão già kia không phải là muốn xem nàng với Vân Ngạo Thiên vượt qua Luyện Tinh Tam quan thế nào sao? Giờ lại đi đâu mất tiêu rồi?

Phụng Cửu Ca nhìn quanh một lát, không thấy bóng dáng Phụng Văn đâu, trong lòng tự thầm hiểu.

Quên đi, dựa theo tính tình của ông ta, thì chắc là đang xấu hổ tìm nơi nào đó trốn mất rồi. Chờ cho nàng đem thư họa của ông ta ra đốt, ông ta mới chịu mò ra.

Cái lão già chết tiệt đó, tính tình rất kỳ quặc.

Màn đêm se lạnh, trăng sáng vàng vạc.

Ánh sáng trắng bạc chiếu lên trên sườn mặt kiên nghị, đôi con ngươi đen thẫm như Hắc Diệu thạch, dường như đông kết ở trên một tầng băng sương hơi hột.

Vân Ngạo Thiên đóng cửa ở trong phòng vận Hồi Nguyên thuật hai lượt, lượng máu bị doi hút máu vừa nuốt mất liền hồi phục hơn phân nửa. Đáng tiếc là lực của hàn băng phong ấn bên trong cơ thể, lại trong lúc ra sức vận công mà mơ hồ như muốn bị vỡ ra. Nhiệt độ nơi đầu ngón tay ngày càng trở nên lạnh buốt.

Hắn thử ngưng tụ chân khí bên trong người lại, nhưng lúc này, ngay cả một chút khí lam sắc cũng đều không thấy đâu.

Xem ra trước khi công lực của hắn khôi phục, thì tuyệt đối không thể động đến pháp thuật lần nữa.

“Phu quân, khỏe lên chút nào chưa? Ta mang chàng đi gặp một người.”

Đang suy nghĩ, lại thấy Phụng Cửu Ca đẩy cửa bước vào, vẻ mặt vội vàng hấp tấp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cởi Ra

Vân Ngạo Thiên ung dung thong thả chỉnh trang lại y bào huyền sắc, ngẩng mặt khẽ liếc nhìn Phượng Cửu Ca một cái, rồi thu lại tầm mắt.

Hắn mở miệng, tuy là quan tâm, nhưng giọng điệu lại vẫn lạnh băng như trước: “Vết thương của nàng lành rất nhanh, vậy lập tức sẽ không sao?”

Phượng Cửu Ca đỉnh đặc ngồi xuống đối diện Vân Ngạo Thiên, bung tách trà lạnh trên bàn lên không chút kiêng dè mà uống vào một ngụm: “Ta xương cốt rất tốt. Tam ca lại tinh thông y thuật, thiên về luyện đan, có ca ấy ở đây, ta có thể có chuyện gì.”

Thuốc uống và bôi ngoài da Quang Khai cho nàng có cả đông, nhìn thôi đã nhức đầu, cứ thừa dịp người khác không chú ý, tất cả đều ném hết xuống núi.

Nếu bàn về thánh phẩm chữa thương, đảm bảo bối mà nàng thu nhặt được, có thể so với đám thuốc của tam ca còn nhiều hơn.

Vân Ngạo Thiên dùng mắt lờm nàng một cái, ánh mắt lạnh lùng, con ngươi sâu thẳm: “Tam ca nàng y thuật thật cao thâm.”

“Đó... Đó là...” Phượng Cửu Ca ngỡ ngàng bị ánh mắt của Vân Ngạo Thiên nhìn đến mức có chút rụt rè, vội vàng đem sự chú ý chuyển đến cái mục đích mà nàng đến đây, “Hồi Nguyên thuật gì đó của chàng lợi hại như vậy, thân thể hẳn là đã khỏe lên không ít, ta đang muốn mang chàng đi gặp một người.”

Ánh mắt thanh lãnh của Vân Ngạo Thiên hướng về phía nàng, vẻ mặt nhàn nhạt không một chút biến đổi.

“Đem y phục cởi ra.”

“Cái gì?” Phượng Cửu Ca cả kinh nhảy bật dậy, Kinh Hồng trong tay vung ngang trước ngực, bày ra tư thế phòng thủ, “Vân Ngạo Thiên, ngươi đừng quên đã đáp ứng ta cái gì.”

“Phu quân.”

“Ta không quan tâm ngươi là phu quân hay hôn quân, ngươi nên biết thân thể ngươi hiện tại không thể đánh lại ta đâu.” Phượng Cửu Ca vừa nghĩ đến điều này, mày liễu khẽ nhướng, khóe miệng nhếch lên mang theo vẻ tà khí, “Thế nào? Ngủ một mình khó ngủ vậy sao?”

Vân Ngạo Thiên nhường nhường hai hàng lông mày, khóe miệng trung ra một nụ cười lạnh: “Xem ra Kim Phong Ngọc Lộ này, ta vẫn là nên giữ lại dùng vậy.”

“Phu quân thật là, có đồ tốt thì cứ mau mang ra, khiến người ta hiểu lầm chàng, thật là xấu.” Tốc độ rút đao của Phượng Cửu Ca đã nhanh, tốc độ thu đao còn nhanh hơn, nhưng tóm lại thì vẫn không thể nhanh bằng sắc mặt nói dối liên hồi của nàng.

Khóe miệng nàng cong lên, cười phải gọi là sáng lạn như hoa, lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp: “Phu quân à, cái tên Kim Phong Ngọc Lộ này vừa nghe qua đã biết là đồ tốt, dùng thế nào vậy?”

Không cần biết là dùng thế nào, miễn là đồ trong tay Vân Ngạo Thiên, thì tuyệt đối sẽ không thua kém thứ gì, mấy thứ trước đó quá đủ để chứng minh rồi.

Vân Ngạo Thiên không có nói gì, chỉ mở lòng bàn tay ra. Một viên thủy châu óng ánh trong suốt nằm giữa lòng bàn tay hắn khẽ rung động, xem ra cũng không có gì khác so với những viên thủy châu thông thường.

Phượng Cửu Ca đang rất buồn bực, liền nhìn thấy một quả cầu tròn màu thủy lam đột nhiên từ trên người nàng nhảy ra, trực tiếp chui thẳng vào trong lòng bàn tay Vân Ngạo Thiên, đem viên thủy châu trong lòng bàn tay liếm sạch.

Đồ tốt, đồ tốt, ta muốn, ta muốn!

Xúc giác mềm mại chìa ra trước mặt hai người dương nanh múa vuốt, bộ dạng này, không phải Tiểu Thủy thì là ai?

Tiểu Thủy trời sinh trời dưỡng này, bản thân là vật không tầm thường. Nó đã cảm thấy là đồ tốt, vậy Kim Phong Ngọc Lộ kia nhất định là vật thượng đẳng.

Thế nhưng Phượng Cửu Ca vừa thay xong một bộ mặt tươi cười siểm nịnh thì Vân Ngạo Thiên đã mở miệng trước, giết chết sự niềm nở đầy một bụng của nàng, “Chỉ có một viên thôi.”

Nàng ai oán nhìn quả cầu nhỏ màu thủy lam bên cạnh. Tiểu Thủy thì lại đang lười biếng nằm ườn ở trên bàn tiêu hóa Kim Phong Ngọc Lộ vừa ăn được. Về mặt đầy thỏa mãn, càng nhìn càng đáng ghét.

Cái thứ này, chỉ trong một ngày, đã ăn một viên nội đan ma thú cấp mười ba, lại ăn thêm một viên Hộ Tâm đan cấp cao nhất, giờ lại ăn Kim Phong Ngọc

Lộ của Vân Ngao Thiên, nó không sợ no chết hay sao vậy.

Vân Ngao Thiên nhìn biểu tình thay đổi liên tục của Phụng Cửu Ca, khóe miệng hơi nhếch lên một chút: “Y phục, cởi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mỹ Nhân Kế Không Thể Nào Thành Công

Cửa sổ dường như đóng chưa được chặt, gió đêm có chút hiu hiu.

Phụng Cửu Ca mang ánh mắt quái dị nhìn Vân Ngao Thiên, đứng trước mặt hắn không chút động đậy.

Vẫn cởi à?

Kim Phong Ngọc Lộ kia không phải chỉ có một viên, đã bị Tiểu Thủy ăn rồi sao?

Vậy mà vẫn kêu nàng cởi y phục, là vì cái gì?

Vân Ngao Thiên thấy nàng phòng bị như vậy, không khỏi trầm tĩnh, cười nhạt một tiếng: “Nàng sợ ta đối với nàng có ý không đúng đắn?”

Phụng Cửu Ca khẽ nhướn mày, tay phải giơ lên, vân vê đóa hoa lan, mềm giọng nói: “Phu quân nói gì vậy? Chỉ là người ta xấu hổ thôi mà.”

Xấu hổ?

Người mặt dày nhất trên đời này sợ rằng chính là Phụng Cửu Ca nàng, vậy mà còn xấu hổ nữa chứ?

Ngay cả Tiểu Thủy vốn đã ăn no chả muốn cử động gì cũng ợ lên mấy tiếng, như muốn âm thầm kháng nghị lời nói khoác không biết ngượng của Phụng Cửu Ca.

Vân Ngao Thiên nghe vậy chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, hời hợt nói: “Ta cùng nàng đã có ước định trước đó, sẽ không chạm vào nàng. Thêm nữa, ta đã từng thấy qua những cô gái đẹp hơn nàng gấp nghìn lần cũng chưa từng rung động bao giờ...”

Huống hồ chi là nàng.

Những lời này từ trong miệng của một chàng trai nói ra, quả thực chính là đang khiêu khích người con gái. Càng huống chi chàng trai này, chính là phu quân của Phụng Cửu Ca nàng!

Nàng khoanh hai tay đứng trước mặt Vân Ngao Thiên, nhìn từ trên cao xuống, khẽ nâng cằm, giọng điệu khó nén được sự kiêu ngạo cùng tự tin: “Vân Ngao Thiên, cho dù chàng đã từng gặp qua cô nương đẹp hơn ta ngàn lần cũng không rung động, thế nhưng, chàng nhất định sẽ rung động với ta. Hơn nữa, còn là tình cảm sâu đậm.”

Vân Ngao Thiên mở mắt ra, đôi con ngươi đen như Hắc Diệu thạch, nhìn thẳng vào ánh mắt Phụng Cửu Ca: “Ngạo mạn”

“Ngạo mạn hay là sự thật, chàng cứ chờ đó mà xem.” Phụng Cửu Ca hơi hé miệng, ý cười trong mắt nhợt nhạt, “Chỉ ít cũng không có cô gái nào đủ đặc biệt giống ta, có thể yêu ta là phúc phận của chàng. Vân Ngao Thiên chàng nên cảm ơn trời đất đi.”

Người này nếu trơ mặt dày ra, quả nhiên là vô địch thiên hạ.

Bờ môi Vân Ngao Thiên khẽ nhếch, thờ ơ nhìn Phụng Cửu Ca, không cùng nàng lăm lăm.

Phụng Cửu Ca lại ở ngay trước mặt hắn, bắt đầu cởi thắt lưng, “Chàng không phải là muốn ta cởi sao? Nếu ta nghe lời chàng, cởi ra rồi. Chàng muốn làm gì?”

Một thân tơ lụa được cởi ra, cơ thể tuổi mười sáu trẻ trung, đang dần trưởng thành, thoát nhìn có lỗi có lỗ, vẫn là có chút vốn liếng.

Vân Ngao Thiên dùng mắt lướt nhìn qua chiếc giường bên cạnh, ý bảo Phụng Cửu Ca qua đó.

Khóe miệng Phụng Cửu Ca hơi cong, chân nhón một cái liền lướt qua. Nghiêng người ngồi xuống trên giường, đôi chân xinh đẹp bắt chéo che lại chỗ tư mật của thân thể, thấp thoáng mà dụ hoặc.

Hao tâm tổn sức như thế, nàng chỉ vì một câu nói, mà đã dùng đến mỹ nhân kế rồi.

Vân Ngạo Thiên dường như không hề bị ảnh hưởng, một tay nắm lấy Thủy Linh lười biếng đang nằm trên bàn, từng bước chậm rãi bước đến bên Phượng Cửu Ca.

Khuôn mặt Phượng Cửu Ca ẩn chứa ý cười, sóng nước dạt dào, khóe môi khẽ cong, ý cười nhợt nhạt.

Thế nhưng Vân Ngạo Thiên nhìn Phượng Cửu Ca hồi lâu, lại nhíu mày, nói: “Nàng vẫn là nên nằm úp mặt xuống đi, nàng như vậy, ta không tiện.”

Phượng Cửu Ca sùng sốt, làm theo lời.

Ngón tay thon dài lạnh buốt, khẽ vuốt lên trên làn da trắng như tuyết, thuận theo những vết thương đan xen khắp nơi, cứ như vậy mà ôn nhu vuốt ve.

Thương tích sau lưng Phượng Cửu Ca rất nhiều, nhưng đều không sâu, thoạt nhìn thì dọa người, thực ra chỉ là vết thương ngoài da.

Mà ở dưới nơi vết thương mới lẫn vết thương của hai ngày trước bao trùm lên, còn có một số vết thương cũ năm xưa còn mờ mờ ở lại. Dấu vết rất nhạt, nhưng vẫn đủ để nhận biết được.

Một đại tiểu thư của một gia đình giàu có sống an nhàn sung túc, trên người lại có vô số thương tích lớn bé.

Vân Ngạo Thiên mím chặt đôi môi mỏng, vươn tay chậm rãi vuốt ve từng đường từng đường vết thương, khi chạm đến nơi bờ vai, thì ánh mắt đối diện với Phượng Cửu Ca đang nghiêng đầu lại.

Thần sắc trong mắt nàng thư thái, sắc mặt vô thường: “Những vết sẹo đó, có phải rất xấu hay không?”

Vân Ngạo Thiên đưa tay nắm chặt lấy Tiểu Thủy, trước mặt nàng có dao động: “Ta sẽ không để nàng lưu lại thêm vết tích nào nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Có Vẻ Như Bị Ăn Đậu Hũ* Mất Rồi

*ĂN ĐẬU HŨ: SÀM SỔ, LỢI DỤNG ĐỘNG CHẠM...

Tiểu Thủy ở trong tay Vân Ngạo Thiên ra sức giãy giụa, cơ thể liên tục biến đổi tùy ý, nhưng trước sau gì thì cũng không thoát khỏi sự ràng buộc của bàn tay Vân Ngạo Thiên.

Nó vốn hình thành từ nước, đôi mắt nhỏ màu đen giằn giữa nước mắt xoay chuyển, nhìn Phượng Cửu Ca, bộ dạng đó thoạt nhìn cực kỳ đáng thương.

Phượng Cửu Ca thấy thế bỗng nhiên có một loại dự cảm chẳng lành: “Phu quân, chàng có phải chỉ vì lấy ra Kim Phong Ngọc Lộ, mà định bóp nát Tiểu Thủy không vậy.”

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Thủy càng thêm ngọ nguậy không ngừng.

Buông Tiểu Thủy ra, Tiểu Thủy sẽ không bao giờ ăn bậy nữa đâu, hu hu hu hu, ta muốn về nhà~~

Vân Ngạo Thiên hoàn toàn coi nhẹ sự đáng thương trông ngóng của Tiểu Thủy, thẳng tay đem cái thân hình tròn xoe màu thủy lam của nó đặt lên trên lưng Phượng Cửu Ca: “Cái thứ trời sinh trời dưỡng này, là sinh linh thuần tịnh nhất. Có thể ăn vào, thì cũng có thể thải ra.”

Thải... thải ra...

Cả khuôn mặt Phượng Cửu Ca đều tối sầm lại.

Tình hình lúc này Tiểu Thủy đang ở trên lưng nàng muốn chạy đi đâu cũng không được. Vừa nghe thấy yêu cầu của Vân Ngạo Thiên, lập tức đuôi dài hai tua xúc giác, vội vàng che lại chỗ phần đuôi của nó, để cho người khác không nhớ đến.

Thế nhưng mày sắc Vân Ngạo Thiên khẽ giương, áp lực vô hình dường như âm âm kéo đến nặng như núi đè, Tiểu Thủy nào có thể ngăn cản được, thoáng đã mất đi sự nhẫn nhịn, vẫn là xuất ra chút dịch thể.

A, mất mặt mất mặt quá!

Tiểu Thủy xấu hổ không chịu nổi, “hiu” rút nhỏ lại thành một khối, trốn vào trong tóc Phượng Cửu Ca.

Kim Phong Ngọc Lộ đã ăn trước đó được Tiểu Thủy thải ra cùng với bột nước thoạt nhìn không có gì khác biệt, chỉ là công hiệu không còn thuần tịnh được như trước. Không như ý muốn lắm, nhưng cũng xem là trong họa có phúc.

Kim Phong Ngọc Lộ này là do Vân Ngạo Thiên dồn toàn bộ công lực vốn có ngưng tụ lại thành một viên. Chỉ là sau khi bị Tiểu Thủy ăn vào, lại bị cái thân thể cực thuần tịnh đó hấp thu, cho nên dịch thể thải ra kia cũng có chứa công hiệu của Kim Phong Ngọc Lộ.

Con người có sống có chết, có xương có thịt, huống chi những vết thương lại nằm ngay trên lưng của Phụng Cửu Ca.

Vân Ngạo Thiên dùng hai tay xoa lên trên lưng Phụng Cửu Ca, những vết thương kia cứ như ảo thuật dần dần khép lại, từ từ nhạt đi và từng bước biến mất.

Tiếp đó từ sau ra trước, xoa qua những nơi có thương tích trên toàn thân nàng một lần.

Phụng Cửu Ca có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Rõ ràng là thấy bàn tay to lớn kia đang tung hoành trên người mình, nghi hoặc bản thân đang bị ăn đậu hủ. Nam nhân trước mặt vẫn cứ mang một vẻ mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng, cứ như có không chuyện gì, vậy ra là nàng bụng dạ đen tối ư.

Nàng chợt nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc, không khỏi dè dặt úm hỏi: “Phu quân, chàng không phải là... bất lực chứ?”

Bàn tay Vân Ngạo Thiên bỗng nặng đi một chút, đầu cũng không ngẩng lên mà nói: “Nàng muốn kiểm chứng thử sao?”

Phụng Cửu Ca cuống quýt lắc đầu.

Nàng không nhìn thấy được vẻ mặt của Vân Ngạo Thiên, nên không biết được đôi con ngươi đen của hắn lại u ám hơn ngày thường thêm vài phần. Có trời mới biết hắn đang dùng cái nghị lực gì để kiềm chế.

Rốt cục cũng xử lý vết thương xong, Vân Ngạo Thiên đem quần áo ném cho Phụng Cửu Ca, che lên thân thể của nàng.

“Trừ ta ra, không cho nàng ở trước mặt bất kỳ tên nam nhân nào trần trụi như thế.” Hắn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mà trầm thấp, mang theo loại cảm giác bức bách không thể nói ra, toàn thân tản ra thứ khí phách vương giả tự nhiên sẵn có, giống như đang bố cáo với thiên hạ quyền sở hữu Phụng Cửu Ca nàng là của hắn vậy.

Phụng Cửu Ca chậm rãi ở trước mặt hắn mặc y phục vào, khẽ ngẩng mặt, hỏi ngược lại: “Nếu ta ở trước mặt nam nhân khác không một mảnh vải thì sao?”

Một tia giận dữ mơ hồ hiện lên giữa đôi hàng lông mày: “Một tên cũng không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đạo Nữ Vương Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.